

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

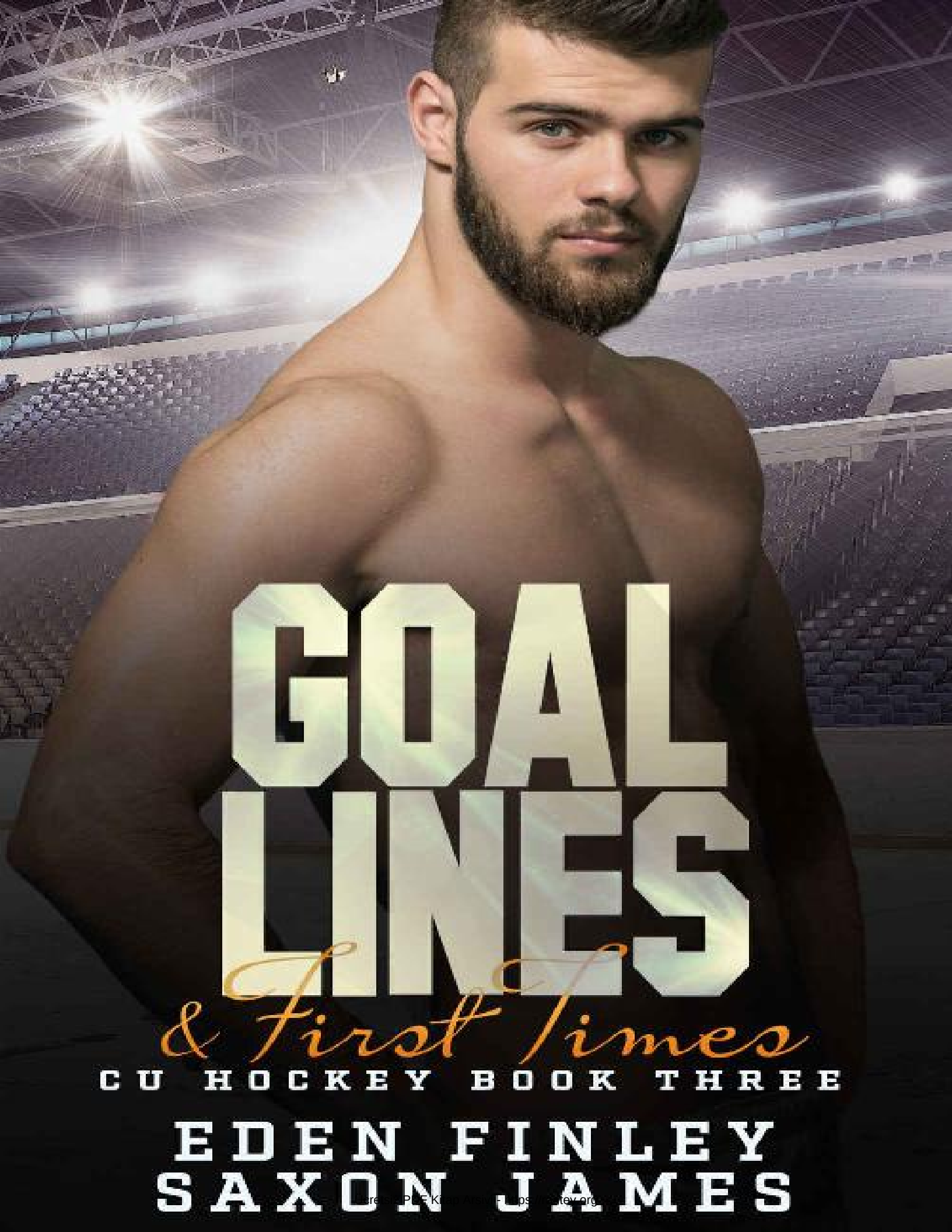
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

GOAL LINES

& First Times

CU HOCKEY BOOK THREE

EDEN FINLEY
SAXON JAMES

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

GOL ÇİZGİLERİ VE İLK ZAMANLAR

CU HOKEY KİTAP 3

EDEN FINLEY
SAXON JAMES

İÇİNDEKİLER

Sorumluluk Reddi

1. Cohen
2. Seth
3. Cohen

Ağustos

4. Seth

September

5. Cohen

Ekim

6. Seth
7. Cohen
8. Seth

November

9. Seth
10. Cohen

Aralık

11. Seth
12. Cohen
13. Seth
14. Cohen
15. Seth
16. Cohen
17. Seth
18. Cohen
19. Seth
20. Cohen
21. Seth
22. Cohen
23. Seth
24. Cohen
25. Seth
26. Cohen
27. Seth
28. Cohen
29. Seth
30. Cohen
31. Seth
32. Cohen
33. Seth
34. Cohen

Teşekkür ederim

Saxon James Hakkında

Eden Finley Hakkında

GOL ÇİZGİLERİ VE İLK ZAMANLAR

Telif Hakkı© 2021 Eden Finley & Saxon James
Kapak İllüstrasyonu Telif Hakkı ©
Hikaye Styling Kapak Tasarımları

Les Court Services tarafından profesyonel beta
okuması yapılmıştır.
<https://www.lescourtauthorservices.com> One
Love Editing tarafından düzenlenmiştir
<https://oneloveediting.com>

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitap veya herhangi bir bölümü, yayıncının açık yazılı izni olmaksızın herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

İzinle ilgili bilgi için şu adrese yazın: Eden Finley -
izinler -edenfinley@gmail.com veya
Saxon James - izinler smjamesauthor@gmail.com

DISCLAIMERS

Seth kendini asexual spektrumunda yer alan demisexual olarak tanımlamaktadır. Onun deneyimleri kendini asexual ve hatta demisexual olarak tanımlayan diğer kişilerden farklı olabilir. As semsiyesi altında birçok farklı kimlik vardır ve işte bunlardan sadece birkaçı.

Asexual: Asexualite, başkalarına karşı cinsel çekim eksikliği veya cinsel aktivite için düşük veya hiç istek .

Graysexual: Sınırlı cinsel çekim yaşayan kişiler. Cinsel çekimi çok nadiren veya çok düşük yoğunlukta yaşarlar.

Demisexual: Sadece biriyle duygusal bir bağ kurduklarında o kişiye karşı cinsel çekim hisseden kişiler.

Bir üniversite hokey oyuncusunun antrenman programı yorucudur ve gerçek hayatta bu sporcular okul tatillerinde bile deli gibi çalışırlar. CU çocukları tatillerinin tadını çıkarıyor çünkü... biz çıkarabileceklerini söyledik. Onları aşık travmasına sokuyorsak, en azından kış ve bahar tatili yapmalarına izin verebiliriz.

COHEN

ZIL, ZIL, ZIL SESİ TELEFONUMDA YANKILANIYOR.

Hokey tesislerinin dışındaki yaz akşamı, az önce takımımından ayrıldığım sıcaklık kontrollü piste kıyasla nemli. Bugünün odak noktasının takım arkadaşlarım için belirlediğim bu aptalca meydan okumalar olması gerekiyordu, ancak görünüşe göre cevapladığından daha fazla soru ortaya çıkaran bir şeyi ağızımdan kaçırdığımda bu hızla değişti. Aceleyle unutamayacağımdan emin olduğum bir şey

Sadece destek olmaya çalışıyordum.

Telefon cevapsız kalmaya devam ederken gömleğimi kaldırıp alnımdaki teri siliyorum.

ama Logan, bu büyük bir olay.

Sonunda telefon kapanıyor ve birlikte büyüdüğüm ses, her daha derin ve boğuk bir şekilde hatta geliyor.

"Richard Cohen, yaşadığım ve nefes aldığım gibi. Uzun oldu. Vermont sana nasıl davranıyor?"

"Eşcinsel misin?" Ağızımdan kaçırdım.

"Uh..."

"Kahretsin," diye tısladım. "Bu çok kaba, özür

dilerim." "Bu da çıktı şimdi?"

Öfkelendim. "Komik bir hikaye. Takım arkadaşlarım öpüşmeye cüret etti-"

Yüksek sesli bir kahkaha kulağımda yankılanıyor. "Kahretsin, üniversiteye gitmeyerek gerçekten çok şey , değil mi?"

Sanırım bu bana cevabımı veriyor, ama yine de konuşmaya devam ediyorum. O soyunma odasına geri önce emin olmam gerekiyor. "Evet, bu konuda garip davranıyorlardı ve ben 'Hey, önemli şey değil, sadece öpüşüyoruz. Bunu herkes yapar' dedim. Meğer *kimse yapmıyormuş*."

Logan homurdanıyor. "Oh, dostum. Eskiden neler yaptığımızı onlara , değil mi?"

"Öpüştüğümüzü mü? Çok mu? Evet, hayır, ben yaptım. Çünkü ben bunun gayet normal bir hetero davranışı olduğunu düşünüyordum. En iyi arkadaşını öperek öpüşmeyi öğren!" Sesim tizleşiyor ve tuhaflaşıyor ama durduramıyorum.

"Dur, dur, dur, sorun yok. Benden sonra başka bir erkeği öpmediğini , heteroseksüel olduğunu söyleyebiliriz."

Nefesimi tutuyorum ve gelmeyen bir açıklama bekliyorum. "Ama sen değilsin."

"Hayır, değilim. Ve evet, seni öpmek bunu anlamama yardımcı olmuş olabilir ama bu sana aşık olduğum ya da bunun gibi üzücü ve acınası bir şey olduğu anlamına gelmiyor."

Bir kahkaha patlattım. "Vay canına, beni daha iyi hissettirdiğin için teşekkürler Lo. Birinin bana aşık olması acınası bir durum mu?"

"Demek istediğim bu değil ve sen de bunu biliyorsun. Çok yakındık ve her şeyi birlikte yapardık.

Ama ben

Sadece pantolonuna girmek istediğim için olduğunu istiyorum. Bu arada istemedim. Yani, teklif etseydin son sınıfta seninle kesinlikle yataardım, ama bu seçeneksizlikten kaynaklanıyordu."

"Bu gittikçe daha oluyor."

"Ben... Aslında bu kadar uzun sürdüğüne inanamıyorum." "Ne diyebilirim ki, ben aptal bir sporcunun tanımıyım."

"Yapma bunu," diye Logan. "Bunu yapmandan ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun."

"Altı, yedi, sekiz yılını aldı" -saydım-. Eskiden adamın eşcinsel olabileceğini fark etmem *sekiz yılını aldı*. Ben *zeki* değilim."

"Sen ... deli misin?"

"Kızgın değilim. Ama neden bana hiç söylemedin?"

Omuz silktiğini duyar gibi oluyorum. "Bilmiyorum. Sana aşık olduğumu ya da beni öpmen için seni kandırmaya çalıştığımı düşünmenden endişelendim. Sonra sen gençler için oynamaya gittin ve... Sanırım gerçekten bir anlamı yoktu."

"Bu yüzden mi ayrı düştük?"

Çocukken birbirimizden ayrılmazdık. Bar Harbor'daki evimden birkaç kapı ötede otururdu. Dışarıdan bakıldığında neredeyse her yönden birbirimizin zıttıydık; o güçlü ve hantaldı, bense zarif ve çevik. O sarı saçlı, mavi gözlü, yakışıklı bir çocuktı, bense kocaman bir burnu olan, faremsi kahverengi saçlı, beceriksiz bir çocuktum. Tek , sonunda yüzüme kavuştuğumda varlığından tam olarak emin olmadığım bir Tanrı'ya . Aramızdaki tek benzerlik, ben sakallarımı uzattığımdan beri ikimizin de sakallarının olması olabilir. Tabii tıraş olmadıysa. Bilemiyorum. Birbirimizi son gördüğümüzden beri çok uzun zaman geçti.

Logan ve ben fiziksel olarak ne kadar zıt olsak da, sanki içimizde aynı ruhu paylaşıyorduk. Sadece bir konuda farklıydık, hokey. O nefret ederdi. Ben hep sevmişimdir.

Ama aramızda harika bir bağ olduğunu düşünsem de, benim için hiçbir zaman arkadaşlığın ötesine geçmedi - öpüşürken bile. En azından ben hep gördüm.

Belki de arkadaşlıktan daha fazlasıydı ama ben bunu göremeyecek kadar aptaldım.

Çok fazla kız arkadaşım olmadı. Çoğunlukla takılıyorum. Üniversite hokey oyuncularını aranan bir maldır. Genç takımlarda oynarken, geleceğin NHL yıldızını erkenden kapmayı uman bir disk tavşanı havuzumuz vardı.

Şaka yapıyorum hanımlar, o kadar ileri gidemedim.

"Sen taşındığın için birbirimizden uzaklaştık. Odak noktan hokeydi ve sonra draft işi yürümeyince lanet Vermont'a taşındınız. Hokey kampı yüzünden yazları eve gelmiyorsun ve ailem de Noel'de yıllık tatillerini yapıyor. Sen hâlâ benim en iyi arkadaşımsın ama artık ikimizin de kendi hayatları var."

Beni göremese de başımı sallıyorum.

"Bak ne diyeceğim, bir dahaki sefere eve geldiğinde bana söyle. Senin için plan yaparım. Ve ortağımla tanışabilirsin."

"Bir ortağın mı var? En iyi arkadaşın bunu bilmesi gerekmez mi?"

"Evet, ama bunu sana söylemek sana açılmak anlamına gelir ve sanırım öpüşüp koklaştığımızdan beri bunu yapmaktan kaçınıyorum."

Bodrumumdaki kanepede görüntümüz hafızamda canlanıyor. Logan . İkimiz de öpüşüyorduk.

Hah. Sanırım taşlama kısmını unutmuşum. Yani,

inmiş falan değiliz.

Oh, *kahretsin*.

Logan eve koştuktan sonra mastürbasyon yaptığımı hatırlıyorum. Muhtemelen aynısını yapmak için.

Sadece *sürtünme* olduğunu düşünmüştüm. Genç bir çocuktum ve bir şey sikime sürtünüyordu. Tanrı aşkına, güçlü bir esintiden sonra mastürbasyon yapardım.

"Rich?" Logan'ın yetişkin sesi gürültüyü kesiyor.

"Gitmem gerekiyor. Ama, umm, bunu kavuşturduğumuza sevindim. Ve evet, ortağınla tanışmak istiyorum."

"Bu yaz hiç eve gelecek misin?" "Muhtemelen yazın sonunda birkaç haftalığına." "O zaman görüşürüz."

"Evet. Görüşürüz." Aramayı sonlandırıyorum ve telefonuma bakıyorum.

İçeri girmem gerek ama bundan sonra girebileceğimden emin değilim.

Dürüst gerekirse, sanki biri kafama bir kafa karışıklığı sopasıyla vurmuş gibi ve aniden tüm yetişkin hayatımın bir yalan olup olmadığını sorguluyorum.

Hayır, yalan değil. Kadınlardan hoşlandığımı *biliyorum*.

Belki de daha çok, bildiğim şeyi yapmanın kolaylığıyla içimdeki bu parçayı itip kakmış ve üstünü örtmüşümdür ve şimdi ortaya çıktığına göre, buna ne kadar kör olduğuma inanamıyorum.

Bu doğru olamaz. Sekiz yıl oldu.

Sekiz.

Yirmi dört yaşındayım, genç hokey liginden ayrıldıktan sonra birinci sınıfa yirmi bir yaşında başladım. Kendimle ilgili yeni keşifler için çok , değil mi?

Ya da belki de gerçekten aptalın tekiyimdir. Logan kendime böyle dememden nefret ediyor, ama eğer paten uyuyorsa.

Sonunda kendimi toparlayıp soyunma odasına geri dönüyorum ama takım arkadaşlarım Jacobs ve Beck'i dudak dudağa ve birbirlerine kenetlenmiş görünce neredeyse ayağım takılıyor.

Gördün mü? Önemli bir değil.

İkisi de heteroseksüel ve öpüşüyorlar.

Evet, cesaret için, sıkıldıkları için değil.

Oh. Doğru. Bu.

Beck dudaklarını ayırıyor ve dilini Jacobs'ın ağzının içine sokuyor. Jacobs'ın inlediğini duyduğuma yemin edebilirim ve lanet olsun, bu çok ateşli.

Hayır, ateşli değil. Bu ... Bu ... Aww, kahretsin.

S E T H

YIRMI DAKIKA GECIKTI.

Kafeyi *o* seçti. Zamanı *o* seçti. İyi olup olmadığını öğrenmek için ona mesaj atarsam, yine onu boğmakla suçlanacağımı biliyorum.

Ben kazanamam.

Bir kız arkadaşla sahip olmak sürekli bir savaş ve tanıştığım her yeni kızla *o bağı* kurmak gittikçe zorlaşıyor gibi görünüyor.

Parmaklarım ahşap masanın üzerinde ritim tutuyor ve Emma içeri girerken kapıya bakıyorum. Kızıl saçları her zamanki gibi ve yanakları kızarmışsanırım acele etmek zorunda kaldığı için. *Yine* geç kalmasına sinirlensem de bana gülümsediğinde karşılık veriyorum.

Omuzlarım gevşiyor kendime bir nefes alıp her şeyi bırakmam hatırlatıyorum. Emma, benimle vakit geçirmeye benim onunla geçirdiğimden daha az ilgi gösteren ilk kız arkadaşım olmaktan çok uzak.

"Hey, Seth." Beni öpmeyi es geçip karşımdaki sandalyeye oturdu. "Sipariş verdin mi?" "Henüz değil. Senin gelmeni bekliyordum. Şimdi yaparım. Her zamankinden ister misin?"

"Lütfen."

Emma bir yerde olacağını söylediğinde, aslında verdiği saatten en az on beş ila yirmi dakika sonra demek istediğini çabucak öğrendim, bu yüzden artık o gelmeden önce hiçbir şey sipariş etmiyorum.

O böyle biri.

Ve ilişkilerde, bu küçük şeylerin gitmesine izin vermeniz gerekir.

Kahve siparişimiz verildi ve ben masaya geri döndüm. "Ee, yoğun bir gün müydü?" Soruyorum.

"Pek sayılmaz. Bazı mantar örneklerini kontrol etmek için laboratuvara gerekti, sonra da bazı arkadaşlarla paten derbisi oynamaya gittik."

Günün birinde hayat kurtaran ilaçlar geliştirecek biri için bunu çok rastgele bir hobi olarak görmeyeceğimi hiç sanmıyorum. "Kulağa benim günümünden çok daha ilginç geliyor. Ailemin yardımıyla her şeyi daireme taşımayı bitirdim."

Kahvesinin üstünden beni izliyor ve yavaşça bir yudum alıyor.

"Neyin var?"

"Seth..."

Uh-oh. Çaresizlik beni pençelemeye başladığında içim daralıyor. Ses tonu her şeyi anlatıyor.

Emma masanın öbür ucuna uzanıyor ve elimi kendi eliyle kapatıyor. Teni yumuşacık ve iri geyik gözleri acıyan bir ifadeye bürünmüş.

Hayır.

Hayır, hayır.

"Benden , değil mi?" Sesim biraz kırılıyor. İkiz kardeşim seri tek eşli olduğum konusunda şaka yapmayı sever, ama *serinin* ne anlama geldiğini ve benim bu tanıma ne kadar kaldığımı düşündüğünüzde bu şirin olmaktan çıkıyor.

Karakteristik, öngörülebilir bir davranış kalıbı izler.

Seth Grant ismiyle de değiştirilebilir.

Emma uzun bir nefes çekiyor ve elimi onun dokunuşundan geri çekiyorum. Beni hazırlıksız yakalaması tamamen benim suçum. Her ilişkim, *her* , iki ya da üç aylık bir döneme girdiğinde, kız arkadaşlarım yeterince hızlı kaçamıyorlarmış gibi geliyor.

Yeni biriyle her şeye yeniden başlama düşüncesi beni şimdiden yordu. "Bunun olacağını gerçekten tahmin etmedin mi?"

Kendimi durduramadan alay ediyorum. "Beni tam olarak bilgilendirmedin."

"Şaka mı yapıyorsun?" Düzgün ses tonu tüm durumu daha da hale getiriyor. "Şaka yapıyormuşum gibi mi geliyor?"

Dudaklarını büzüyor, mantıksız davranmayı bırakmamı beklediği o şeyi yapıyor. Ve evet, bu bakışın tam olarak ne anlama geldiğini bilmem muhtemelen kırmızı bir bayrak.

Kavga beni terk etti ve sandalyeme çöktüm. "Benim neyim var böyle?"

"Gerçekten soruyor musun, yoksa bu retorik bir soru mu?"

Retorikti çünkü mazoşist ama ... ugh. Belki de gerçekten bilmem gerekiyordur. "Duygularım retorik diyor ama bilim insanı merak ediyor."

"Duyguların senin ilk sorunun."

"Ne?"

"Çok muhtaçsın, Seth."

Göğsüm acınası bir şekilde zonkluyor. Emma ve ben sadece iki aydır birlikte olabiliriz ama bunu duymak hâlâ canımı yakıyor. Muhtemelen bunu ilk kez duymadığım içindir.

Emma, Sarah, ... En yakın arkadaşım bile bir yıl önce benden uzaklaşmak için okul değiştirdiğini söyledi. Eğer bu özgüvenini artırmazsa, ne artırır bilmiyorum.

Mantiken muhtaç derken aslında her gün mesajlaşan ve birlikte çok zaman geçirmek isteyen birini kastettiklerini biliyorum ama bunu her duyduğumda sanki bana sapıklık derecesinde ürkütücü olduğumu ve bir yerlerde avcı izleme listesine alınmam gerektiğini söylüyorlar. Tanrım, ben *o kadar* ürkütücü müyüm? Olamam... değil mi? Onları takip etmek için mesaj falan göndermiyorum. Onlarla gerçekten vakit geçirmek istiyorum.

"Bilmek istiyordun," diye hatırlatıyor bana.

"Muhtaç derken tam olarak neyi kastediyorsun?" *Lütfen ürkütücü deme. Lütfen ürkütücü deme.*

Emma bana bir gözüm daha çıkmış gibi bakıyor. "Büyük bir araştırma projesiyle meşgulüm ve yemin ederim ki her gün senden yüzlerce mesaj alıyorum. Her zaman ya da konuşmak istiyorsun."

"Kız arkadaşına mı? Ben bir canavarım!"

"Ama birlikte olduğumuzda" -sesini alçaltıyor- "nadiren seks yapmak istiyorsun."

Yemin ederim yanaklarım o kadar ısınıyor ki . "Seks her şey değildir."

"Hayır, ama bu da *bir şeydir*. Yani, hangi erkek istemez ki?"

Kendime yüzlerce kez söylediğim şeyi bana söylerken utanç midemde ateş gibi yanıyor. yumruyu yutkunarak geçiştiriyorum ve gözleriyle buluşuyorum.

Emma'nın ifadesi yumuşar. "Hey..." *Urg. Sempati*. "Üzgünüm, bu biraz oldu. Sadece . Yani.. eşcinsel olmadığına emin misin?"

Ne! "Ne?"

"Şey... kardeşin biseksüel, en iyi arkadaşın eşcinsel ve çoğu kendilerini öyle ya da böyle LGBTQ olarak tanımlıyor."

"Ve?"

"*Ve* queer insanların kendilerini tanımadan önce bile birbirlerine yönelme eğiliminde oldukları bir gerçek. Kendini koruma modu gibi bir şey bu. Birbirinizi güvende hissettiriyorsunuz. Eminim bakabileceğiniz araştırmalar vardır."

"Ben. Değilim. Eşcinsel değilim," diye dişlerimin arasından homurdanmayı başarıyorum. Buna mı yoksa bana muhtaç demesine mi daha çok bilmiyorum. Çünkü kimin gey olduğu umurumda olmasa da, insanların öyle olduğumu *varsaymasından* . Emma gibi cinsel olarak çekici bulmadığım eski kız arkadaşlarım, tanıştığım rastgele insanlar ve hatta *ailem* bile cinselliğim hakkında varsayımlarda bulundular.

Ve bu çok zor. Bana uyan tek bir etiket yokmuş gibi görünürken kim olduğumu tanımlamak gerçekten zor.

Araştırma yapıyordum. Hem de çok. Kardeşim aileme açıldığından beri bunu yapıyorum ve enerjilerini Foster'a odaklamak yerine bana yöneldiler çünkü eşcinsel ikizin ben olduğum izlenimine kapılmışlardı.

Sırf yatıp kalkmıyorum ve kız arkadaşlarımdan çoğu sevgiliden çok arkadaş gibi oldu diye, bu otomatik olarak erkeklere ilgi duyduğum anlamına gelmez.

Çoğu zaman *kimseden* etkilendiğimi düşünmüyorum.

Ama ara sıra, mesela arada sırada, biriyle tanışıyorum ve çok iyi anlaşıyoruz. Arkadaş olarak başlarız ve sonunda bir kıvılcım .

Kimse yapmıyor gibi görünürken kıvılcım için çalışmak zorundayım.

Kırılmışlığın boş hissi göğsüme ağır şekilde oturuyor ve koltuğumda öne doğru eğiliyorum, kafamda oynadığım ama hala doğru olup olmadığından emin olmadığım etiketi serbest bırakmak istiyorum.

"I ..." Kelimeler takılıp kalıyor. "Sanırım ben demi'yim."

Yüz ifadesinden şaşkınlık okunuyor ve çoğu insan demiseksüelin ne anlama geldiğini de, onun bildiği açık. "Seth, ben..." Cümlesini bitiremiyorum.

"Duygusal bir bağa olan ihtiyacım ve seks eksikliğim sizin için rahatsız edici olduğu için gerçekten üzgünüm. Ama tahmin et ne oldu? Benim için de o kadar iyi değil." Gitmesini bekliyorum ki kahvemi bitirip huzur içinde somurabileyim.

Ne yazık ki, ipucunu . O kadar da utanmış görünmüyor. yerine, sanki bir şey hakkında gerçekten çok düşünüyormuş gibi gözleri kısılıyor. "Bir sorum var."

Tabii ki öyle. "dışını tartışmakla ilgilenmiyorum." Çünkü ben de tam olarak değilim.

"Hayır, öyle değil." Yorumumu elinin tersiyle itti. "Ama bir ilişkiye girmeden *önce* hiç duygusal bir bağ kurmayı denedin mi?"

"Sen ve ben önce arkadaştık," diye .

"Hayır. Demek istediğim, internet üzerinden insanlarla tanışmak, cinsel performans baskısı olmadan bir bağ kurmanın geçerli ve gerçek bir yoludur ve kurallara uymak gibi bir sosyal geleneğiniz yoktur."

"Kurallar mı?"

"Evet, bilirsin. Üçüncü randevu eşittir seks. Aramadan önce üç gün bekleyin. İnternette, yüz yüze görüşmeyi kabul etmeden önce istediğiniz kadar çıkabilir ve sohbet edebilirsiniz."

Prensip gereği ona ters ters bakıyorum ama beni meraklandırıyor. İnternet üzerinden randevulaşmak

çok düşündüm çünkü buna ihtiyaç duyacak kadar uzun süre bekâr kalmadım.

"İlgilendiğini söyleyebilirim," diyor.

"Söylemesi zor."

Sonunda Emma ayağa kalkar ve çantasını alır. "Tek söylediğim bunu bir düşün." Gitmeye hazırlanıyor ama hemen yanımda duraklıyor. "Ve, Seth? Eğer denersen kendine bir iyilik yap ve konuşmalarını kadınlarla sınırlama." Eğildiğinde tatlı ve keskin parfümü yüzüme çarpıyor. "Süpermen aktörünün oynadığı bir diziyi izledikten sonra ne kadar azdığını fark etmediğimi sanma."

Gidişini izlemek için döndüğümde ağzım açık kaldı. Diğerleri gibi başlayan bir ayrılık için, Emma kesinlikle bir bükülme ile sona erdi.

Onu geri aramak ve itiraz etmek, neden yanıldığını detaylarıyla anlatmak istiyorum ama.. aklıma hiçbir neden .

Heteroseksüel kardeş olmam dışında. Yoksa yıllardır kendime bunu mu söylüyordum? Biseksüel ikizim, bir kızı öpme düşüncesinin bile beni rahatsız ettiği on beş yaşımızdan beri seks takıntılıydı. Ben Foster'ın tam zıttıyım, bu yüzden onun gibi biseksüel olamam... değil mi?

Telefonumu elime alıp küçük uygulama mağazası simgesine bakarken bilimsel beynim devreye girmeye başlıyor.

Eğer demi *isem* ve birinden cinsel olarak etkilenmek için önce onu tanımam gerekiyorsa... cinsiyet benim için gerçekten önemli olur mu? Penisler beni korkutmuyor, sadece benim için bir şey yapmıyorlar. Ama göğüsler de öyle.

Bir erkeği öptüğümü düşündüğümde, kadınları öptüğümü hayal ettiğimdeki kadar etkileyici gelmiyor.

Ama herkes her zaman varsayar.

Ve yanıldıklarını kanıtlamanın, kesin olarak bilmenin tek yolu, hipotezi bir deneyle test etmektir.

Bilim 101: çevrimiçi baskı.

Yani, ne zararı olabilir ki?

COHEN

EVE SIK GITMEMEMİN NEDENİ CU'NUN BAR HARBOR'DAN ARABAYLA ALTI SAAT UZAKLIKTA OLMASI, Maine, büyüdüğüm yer. Direkt uçuş bulmak zor ve pahalı. Arabayla gitmek daha ucuza geliyor.

Yazın sadece birkaç hafta kaldı, ben de okul yılı boyunca nadiren bulduğum için bu yolculuğa çıkmam gerektiğini düşündüm. Çocukluk evimin garaj yoluna girdiğimde hem rahatlamış hem de endişeliydim.

Annem ve babam bana soracaklar. CU'da bir yılım kaldı ve büyüdüğümde ne olmak istediğime dair hiçbir fikrim yok.

Çok çabalamama rağmen hokey benim için yürümedi. Her şeyimi koydum ama en iyilerden biri olacak kadar iyi değildim. Hatta vasatlardan biri olacak kadar bile iyi değildim. Görünüşe üniversite hokeyi benim yetenek sınırim.

Bu işe girerken, iletişim alanında bir derece alırsam, bunun bana farklı birkaç kapı açacağını düşündüm. Çünkü Maine'e geri dönüp ailemin yem ve olta dükkanını devralırsam iletişim diploması işime yarayacaktı.

Büyük bir şehre mi taşınmak istiyorum, eve mi istiyorum, bir ECHL seçmesine çerez parası kazanmak ama yine de sevdiğim sporu mı istiyorum?

Hiçbir fikrim yok.

Annem beni olmalı çünkü ben daha arabayı kapatmadan evden koşarak . Kendimi koltuğumdan kaldırır kaldırmaz vücudum ağrımaya başladı. Muhtemelen yol boyunca daha fazla mola vermeliydim.

Annem bana kocaman sarılıyor ve beni içeri götürmeye çalışıyor. "Richie, seni özledim."

Eve döndüğümde ilk adımı okulda duyduğumdan daha duyuyorum. "Çantalarım."

"Sonra alırsın. Noel'den beri seni görmedik."

konuda biraz suçlu hissediyorum, özellikle de tek çocuk olduğum için, ama eve gelmek istemediğimden değil. Işınlanma diye bir şey olsaydı, her hafta sonu evde olurdum.

Ailem iyi insanlardır. Daha fazla çocuk istiyorlardı ama hiç çocuk sahibi olamadılar, bu yüzden beni çok şımarttılar ve paralarının yettiği her şeyi bana verdiler. Yeni patenler, koçlar, üniversite harcı, her şey, para içinde yüzmedikleri zamanlarda bile.

Planım NHL'ye girdiğimde onlara borcumu ödemekti. Evet, öyle bir şey olmayacak. Benim için yaptıkları her şeyin onlara nasıl ödeyebilirim bilmiyorum.

Öğleden sonra oldu, annem beni kahve içmek için mutfığa götürdü.

"Babam dükkânda, sanırım?" Pencereye yürüyüp dantel perdeyi çekiyorum, Hull's Cove'a ve teknelerin olta almak için geldikleri rıhtımın yanındaki küçük kulübemize bakıyorum.

"Ayuh. Son yılların en iyi yazını geçirdik. Çok meşguldü." "Bu gerçekten çok iyi."

Bana fincanımı uzatıyor, sonra da bir tane daha. "Bunu ona götür, olur mu? Sonra hemen geri gel çünkü senin yılını ve Frozen Four'u kazanmanı dinlemek istiyorum."

Maça çünkü içlerinden birinin dükkanda kalması gerekiyordu ve yalnız seyahat etmeyi sevmiyorlardı.

"Birkaç haftalığına buradayım. Daha çok zamanımız var." " açıp kapayınca kadar geçecek."

Babama kahvesini götürmek için dışarı çıktım. Ben içeri girdiğimde bir müşteriyle işini bitiriyordu.

Beni el sıkışarak ve sıcak bir gülümsemeyle karşılıyor çünkü hiç sarılan biri olmadı. Benim için değil. Annem bunu fazlasıyla telafi ediyor.

"Annem meşgul olduğunu söyledi."

"İşlerde patlama yaşanıyor. İyi bir balıkçılık sezonu oldu." "Buna sevindim."

"Mezun olduktan sonra ne yapacağına karar mı?" İşte bu kadar.

"Henüz değil."

Babam başını salladı ve ben yine o suçluluk duygusuna kapıldım. Mesele şu ki, ben sadece hokeyde iyiydim. Zeki değilim. Üniversite bir hata olabilirdi. Ama bunu bana bunca yıldır destek olan, mesleğinin ne olduğunu bile bilmeyen birine para yatıran aileme söyleyemem.

Hokey olduğunu
sanıyordum. Belki de
balıkçılıktır.

Eğer sonunda eve dönüp balıkçı olursam, onlar için kendimi inkâr edeceğim.

"Her maç NHL istatistiklerini yayınladığın şu fotoğraf hesabına ne dersin?

Whatchamacallit?"

Gülümsememeye çalışıyorum. "Instagram mı?"

"Evet, bununla bir şey yapabilir misin? Adı ne olur?" "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bilirsin işte, *influencer* olayı. Onlara böyle mi deniyor?"

Bir gülümseme beliriyor. "Evet. Influencer Thing resmi unvan ama benim hesabım öyle değil. Sponsorlarım, reklamlarım ya da başka bir şeyim yok. Tek yaptığım eğlenmek için maç izlediğimde önemli anları ve istatistikleri paylaşmak."

"Ama birkaç bin var, değil mi?"

"Evet, ama sanırım bundan iyi para kazanabilmem için yüz bin dolara daha ihtiyacım var." "Oh."

Babamın yapmak istediğim şeyi bulmama yardım etmek istemesi çok hoş ama influencer'lık bu değil. İmkânı yok. Suyun yönünden yüksek sesli bir "*cuck-coo cuck-coo*" yankılanıyor.

Babam iç geçirir. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorum.

Akşam yemeğinde görüşür müyüz?" Yarısı boş kahvemi yere bıraktım. "Bunu biliyorsun."

Kapıdan çıktım ve bacaklarımın beni götürebileceğinden daha hızlı bir şekilde rıhtıma doğru koşuyorum.

Orada, jon botundan inen, benim dünyadaki en iyi arkadaşımdan başkası değildi.

Güneş kısa sarı saçlarını parlatıyor. Her zaman benden biraz daha iriydi ama onu son gördüğümde beri daha da şişmanlamış. Benim aksime o kasabada kaldı ve balıkçı oldu. İyi para kazanıyor ama tehlikeli bir iş olabiliyor. *Deadliest Catch* gibi bir

Ben ona arkadan sarıldığımda daha yeni iskeleye bağlamıştı. Logan derin ve sıcak bir kahkaha attı. "Neden beni hiç karşılamıyorsun?"

Tekneye başka bir adam görene kadar konuştuğunu bilmiyordum. Logan'a ulaşma heyecanımdan onu gözden . Bizim yaşlarımızdaydı ama kesinlikle bizimle aynı okula gitmemişti.

"Richie, bu Joe."

Joe tekmeden çıktı. Logan ve benden zayıf ama güzel bir yüzü var. *Bir erkeğe göre.*

Tüm yaz boyunca olduğu gibi, Logan ve benim gençliğimizin görüntüleri zihnimi dolduruyor ve her seferinde olduğu gibi aletim karşılık veriyor.

Kahretsin. Şimdi bunun zamanı değil.

Görmezden gelmeye çalışıyorum ve en iyi arkadaşşıma dönüyorum. "Lo ve Joe?" "Bu kesinlikle düğün davetiyelerimizde olacak."

"Düğün... Gerçekten mi?"

"Bir süre daha olmayacak ama evet. Nişanlandık." Ona tekrar sarıldım. "Tebrikler dostum. Bu inanılmaz."

İçimdeki küçük hayal kırıklığı tohumunun Logan'ın kendisinden mi yoksa onun hayatının bir düzene sahip olup benim olmamamdan mı emin değilim.

Joe'ya da tebriklerimi sunuyorum.

"CU'da , değil mi?" diye cevap veriyor. "Evet, neden?"

"Foster Grant'i tanıyor musun? Montreal ile anlaştı, değil mi?"

Logan'a bakarken gözlerimin açılmasına engel olamıyorum. "Dostum. Bir hokey hayranıyla evleniyorsun. O günü göreceğimi hiç düşünmemiştim."

"Evet, ben hâlâ bu spordan nefret ediyorum, o yüzden siz ikiniz bu konuda yakınlaşabilirsiniz."

"Zaten onu senden daha çok seviyorum." Tatlı tatlı gülümseyip Joe'ya dönüyorum ve Logan çok sıkılıp daha fazla dayanamayana kadar beş dakika boyunca hokey konuşuyoruz.

"Tamam, hokey zamanı bitti. Vermont hakkında her şeyi duymak istiyorum." "Bilmiyorum. Burası Vermont. Yeşillikler harika."

"Evet, çünkü tamamen yeşillik hakkında soruyorum. Biriyle görüşüyor musun?"

"Hayır. Yazın kampüsü ziyaret eden takım arkadaşşımin kız kardeşıyle ilgileniyordum ama bana kesin bir dille ona dokunursam sikim kesilmiş olarak uyanacağım söylendi ve ben sikimi seviyorum."

İkisi de gülüyor.

"Peki ya diğer sikler?" Logan soruyor, sesi kısık ve boğuk. Lanet olsun.

Sanki tamamen heteroseksüel olmayabileceğimi fark etmem, sikime eşcinsel çağrışımı yapan her şeye tepki verme izni vermiş gibi. Sanki "Üzgünüm dostum, feragatnameyi imzaladın. Artık istediğim her şey için heyecanlanmaya var."

Logan, "Aradığında sesin biraz... kafan karışmış gibiydi," diyor.

Bu, nişanlısının önünde yapılması garip bir konuşma ve bakışlarım Joe'ya yöneliyor.

Ellerini havaya kaldırır. "Her şeyi biliyorum ama bu konuşmayı yalnız yapmayı tercih ederseniz..."

"Sakıncası var mı?" Logan ona sorar.

"Hiç de değil. İşin bitince beni ara." Joe Logan'ı yanağından öpüyor ve sonra tekneye binerken yalnız kalıyoruz.

Logan kolunu omzuma atıyor ve beni rıhtımdan eve doğru götürüyor. "Ben tamamen

Eskiden yaptığım gibi aile yemeğinizi empoze etmek." "Annem buna bayılacak."

Arka bahçemizde bir ateş çukurumuz var, taş banklarla çevrili. Logan beni oraya götürdü ve oturmam için eliyle işaret etti. "Tamam, ne var ne yok?"

Kesinlikle aletim değil. Aşağı bakma.

"Bilmiyorum. Bana heteroseksüel erkeklerin diğer erkekleri öpmediği söylendiğinden beri düşünüyorum da..."

"Aman Tanrım. Richard Cohen ve *düşünmek*. Bu kelimelerin bir araya geleceğini düşünmemiştim. Tabii bir "*hayır*" kelimesi."

Onu ittim. "Nasıl oluyor da ben kendime aptal diyemiyorum da sen?" "Çünkü ben bunu yaparken *şaka* yapıyorum. Sen yapmıyorsun."

Touché.

"İki takım arkadaşımın birlikte yattığından oldukça eminim. Gizli saklı sanıyorlar ama aslında öyle değil. Özellikle de bu boku anlayabilirsem. Onları birlikte düşünmek ... bu beni gerçekten tahrik ediyor. Ve daha önce hiç düşünmediğim diğer eşcinsel şeyler şimdi beni tahrik ediyor. Sanki bir şalter attı. Ama dışarı çıkıp bir erkekle fikri?" Yüzümü . "Hayır, bunu yapabileceğimi."

"Ve kimse sana zorundasın demiyor."

"Yine de bazı cevaplar istiyorum." "O zaman başka yollarla keşfet."

"Başka yollar mı?"

"Bir şey var. Çok yeni duymamış olabilirsiniz. Adı *internet*."

"Ha, ha. Çok komiksin."

"Gerçekten ama. Bazı eşcinsel arkadaşlık uygulamalarını dene. Birkaç erkekle konuş. Bu şekilde anlamaya çalış." Dudaklarım ince bir çizgiye dönüştü. "Bunu düşüneceğim."

"Birkaç yaz önce bu işi çözmek isteseydiniz, gönüllü olarak yardım eli uzatırdım ama nişanlığım bundan pek hoşlanacağını sanmıyorum."

Öfkelendim. "Muhtemelen hayır."

sessizlik yerleşiyor, ama her zaman gibi. Garip bir sessizlik değil, huzur dolu bir sessizlik.

Öğleden sonra bülbüllerin ve mavi sesi, tuzlu su kokusu ve Maine'e özgü diğer her şey beni evimde karşılıyor.

"Peki, gelecek yıl mezun olunca ne yapmayı planlıyorsun?" Logan soruyor. İnledim. "Sen de mi?"

Aptal olmanın can sıkıcı yanı, iyi kararlar ver düşündüğümde, hiç de öyle olmadığımıdır.

Telefonumun ekranını erekte olmuş bir penis resmi doldururken, bunun o anlardan biri olduğunu fark ediyorum. Arkadaşlık uygulamaları en kötüsü.

Bana bu fikri verdiği için Logan'ı suçlamak isterdim ama bunu yapmak benim fikrimdi.

Telefonumu yatağın üzerine atıyorum ve sıkışık çocukluk odamın tavanına bakıyorum.

Bu konuda olgun davranacağımı düşündüm, bu yüzden kendime bunu kendi başıma halletmem gerektiğini söyledim çünkü bu konuyu okuldaki arkadaşlarıma açmam daha fazla alay edilmesine neden olacaktı. Bilirsiniz, soyunma odasında bir erkekle öpüştüğümü ağzımdan kaçırdığım için bana zaten yaptıklarından daha fazlasını yapacaklardı.

Alayları nefretten değil sevgiden kaynaklanıyor, yani bu da var. Dilimi başka bir adamın boğazına soktuğum için benimle alay etmiyorlar. Hayır, bunun normalliğinden habersiz olmamı komik buluyorlar. Ya da normal olmamasını. Onları bu suçlayamam.

Ama belki de normalleştirilmeli. İki erkeğin arkadaşça öpüşmesi büyük bir mesele olmamalı. Çünkü gerçekten değil.

Bu ... gerçi. Telefonu tekrar elime aldım ve sözde iyi bir adamın bana gönderdiği alete baktım. Evet, bu büyük bir olabilir.

Profilinde "*Sana iyi davranacağım*" yazıyordu. Benden basit bir selam aldı ve sonra *bam*, işte orada. Sanırım farklı tanımlarımız var.

Telefonumu ve başımı aynı anda eğip bu şeyin oranlarını hesaplamaya çalışıyorum. Etrafına sarılan el küçük mü, yoksa gerçekten o kadar büyük mü?

Benim için bir şey yaptığını söyleyemem ve bir şeye nasıl yanıt vereceğim konusunda hiçbir fikrim yok.

ChatUp uygulamasını birkaç gün önce indirdim ve hala alışamadım. Bana herhangi bir cevap da vermedi.

Görünüşe göre penis resimlerine bağışıklığım var, ancak dün sohbet ettiğim bir adam seksten başladı ve o kadar organik bir şekilde gerçekleşti ki, kendime dokunana ve ekranımı dolduran tüm kirli, pis kelimelere gelene kadar seks yaptığımı gerçekten fark etmedim. Beni nasıl üstüne çektiğini ve ikimizin de aletlerini nasıl sıkıca kavradığını, aynı anda ikimize de nasıl mastürbasyon yaptığını ve beni nasıl kabaca öptüğünü anlatması beni benden aldı.

Sonrasında buna nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Tek *sıcak bir ses* olduğuydu.

Sonra benimle buluşmayı ve bunu yüz yüze yapmayı teklif etti, ben de çıldırdım ve onu engelledim. Erkek olduğu için değil, ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmadığı için. Çok erkendi.

Sanırım bu *düz olmayan* şeyi gerçekten denemeden önce, önce bu fikirle rahatlamam gerekiyor. Ve bunu şimdilik sadece internet üzerinden yapmak konusunda rahatım.

Çeneme vurup komik bir yanıt bulmaya çalışıyorum. Tamam, işte bir şey yok.

@confused96: *Çok gurur duyuyor olmalısın. Güzel sikin için tebrikler. Evet, muhtemelen bunu söylememeliydim.*

@scottiethehottie: *Eminim deliğini ikiye ayırabilirim. Colchester'a gidiyorsun, değil mi? Yirmi dakika içinde orada olabilirim.*

Ne oluyor lan?

Yani.. *ne oluyor?*

Hala Maine'de olduğum için konum hizmetlerini etkinleştirmek yerine profilimi Vermont'tan söyleyecek şekilde ayarladım, ancak önemli kişisel ayrıntıları bıraktım.

@confused96: *CU'ya gittiğimi nereden çıkardın?*

@scottiethehottie: *Dövmen.*

Kahretsin. Kalçamdaki aptal dövmeye bakıyorum, tam V harfinin oluğuna yakın. Birinci sınıfta, hokey takımındaki son sınıf öğrencileri hepimize aynı dövmelerden yaptıracağımızı söylemişti. Çünkü, bilirsiniz, okul gururu. Bastır Dağ Aslanları! Ama hepsi bunu yapmamaya karar verdi. Yani şimdi sonsuza dek üzerimde bir dağ aslanı dövmesi var. Ve başka kimsede yok.

Çok saf olmamın bir başka yolu. Doğruyu söylediklerinden emin olmak için ekipten biriyle gitmeliydim.

Arkadaşlık uygulamasındaki profil fotoğrafıma tıklıyorum. Yukarıdan çekilmiş, yani yüzüm ve

karın kaslarım .

Yüzüm ana odak noktası. Kahverengi saçlarım *beş dakika önce uyandığım ve yataktan yuvarlandığım* için dağınık. Sakalımın kesilmeye ihtiyacı var. Görünüşe göre, bu adam tüm bunları atlamış. Fotoğraftaki dövmemi için neredeyse piksel piksel olacak kadar büyütmem gerekiyor.

Bu ürkütücü.

@confused96: *Bu bir catamount. UVM'ye gidiyorum.*

Bunu söylerken bile kendimi kötü hissediyorum. Vermont Üniversitesi ve Colchester arasında okulumuzun kuruluşundan bu yana süregelen bir düşmanlık var. Ağzımı sabunla yıkamalıyım. Ya da parmaklarımı kesmeliyim. O okula bağlıymış gibi bile... Hayır. Sadece hayır.

@scottiethetottie: *Daha da iyi. Beş dakika içinde UVM'de olabilirim. Kampüs dışında yaşıyorum.*

Ve blok.

Resmimi düzenleyip dövme ve yüzümü kesiyorum, sonra profilime UVM'ye gittiğimi ekliyorum, böylece bu adamlardan hiçbiri beni aramak için kampüsüne gelmiyor.

CU'dan hiç kimse UVM'ye gitmediği halde söyleyecek kadar aptal değildir. Ben hariç. Şok edici bir açıklama yok.

Aptal insan aptaldır.

Bu uygulamaların çoğunlukla bağlantı bulmak için kullanıldığını anlıyorum, ancak herkes sevişmek için sabırsızlanıyor gibi görünüyor.

Belki de Foster'ın eskiden üye olduğu kampüsteki LGBTQ kulübüne katılmalıyım. Gerçi bu, herkese bunun doğru olduğunu haykırmak anlamına gelirdi - *sandığım kadar heteroseksüel değilim* ve bunu yapmaya hazır .

Bir profil gözüme çarptığında diğer seçenekler arasında geziniyorum, özellikle de açıklama kısmı: *Sadece konuşmak için buradayım. Sıradan ilişkiler yok.*

Bilim insanı @scientistguy pek fazla ayrıntıya sahip değil ve tek fotoğraf bir Cadılar Bayramı kostümü.

Onu test ediyorum ve saçmalık olmadığını umuyorum. Sürünge renklerini oldukça hızlı gösterme eğilimindedir.

Selam.

Yeşil ışık çevrimiçi olduğunu göstermesine rağmen cevap vermiyor. Beş dakika boyunca hiçbir şey yapmayınca bir mesaj daha gönderiyorum.

@confused96: *Konuşmak isteyen biri için fazla konuşmuyorsun.*

Ekranda baloncuklar belirliyor ve bana yazdığını bildiriyor.

@scientistguy: *Genelde HEY mesajını takip eden kaçınılmaz penis resmini bekliyordum.*

Gülüyorum. Bilim adamı aynı şansa sahip olabilir. **@confused96:** *Konuşma isteğinizi*

bir meydan okuma olarak görebilirler. Bilim adamı: Okuyamadıklarını düşündüm.

İçimden bir kahkaha daha yükseliyor.

@confused96: *O da var. Peki senin hikayen ne?*

@scientistguy: *Hikaye derken neyi kastediyorsun? Bir zamanlar, yaklaşık yirmi iki yıl önce, birbirlerini çok seven bir kadın ve bir erkek varmış...*

Şaşkın96: *ha ha. Aslında neden bir tanışma uygulamasında konuşmak istediğini kastetmiştim? Gerçek hayatta şansın yok mu?*

@scientistguy: *Kıçım çirkin.*

@confused96: *Bir kese kağıdı bunu temizleyecektir.*

@scientistguy: *Seçeneklerim olması iyi bir şey.*

@confused96: *Çirkinlik eşcinsel dünyasında sizi gerçekten engelliyor mu? Çoğu erkeğin seni eğip sikerken yüzüne bakmadığını düşündüm.*

@scientistguy: *Çok yaklaştım. Sonra görüşürüz.

Bekle, ben ne ? Oh, kahretsin. Beni engellemeden önce cevap vermek için çabalıyorum.

@confused96: Hayır! Bu bir teklif ya da cinsel ilişkiye girme çabası değildi. Konuştuğum herkes sadece sikler ve göt delikleriyle ilgileniyormuş gibi görünürken çirkinliğin bir sorun olup olmadığını gerçekten merak ediyorum.

Lol. Biri gerçekten göt deliğini görmek istedi mi? Bunun fotoğrafını nasıl çekebiliyorsun ki?

Hey, sadece konuşmak için buradayım. Kıç deliğimin fotoğrafını çekmemi istediğine inanamıyorum.

@scientistguy: Ben yapmadım!

@confused96: Mmhmm. Tabii.

@scientistguy: Senin hikayen ne?

@confused96: Dikkatleri başka yöne çektiğini bilmediğimi sanıyorsan çok kurnazsın, ama bunu görmezden geleceğim. Ben Richie. 24 yaşındayım. Ve bu işte gerçekten yeniyim.

@scientistguy: Ah, bu yüzden mi adın? Yoksa 69'un nasıl çalıştığını karıştırdınız ve ters mi anladınız?

@confused96: Benim sorunum da tam olarak bu. 69'ları 96'lara çevirmek. Ama ciddiym, sanırım bu etiketler. Kafa karıştırıyorlar. Uzun zaman önce bir erkekle öpüştüm ama sadece kadınlarla birlikte oldum. Yakın zamanda başka biri bana heteroseksüel olmayabileceğimi söyledi.

@scientistguy: Çoğu insan Tebrikler, sen biseksüelsin derdi, ama bunun o kadar kolay olmadığını biliyorum. Seni daha iyi hissettirecekse, eski kız arkadaşım da heteroseksüel belirtmek zorunda kaldı. İnsanların başkalarına hangi cinsiyette olmaları gerektiğini söylemelerinin nesi var?

@confused96: olmak gerekirse, aslında bir erkeği öptüm. Öptün mü ?

@scientistguy: Hayır. Bütün yaz burada erkeklerle tanışmaya çalıştım. Bilirsiniz, kapsamlı araştırma yapmak için. Birkaçıyla gerçekten bağlantı kurduğumda şaşırdım. İnternette harika görünüyorlardı, ilgi vardı ama kahve içmek için bulduğumuz an tamamen farklıydı ve aynı adam gibi görünmüyorlardı. Sanki hepsi bir gösteriydi. Ya da belki de sorun bende ve şahsen ben bunu hissetmiyorum. Gerçekten pes etmek üzereyim. Bu etiket işi çok zor. Ben de ne olduğumu bilmiyorum.

Umarım insandır. Bu benim tek sınırim. Sana aşık olup sonra kirpi olduğunu öğrenmek istemiyorum.

Bir şakanın biraz kalmak istemesini düşündüm. Uygulamayı tamamen silmesine iki saniye kalmış gibi görünüyor.

@scientistguy: Huysuz olabilirim. Adil uyarı.

@confused96: ... Sen bir kirpi misin? Eminim sorarsam söylemek zorundasın. Hayır, bekle, o polis.

@scientistguy: Polis de değil. Aptal suçlular böyle düşünüyor.

@confused96: Az önce bana suçlu mu dedin?

@scientistguy: Ben de sana aptal dedim.

Bunu yalanlayamam. Başka birinin başka bir erkeği öpmenin muhtemelen heteroseksüel olmadığım anlamına geldiğini belirtmek zorunda kaldığı kısmı görmedin mi?

Baloncukların görünüp kaybolduğu bir ritim var. Sonra tekrar ortaya çıkıyorlar. Büyük bir mesaj bekliyorum, belki de cinselliklerin bir spektrumda olduğu hakkında bir şey ve akışkan, panseksüel ve diğer tüm harika etiketler gibi sayısız googleden gördüğüm kelimeleri kullanarak

kulağa hoş geliyor ama tam olarak uymuyor. Henüz. Biraz daha tecrübe ile bunu umuyorum.
bu anlaşılmıyor.

@scientistguy: Suçlu musun? Hiç tutuklandın mı?

Sanırım bu ilk sohbette fazla derine inmek istemiyor ve buna saygı duyabilirim.

@confused96: Birçok kez. Şu hapisteyim.

@scientistguy: Ne için?

@confused96: Çok seksi görünüyorsun.

@scientistguy: Tam bunun içine , değil mi?

@confused96: Evet. Ve doğrusunu söylemek gerekirse, hız cezası bile almadım. Ben iyi bir çocuğum.

@scientistguy: Tam da birlikte motosiklete bineceğimizi hayal ederken, bana iyi bir çocuk olduğunu söylemek zorundasın. Utanç verici.

@confused96: Ah. Kötü bir çocuğu iyiye çevirmek istiyorsun, ha?

@scientistguy: Hayır, tercih ederim.

Sikim seğiriyor. Kahretsin, bu fikri sevdim. Bununla ilgili tek bir sorun var.

Seni bozacak kadar tecrübeli olduğumu sanmıyorum. **Bilim adamı:** İlişkimizin

sonu geldi. Artık pes etsek iyi olur. **@confused96:** DOA.

@scientistguy: Biraz uyumalıyım. Sadece bugün kaç yeni yaratık aldığımı bakmak için geldim. Kaç tane?

@scientistguy: İstenmeyen iki penis fotoğrafı, femme olup olmadığımı ve amımın sikilmesini isteyip istemediğimi soran biri ve şu ana kadar havalı görünen bir adam. Gerçi diğerlerinden sonra standartlarım biraz düşmüş olabilir.

@confused96: Havalı olan ben miyim? Fena halde havalı olabilirim. Annem hep öyle der.

@scientistguy: Ve işte havalı puanlar gidiyor.

@confused96: Lanet olsun. Yine de sana mesaj atabilir miyim? Bakalım onları geri kazanabilecek miyim?

@scientistguy: Denemeni görmek isterim.

@confused96: İsminizi alabilir miyim?

@scientistguy: Bunu hak etmelisin. İyi geceler, Richie.

Yüzümde geniş bir gülümseme ve o kadar da yalnız olmadığım hissiyle uykuya dalıyorum. Bilim adamı Guy da aynı şeyleri yaşıyor ve bu beni rahatlatıyor.

AUGUST

@confused96: *Bana kendinden biraz daha bahset. En sevdiğin renk nedir?*

@scientistguy: *Kaç , yedi mi? Favori bir rengim yok. Çünkü, tekrar , yedi yaşında değilim.*

@confused96: *Bana kendinle ilgili şaşırtıcı bir şey söyle.*

@scientistguy: *Üçüncü bir testisim*

var. @confused96: Gerçekten mi?

Bilim adamı: *Hayır.*

@confused96: *Siiiiigh. Bu birbirini tanıma işinin nasıl yürüdüğünü anladığını sanmıyorum. İlk ben başlayacağım. Üç dil biliyorum.*

@scientistguy: .

@confused96: *Açıkçası İngilizce ve Fransızca konuşabiliyorum: Va te faire fourrer. Ve üçüncü dil de hokey.*

@scientistguy: *Az önce bana Fransızca sikilmemi mi söyledin? (Teşekkürler Google Çeviri!)*

@confused96: *Hokey olayıyla bağlantılı. Bir süre Quebec'te bir ailenin yanında kaldım. Teknik olarak sadece küfürlü konuşmayı biliyorum ama hey, sayılır.*

@scientistguy: *Ah. Hokey oynuyorsun o zaman.*

@confused96: *Hokey oyuncularındaki düşünceleriniz nelerdir?*

@scientistguy: *Basmakalıp olarak, aptaldırlar. Etrafımda bu tanıma uyan birkaç kişi vardı. Ama şahsen ben hokeyden nefret ederim. Özür dilerim.*

@confused96: *Kahretsin, gerçekten mahvolduk. Ya bu konuda hiç konuşmayacağıma söz verirsem? En iyi arkadaşım da bundan nefret ediyor, bu yüzden çenemi ne zaman kapatacağımı bilmeye alışkınım.*

@scientistguy: *Bu konuda çeneni kapatmak zorunda değilsin ama konu açılırsa muhtemelen sohbe katkıda bulunmayacağım. Bana Tigers'ın dördüncü devrede gol attığını söyleyebilirsin ve ben de harika dostum derim. Senin adına sevindim.*

@confused96: ... Şaka yapıp anlayamıyorum.

@scientistguy: *Şaka yapıyorum. Tigers hiç sayı yapmıyor.*

@confused96: *Tigers bir takım bile değil! Gol atıyoruz, sayı yapmıyoruz ve hokeyde vuruş yok!*

@scientistguy: *Bu konuda konuşmayabileceğinizi söylediğiniz şeyi tekrar söyleyin.*

@confused96: *Benimle dalga mı geçiyorsun?*

@scientistguy: *Doğru terminolojiyi bilmemekle mi ilgili? Evet. Hokeyden nefret etmekle mi ilgili? Hayır.*

@confused96: *Yeni kural. Hokey konuşmak yok. Asla. Kalp krizi geçirebilirim.*

@scientistguy: Benim için sorun yok. Bunun hakkında konuşmamak. Senin kalp krizi geçirmen değil.

Lütfen ölme.

@confused96: Ölmemi istemiyor musun? Şimdiden bana aşık oldun. Bunu söyleyebilirim.

Bilim adamı: Ne diyebilirim ki, alçakgönüllülük takdire şayan bir .

@confused96: *Alçakgönüllülüğün ne anlama geldiğini Google'da arat* Hey, ben tamamen alçakgönüllüyüm. Her gün aynada kendime ne kadar seksi olduğumu söyleyerek sadece bir saat geçiriyorum. Takımındaki çoğu erkek bunun en az iki katını yapıyor.

@scientistguy: İşte yine hokeyden bahsediyorsun.

@confused96: Kahretsin! Yapabilirim. Söz veriyorum.

@scientistguy: Gördüğüm zaman inanacağım. Ya da görmezsem.

S E T H

ORAYA VARDIĞIMDA FOSTER'IN CİPİ ÇOKTAN ÇOCUKLUK EVİMİZİN GARAJ YOLUNDAYDI.

onun arkasında. Farklı üniversitelere gitmiş da hayatımız boyunca birbirimizi görmeden geçirdiğimiz birkaç haftadan fazla zaman olmamıştı, ta ki şimdiye kadar. O ve Zach yaz tatilinin ilk haftasında Montreal'e gittiler ve o zamandan beri onları görmedim.

Yani sadece ikiz kardeşim olmadan geçen uzun bir üç ay değil, aynı zamanda en iyi arkadaşım olmadan geçen uzun bir üç ay oldu.

Zach ve ben geçen yıldan önce birbirimizden ayrılamazdık. Tanıştığımızdan beri, hep o ve ben olduk. Sonra o CU'ya kaçtı, Foster'la takıldı ve ben bir kez daha ikinci sıradaki Grant'e düştüm.

Şimdiye kadar alışmış olmam gerekirdi.

Bugün yüzüncü kez telefonumu kontrol etme dürtüsüne direnerek arabadan atlayıp içeri giriyorum.

"Seth!" Foster beni tutup daha ön kapıdan yeni çıkmıştım. Sonra küçük kardeşmişim gibi saçlarımı karıştırıyor. Kaburgalarına vuruyorum ve ben kollarının altından sıyrılmadan önce beni kafamdan yakalamaya çalışıyor.

"Evet, evet, ben de seni gördüğüme sevindim." Ve öyleyim. Foster'a ve onun yaptığı her şeyde ikinci planda kalmama kızgınlık duyuyor olabilirim - yani, yüksek onur derecesiyle mezun olmak onun NHL'ye imza yarışamaz bile - ama onu seviyorum.

Onun kardeşi olmak bana ikisini de yapma hakkı veriyor. "Zach nerede?" diye sordum.

"Anneme mutfakta yardım etmeye çalışıyorum." "Hiç öğrenmiyor."

Foster alaycı bir bakış atar. "Ve sen bana onun zeki olduğunu söylemiştin." Ona tekrar vuruyorum.

Foster'ın saçları hiç görmediğim kadar kısa ve kirli sakalları daha da kalınlaşmış. İkizlere göre, birbirimize pek benzemiyoruz. Benim saçlarım daha uzun ve biraz daha açık renk, ben genellikle sinekkaydı tıraş oluyorum ve boylarımız aynı olsa da, Foster'ın hokey kariyeri onu benim sırık gibi kıcımın asla olamayacağı kadar iri yaptı.

Öte yandan Zach, her zamanki gibi. Cılız, büyük gözlüklü, dağınık saçlı. Ve nedense annemin fırırlı önlüklerinden birini giyiyor.

Gülüyorum. "Bu da ne?"

"Görünüşe göre pazarlığa açık değil." Fırındaki sebzeleri kontrol etmek için eğiliyor ve bu sırada gözlükleri . "Annen yardım etmekte ısrar edersem, bunun zorunlu söyledi."

"Peki yardım etmene izin vermesi için onu nasıl ikna ettin? Bu hiç olmadı."

"Ona sadece Foster'ın berbat bir aşçı olduğunu ve birinin onun düzgün beslendiğinden emin olması gerektiğini hatırlattım." Sesini alçaltıyor. "Şimdi de bildiği her tarifi bana öğretme görevinde olmasından korkuyorum."

Foster mırıldanıyor ve Zach'i tezgâha yaslıyor. "Bu önlük sana çok yakışmış. Daha sonra üst kata çıkarız..."

Yüksek sesle öğürür gibi yapıyorum ve Zach'in yüzü kıpkırmızı oluyor.

İşte bu. Bu, en başta takılmalarını istemememin birçok nedeninden biri. Etrafımdaki garip üçüncü teker hissi beni zaten olduğumdan daha da yersiz hissettirmekten başka bir işe yaramıyor. "Kuralları biliyorsun. Ben etraftayken bu konu hakkında konuşmak yok."

Foster, "Kimse seni burada tutmuyor," diyor.

Onu tersliyorum.

"Ve kurallara uyma konusunda hiçbir zaman iyi olmadım." Zach'in başını öpüyor ama neyse ki tekrar uzaklaşıyor.

"Bana bulduğun bu yerden bahset," diyorum, konuşmayı daha güvenli bir zemine çekmeye çalışarak. "Harika bir yer. Tek yatak odalı, şehir manzaralı. Arenadan sadece birkaç blok ötede."

"Rüyayı yaşamak."

Foster ve Zach küçük bir gülümsemeyi paylaşırlar. "Olacağım."

Urg. Sevgiler. "Sadece bir yıl," diye hatırlatıyorum onlara.

Gülümseme Zach'in yüzünden kayıp gidiyor. "Sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor."

"Evet, ama bu yıl zaten meşgul olacaksın, yüzden uçacak. Her gün birbirinizi arayabilir ve molalarda arabayla gelebilirsiniz-"

"Seth," diye araya giriyor Foster. "Yine her şeye burnunu sokuyorsun. Birlikte olmamızı bile istemeyen biri olarak, bunun böyle kalması için çok çalışıyorsun."

Sadece mutlu olmanı istiyorum. Gerçi bunu yüksek sesle söylemiyorum. Sevdığım insanları mutlu görme ihtiyacım bazen biraz güçlü oluyor.

Bu yüzden onlar için mutlu bir yüz ifadesi takınıyorum. Gerçekten o kadar iğreniyorlar ki ancak bir ahmak yollarına çıkmaya çalışır. Keşke bir şey olduğunu bilseydim. Birini bir kol mesafesindeyken bile özlemek.

Annem ve babam bize katılıyor ve akşamı annemin pişirdiği rostoyu yiyerek ve babamın cinini yudumlayarak geçiriyoruz. Zach hıçkırık tuttu ve babam hokey konuşmak istedi.

"Ee Seth," diyor annem bana dönerek. "Emma'yla nihayet ne zaman tanışacağız?"

Ah, lanet olsun. İşte bu yüzden ilişkilerim hakkında çenemi kapalı tutmam gerekiyor. Ne zaman biriyle çıkmaya başlasam, hep benden öğreniyor. "Biz, biz ."

"Tatlım..."

"değil. Karşılıklıydı." *Yalan.* "Ayrıca, bu yıl yüksek lisansıma başlıyorum, bu yüzden bir ilişkiye ayıracak zamanım olacağını sanmıyorum."

"Ben idare edebiliyorsam, eminim sen de edebilirsin," diyor Zach. Bunu güven verici bir şekilde söylemeye çalıştığını biliyorum ama bu da onun umursamaz olduğu durumlardan biri. *Yalan söylüyorum, dostum. İstemedenden de olsa bana bunu söyleme.*

"Hepimiz senin gibi dahi değiliz," diyorum. "Konsantre olmam gerekecek. İşim bittiğinde randevular hakkında endişelenebilirim."

Ya da bilirsiniz, ortaklarımın etrafında olmak onları tamamen korkutmadığım zaman. Yine de kimseyi kandıramıyorum. Annemin acıma dolu bakışı içimdeki hayal kırıklığını daha da sıkılaştırıyor.

Onlara gerçek sebebi söyleyebilirim. Öylece ortaya çıkmak mı? Ama karışırsa, aileme mantıklı bir şekilde anlatma şansım yok.

"Hey, anne ve baba, aslında yeterince seks yapmadığımız için benden ayrıldı" rahat bir konuşma değildir. Erkeklerin seks istemesi gerekir. Her zaman. Mazeret yok. Foster onlara biseksüel olduğunu sorunsuzca açıkladı ama insanlar biseksüelliğin ne olduğunu biliyor. Ace? Pek değil. Gray Ace? Demi? Hiç şansın yok. Peki o olmadan, ben ? Heteroseksüel ama belki sorgulayan? Berbat bir durum.

Beni destekleyeceklerini biliyorum. Ama onlardan neyi desteklemelerini isteyeceğimi bile bilmiyorum. Keşke tüm bunları konuşabileceğim biri olsaydı.

Bu yüzden gülümsemeye zorladım ve saptırdım, saptırdım, saptırdım. Foster'a dönüyorum. "Maç programını ne zaman alacaksın? Seni izlemeye gelmek istiyorum ama bu ders yüküme bağlı."

Annem ve babam Foster'ın hangi maçlarına planlamaya ve -büyük sürpriz- Doğu Yakası'ndaki yüzde doksanına gidecekler gibi görünüyor.

Foster, "Fazla buzda ," diyor.

Annem bakar. "Biz yine de seni desteklemek için orada olacağız, tatlım."

Telefonum cebimde titriyor ve heyecandan küçük bir vızıltı duyuyorum. Kimse fark telefonumu kaydırıp ekrana bakıyorum ve ChatUp uygulamasından bir mesajın beni beklediğini görüyorum.

Ailemin önünde açmayacak kadar biliyorum. Ya Richie'den eğlenceli bir mesaj gelecek ya da suratıma devasa damarlı bir penis inecek. Annemin buna tanıklık etmesine gerek yok.

Kendimi affettirip koridordan banyoya doğru ilerliyorum. Uygulamayı , beni birkaç mesajı görmezden geliyorum ve mesaja odaklanıyorum.

Birkaç hafta oldu ve normal görünen birkaç kişiyle ve görünmeyen *birçok* kişiyle sohbet , ama ... Richie bir şekilde buradaki herkesten farklı. Acelesi yok. Israrcı değil. Müstehcen şakalar yapabilir ama bu gerçek bir davet gibi gelmiyor.

Gerçi o bir hokey oyuncusu. Ve eğer UVM için oynuyorsa, kardeşimin kim olduğunu kesinlikle biliyordur. Foster'a ulaşmak için kaç kez kullanıldığımı düşününce onun da aynı şekilde davranacağını tahmin edemiyorum. Üniversiteli hokey oyuncularının NHL'e girmekten daha çok sevdiği bir şey yoktur.

Richie'nin bu küçük detayı öğrenmeden önce *benim* için bu işin içinde olduğundan emin olmalıyım.

Mesajlarını gördüğümde midem bulanıyor. Onları almak için hevesli ve heyecanlıyım, ama bu cinsel çekiciliğe eşit mi? Bilmiyorum.

@confused96: *Bugün bir bilim şakası öğrendim.*

@scientistguy: *Duyalım bakalım.*

@confused96: *Tamam, ama feragatname, şakalarda , bu yüzden berbat edersem şimdiden özür dilerim.*

@scientistguy: *Böyle bir destekle çok ilgileniyorum.*

@confused96: *Kötü bir şaka olduğunu söylemiş miydim?*

@scientistguy: *Bunların en sevdiğim tür olduğunu söylemiş miydim?*

Richie bir süredir yazıyor gibi görünüyor ve aptalca bir şaka hakkında bana mesaj atmasının beni neden gülümsettiğinden emin değilim ama yüzümdeki ifadeyi söylemiyorum.

@confused96: *Oksijenin plütonyumla randevuya çıktığını duydun mu?*

@scientistguy: *...?*

Her şey gitti.

Göz kırpıyorum. Bir an için cevaba bakıp çalışıyorum. O ... K? Bu periyodik mi geliyor? Plütonyumun bununla ne alakası var ?

Ben daha cevap bir mesaj akışı başlıyor.

@confused96:

Bekle. Kahretsin.

POTASYUM.

Oksijen ve potasyum. Çıktılar. Her şey gitti. Yani tamam!!!!

***Pes ediyorum. Sikimi görmek ister misin?*

Kahkahalarım içimden patlıyor ve her şeyi etmiş olması çok mu sevimli? Bence evet.

@confused96: Peki.. bu havalı puanlarla nasıl gidiyorum?

Ekranıma gülümsüyorum.

@scientistguy: Eğer yardımı olacaksa, beni gerçekten güldürdün. Bu da şakanın başarılı olduğu anlamına geliyor, değil mi? @confused96: İnsanların seninle birlikte gülmesi gerektiğinden emin olmam dışında. Sana değil. @scientistguy: Belki de kendini çok ciddiye alıyorsundur.

@confused96: İstesem bile, bunun mümkün olmadığını söylediğimde bana güvenin. Bu akşam ne yapıyorsun? Maine'deki ailemi ziyaret ettikten sonra kampüse yeni döndüm.

@scientistguy: Aslında şu anda bir aile . Altıma sıçtığımı düşünmeden gitsem iyi olacak.

Beynim beni yakalamadan önce Gönder tuşuna basıyorum ve muhtemelen en az seksi olan cümleye bakıyorum. Yemin ederim gözlerim seğirdi.

Tamam, Seth. Şimdi ölme zamanı.

@scientistguy: Ve şimdi utanç verici bir aptalım. Bu görüntüyü hemen beyninden sil.

@confused96: Bilmiyorum, tam orada çimentolanmış.

@scientistguy: Burası yüzümü avuçlayıp sana aletimin resmini sunacağım kısım mı?

@confused96: Demek istediğim, bu gece daha iyi uyumanıza yardımcı olacaksa, bu fedakarlığı yapmaktan mutluluk duyarım. Arsız pislik.

@scientistguy: Hoşça kal, Richie.

@confused96: İyi geceler, hala bana adını vermeyi reddeden adam.

Ona adımımı vermeliyim ama temkinliyim. Richie zaten UVM'de yüksek lisans yaptığımı biliyor ve profilinde orada lisans öğrencisi olduğu da yazıyor. uygulamalarından beni takip etmesini istemiyorum.

Ona adımımı verirsem bunun gerçek olacağı düşüncesi var ve ben bununla başa çıkmaya hazır .

@scientistguy: Bana Schrödinger diyebilirsin.

@confused96: Bunu nasıl heceleyeceğimi bile bilmiyorum. Kopyalayıp yapıştırmam gerekebilir. Gülüyorum.

@scientistguy: Herkesin geri dönüştürmeyi sevdiği bilimsel bir teori ortaya atan bir adam. Hala kendimi bulmaya çalışıyorum ve bir etiket bulamadım, bu yüzden emin olana kadar her etiket benim.

@confused96: Ya da hiç etiket yok.

@scientistguy: Aynen öyle!

@confused96: Az önce bilim mi yaptım? be!

Çok gülünç. Bu beni gülümsetiyor.

@scientistguy: Berbat şakayı kesinlikle telafi ettin.

@confused96: Seni ChatUp rehberime Einstein olarak ekleyeceğim.

*Einstein'ın bir fizikçi olduğunu ve benim bir istatistik bilimi olduğumu yazmaya başlıyorum, ama . **Bilim adamı:** Einstein iyidir. Yine de bunu heceleyebilmeni ilginç buluyorum.*

@confused96: Otomatik düzeltme bir kez eğildiğim için arkadaşşımdır.

Onun liderliğinde, iletişim adını Richie olarak değiştiriyorum.

Kaydet tuşuna bastığımda kapı alınıyor ve neredeyse telefonumu tuvalete dūřürüyordum. "İyi misin, tatlım?"

Ugh. Anneler.

SEPTEMBER

Einstein: *Bugün bir sincap gördüm. Sanırım onlar benim ruh hayvanım.*

Bütün gün fındık mı yiyorsun?

Einstein: *Keşke. Çok dağınık ve kaybolmuş göründükleri için demek istedim.*

Bu çok derin.

Einstein: *O da öyle demişti.*

İyi oynadın. Ruh hayvanımı bulmak için Google'da gezegendeki en aptal hayvanları arattım. Ben senin gibi değilim. Fındık yerken gördüğüm ve HMM, BU FINDIKLARIN GÖRÜNÜŞÜ HOŞUMA GİDİYOR diye düşündüğüm için birini seçemem.

Einstein: *Öyle olmadı ama devam et. Ne buldun?*

Richie: *Pandalar çok aptal, etoburlar ama bitki yiyorlar. Çünkü... bitkiler tam orada.*

Einstein: *Bu aptallıktan çok tembelliğe benziyor.*

Richie: *Tembel Hayvanlar ağaçlara tırmandıklarında bazen kendi uzuvlarını dal ve düşerek ölürler.*

Einstein: *LMAO! Bekle, yani.. Buna gülmemeliyim, değil mi?*

Richie: *Hindiler yağmur yağarken gökyüzüne bakarak boğulurlar.*

Einstein: *Ve bir kazananımız var.*

COHEN

AH. YILIN İLK ANTRENMANI.

Tekrar döndük ve lanet olsun, buzda olmak çok güzel.

Koç Hogan hepimizi bir yığın halinde düşme noktasına getirse bile.

İlk gün her zaman yorucudur ve birinci sınıf öğrencilerinin gözlerindeki şüpheyi görüyorum, sanki şöyle düşünüyorlar

Neye imza attım ben?

Bu yıl Beck ve Jacobs'ın sorunu onlar. Ki onlar tamamen beceriyorlar.

Haklıydım. Bir kez olsun. Görünüşe göre, diğer insanlar arasındaki aynı cinsiyetten kimyayı algılayabiliyorum, sadece kendimden değil.

İnkâr güçlü bir şeydir.

"Penaltı talimleri!" Koç bağılıyor ve yeni çocuklar inliyor.

Bunun şimdiye kadar biteceğini sanıyorlardı.

Eski sınıf arkadaşlarımız mezun olup yollarına devam ettikçe ve yenileri başladıkça Koç'un hatları yeniden düzenlemesi gerekiyor. Geçen yıl ilk hattımızdan Grant'i kaybettik ama hala Jacobs ve ben varız. Grant'in yerini dolduracak bir pivot arıyoruz ve pivotları doldurmak zor.

Bence Simms'in merkezde bir şansı var. Rossi de öyle. Rossi bu yıl üçüncü , Simms ise ikinci sınıfta, bu yüzden 'nin alması gerekiyor ama her şey sezon başlamadan önce ne kadar iyi kaydıklarına bağlı.

Koç, Rossi'yi bizimle ve Simms'i bir kişi olan tarafa koyarak açıkça onları test ediyor. Beck'le birlikte bize savunmada Martin'i veriyor.

Rossi iyi. Sağlam. Simms daha az istikrarlı ama bu ona sağlıyor çünkü daha fazla mücadele ediyor. Sınırları zorluyor. Sinsi penaltılarda çok iyi ama zamanlaması kötü olursa berbat.

Şu anda olduğu gibi.

Rossi pakı bana verdikten sonra adam Rossi'ye çelme takıyor.

Düdük çalıyor. "Gerçekten mi, Simms?" Koç bağılıyor. "Şimdi risk alma zamanı değil. Bir kişi eksiksiz ve karşı tarafa üçe beşlik bir güç oyunu verdiniz."

Simms nefesinin altında tıslıyor.

"Sıradaki sıra," diye bağılıyor

Koç.

Takım kulübesine giderken Simms'i dürtüyorum. "Zamanlama her şeydir, dostum." "Biliyorum. Bunu yaptığım anda batırdığımı anladım."

"Böyle şeyler size ilk sıraya mal olur."

Locaya girdiğimde hem Jacobs hem Beck bana tuhaf tuhaf bakıyorlar ama ben omuz silkiyorum.

Tüm yeniler ve yaz boyunca burada olmayanlar bu alıştırma bir şans olarak değerlendirsin.

Buzun üzerinde sadece yarımız varken nefes alıyorlar.

İyi bir ilk antrenman oldu ve galibiyetimizin ardından hepimiz sezon için heyecanlıyız ama buradan çıkıp telefonumu kontrol etmek sabırsızlanıyorum.

Bu uygulama bağımlılık başladı ama düşündüğüm sebeplerden dolayı değil.

Biriyle birkaç kez cinsel içerikli mesajlaştım, eğlenceliydi, ama o adamlarla herhangi bir bağlantı hissetmiyorum. Sadece bir adamın mesajlarını dört gözle bekliyorum.

Einstein'da doğası gereği cinsel olmayan bir şeyler var. Konuşmalarımız hiçbir şekilde derin değil, ancak ChatUp'ta yaşadığım diğer tüm etkileşimlerden daha fazla ağırlık taşıyor.

Gerisi fanteziler ve gelecekte gerçek hayatta denemek isteyebileceğim veya istemeyebileceğim şeyleri keşfetmek oldu.

Einstein ile konuşmak eğlenceli ve onunla daha fazlasını yapma potansiyeli var. Başka hiç kimse buna yaklaşmadı.

Jacobs duşa girerken "McIntyre'a gidiyoruz," diyor. "Ben ."

"Elinle bir randevun mu var?" Beck soruyor.

"Ne diyebilirim ki? Bu şimdiye kadar yaşadığım en iyi randevu, yani..." Çocuklar kıs kıs gülüyor.

Normalde dışarı çıkmak isterdim ama o antrenmandan sonra ben bile bitkin düştüm.

Yarımız yurtlara geri dönerken diğerleri kampüsün dışına çıktı. Geçen yıl kaldığım yurt odasını çok sevmiştim. Koridorun sonundaydı ve yaya trafiğinden uzaktı. Bu yıl, asansörün hemen yanımdayım, yani *her şeyi* duyuyorum.

Yirmi dört yaşında olmak ve yurtlarda yaşamak ilk tercihim değildi, ancak CU'nun sporcularıyla ilgili garip bir yönetmeliği . Eğer bu okulda bir spor takımındaysanız, sporcu binalarından birinde yaşarsınız. Hikayenin sonu. Yurt hayatının takım içinde güçlü bağlar oluşturmak için olduğunu söylüyorlar, ama dürüst olmak gerekirse, bence büyük partiler verip başımızı çok fazla belaya sokamayalım diye.

Boxerıma kadar soyunmakta ve yatağa girmekte tereddüt etmiyorum. Koç'un bize yaptırdığı antrenman yüzünden kaslarım ağrıyor ve böyle zamanlarda keşke tüm kıvrımlarıma masaj yapacak bir partnerim olsaydı diyorum.

Eminim bunu yapacak bir tavşan bulabilirim, ama ... çaba.

Son zamanlarda çok fazla fantezi kurduğumu düşünürsek, belki de birinin yaptığını hayal edebilirim ve mesajlaştığım yüz­süz rasgele kişilerin beni becerdiğini hayal ettiğim zamanki kadar iyi hissedebilirim. Gerçi elim de buna yardımcı oluyor.

Kendime masaj yapmak için sırtıma uzanamıyorum.

Birkaç gün önce seks yaptığım bir adamdan bir mesaj var, ama Einstein için atlıyorum. Gerçek bir konuşma istiyorum, seks değil.

Yine de, merhaba. Gözlerimi kısıp doğru isme tıkladığımdan emin olmalıyım.

Einstein: *Röntgencilik hakkındaki düşünceleriniz nelerdir?*

Richie: *Bay Sadece Konuşmak İstiyorum röntgencilik hakkında mı soruyor?*

Einstein: *Ben konuşuyorum. Bu bir davet değil.*

Lanet olsun. Yine de ilginç bir konu.

Richie: *Hmm, röntgencilik üzerine düşünceler. İzleyen ben miyim yoksa ben miyim?*

Einstein: *Her ikisi de.*

Bunu düşünmek zorundayım.

İzlenmek kulağa seksi geliyor. Acaba izlemek porno ile aynı etkiyi yaratır mı? Muhtemelen çok sabırsız olurdum ve katılmak isterdim. Ben cevapladım, şimdi sıra sende.

Einstein: *Sanırım izlemek istiyorum.*

Richie: *dahaki sefere görüntülü sohbet etmek ister misin?*

Einstein: ...

Şaka yapıyorum. Einstein:
mi? Bilmiyorum.

Einstein: *Bana bazı cevaplar verebilir.*

Bana hala hangi mücadele ettiğini söylemedi. Onun da benim gibi olduğunu ve heteroseksüel-eşcinsel skalasında nerede yer aldığını çözemediğini varsayıyordum ama şu anda gökkuşağının altında bir sürü başka harf olduğunu fark ediyorum.

Cevap vermeden başka bir mesaj .

Einstein: *Çok fazla takılıyor musun? Erkeklerle mi kızlarla mı?*

Muhtemelen kıskançlık sorusu olmasa da, bu şekilde algılıyorum çünkü bundan hoşlanmayabileceğini düşünmek içimde bir şeyler yapıyor. Çıkmıyoruz, *sohbet ediyoruz.*

Richie: *Aslında şimdiye kadar en uzun kuraklık dönemlerinden birini .*

Einstein: *Ne, bir hafta mı?*

Richie: *Yaz tatilinden önce. Tüm bu sorgulama olayları o zaman oldu ve neden bilmiyorum ama şu anda bir kadınla birlikte olmak bana geriye gidiyormuşum gibi geliyor? Muhtemelen aptalca geliyor.*

Einstein: *Aptal değil. Her zaman yaptığınız şeyi yapıyor ve bu tarafınız yokmuş gibi davranıyor gibi hissedersiniz.*

Aynen .

Bu adam beni benden daha iyi anlıyor gibi görünüyor. Ya da en azından benden daha iyi açıklayabiliyor. Yine de ona karşı dürüst olmam gerektiğini hissediyorum.

Richie: *Yüz yüze görüşmemiş olsam da başka erkeklerle mesajlaşıyorum. Sadece ... bilirsiniz, bunu ortaya koymak.*

O cevap verirken nefesimi tutuyorum ve kendime yanlış bir şey yapmadığımı hatırlatıyorum.

Einstein: *Bu bir şey? Ve sen oraya gitmeden önce, bu hala bir davet değil.*

Richie: *Çok sıcak, ama bunu şahsen yapmak için koşup biriyle tanışmak istememe neden olmuyor. Bu garip mi?*

Einstein: *Eğer bu tuhafsa, muhtemelen ben da tuhaf olarak görüleceğim.*

Kulağa şifreli geliyor.

Cevabın gelmesi çok uzun sürüyor. Onun hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum ama zorlamayacağım.

Einstein: *Sadece konuşmak istememin sebebi. Burada bulunmamın sebebi kız arkadaşımın eşcinsel olduğumu düşündüğü için benden ayrılmış olması.*

Bir şey mi?

Einstein: *Evet. Penislere, amlara duyduğum ilgi kadar ilgi duyduğumu fark ettim... hiç de değil.*

İçimde bir şeyler .

Einstein: *Sanırım ben as spektrumundayım.*

Ace mi? Neymiş o?

Hızlı bir Google sonra buldum. Aseksüel.

Onunla sohbetlerimin harika geçmesinin ama hiçbir zaman daha fazlasına yol açmamasının nedeni de bu.

Seksten hiç hoşlanmıyor musun? Ve eğer bu çok ileri gittiyse ve yargılayıcı göründüyse özür dilerim. Hiç de öyle demek istemedim. Merak ettim.

Einstein: *İşte burada işler benim için karışıyor. Seksten hoşlanabilirim. Önceki partnerlerimden bazılarıyla seks yapmak isterdim ama diğerleriyle hiç ilgilenmedim. Hem de hiç. Bir ilişkim olmadığında, seks hakkında düşünmeden aylar geçirebilirim, ancak bazı şeyler beni tahrik ediyor. Mesela röntgencilik fikri. Daireme yeni taşındım ve duvarlar ince. Komşularımın neredeyse her gece seviştiklerini duyabiliyorum ve bu hoşuma gidiyor. Ve şimdi muhtemelen benim ürkütücü olduğumu düşünüyorsun.*

Ürkütücü değil. Biraz daha anlat.

Einstein: *Geçmişte seksin patlayıcı olduğu kız arkadaşlarım oldu. Ama o seviyeye ulaşmak için? Duygusal bir bağ kurmam gerekiyordu ve bunu bulmak çok zor. Çoğu kız aletin programına uymasını beklemez. Her zaman kendilerinde bir sorun olduğunu ya da... son kız arkadaşım gibi, erkeklerin beni daha çok tahrik etmesi gerektiğini falan düşünürler.*

Richie: *Buna ne diyeceğimi bilemiyorum çünkü bana seçici ve standartları olan biriymişsiniz gibi geliyor. Ama... Sanırım sadece bu olsaydı, burada her şeyi sorguluyor olmazdın.*

Einstein: *Yıllardır kendimle bu seçici tartışmayı yapıyorum. Bir noktada gerçeklerle yüzleşmek zorundayım. Sanırım kesinlikle aseksüelim, ama ne derece emin değilim. Gri as, biromantik, aromantik ve olabileceğimi düşündüğüm demiseksüel var.*

Google benim dostum.

Demiseksüel: Belirli bir kişiyle güçlü bir duygusal bağ kurduktan sonra cinsel çekim yaşar.

Richie: *Yani burada biriyle tanışmadan önce onunla cinsel açıdan çekici bulacağın bir bağ kurmayı mı umuyorsun?*

Hey, aptal olduğunu söylediğini sanıyordum.

Bazen bazı şeyleri doğru yapabiliyorum.

Einstein: *Bunu öğreniyorum.*

Tüm bunların ne anlama geldiğini anlamaya çalışarak bir süre onun sözlerine bakıyorum. Einstein bu mesajlar aracılığıyla hızla hayatımın büyük bir bölümünü kaplıyor ve aramızdaki şey gerçek bir ilişkiye doğru mu gidiyor bilmiyorum ama seks benim için çok .

En azından her zaman .

Onunla her şey farklı olabilirdi, ama sanırım tüm bu flört uygulaması deneyimi bununla . Açık fikirli olmak ve neyi sevdiğimi bulmak.

Richie: *Eğer benimle seks konuşacak kadar rahat hissedersen ya da röntgencilik olayında olduğu gibi beni deneysel bir kobay olarak kullanmak istersen, ben buradayım.*

Gönder tuşuna basar basmaz irkildim.

Richie: *Tamam, kafamda yazıda görüldüğünden çok daha az ick gibi geldi. Benimle her şeyi yargılamadan konuşabilirsin demek istedim.*

Einstein: *Ne demek istediğini anladım ve bunu takdir ediyorum, ama ... muhtemelen umutsuz bir vakayken zamanını benimle harcamak istediğinden emin misin? Benden asla seks malzemesi alamayabilirsin.*

Benden asla seks malzemesi alamazsın. Bunun kendimiz hakkında bir şeyler öğrenmekle ilgili olması gerekiyordu, değil mi? Teorik olarak biseksüelim. Erkeklerin düşüncelerinden hoşlanıyorum. Pratikte... Henüz oraya gitmeye hazır değilim. Belki bebek adımlarını birlikte atabiliriz?

Einstein: *Birlikte. Bunu sevdim.*

OCTOBER

Richie: *Döndüğün ilk dönem nasıldı?*

Einstein: *Aynı tas aynı . Yüksek lisans yapmanın farklı hissettireceğini düşünmüştüm. Hayır.*

Richie: *Bir ay bütün bir sömestr gibi . Yıl daha bitmedi mi?*

Einstein: *Üzgünüm, yeni başladım.*

Richie: *Sanırım gelecek yıl ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yokken zamanın geçip gitmesini dilememeliyim.*

Einstein: *Neden yüksek lisans yaptığımı sanıyorsun? Bu noktada sanırım devam edip doktoramı alacağım, sonra da profesör olacağım.*

Richie: *Benim doktoram var, ama görünüşe göre bu uygulamada görmek istemeyen tek kişi sensin. o.*

Einstein: *Sabır bir erdemdir. Ya da ben öyle duydum. Yani, eğer bana bir mektup göndermek için fotoğrafını çekersen, takım için bir tane alacağım.*

Tebrik kartları yazmalısın. Senin yeteneğin orada. Hayatımın aşkının Sevgililer Günü kutlu olsun. Sanırım bu gece içime koymana izin vereceğim.

Einstein: *As Sevgililer Günü kartları. Bir şey olmalılar. Senden çok hoşlanıyorum, bence seksisin, ama seni yerimin yakınında istemiyorum.*

Seninki kaftiyeli bile! Profesör olmayı bırak, şair olabilirsin.

Einstein: *Bunu düşüneceğim.*

Richie: *Keşke geleceğime karar vermek bu kadar kolay olsaydı.*

Einstein: *Branşın ne?*

Richie: *Medya ilişkileri.*

Einstein: *Medyada bir iş istiyor musun?*

Hayır. Olabilir mi? BILMIYORUM. Spor medyasıyla bir şeyler yapmak isterdim ama kapıdan içeri adım atmak neredeyse imkansız. Stajyerliğe bakıyorum ama onun dışında hiçbir şeyim yok. Maine'deki bir yem dükkanı dışında.

Einstein: *Bu berbat.*

Cehennemime hoş geldin.

S E T H

RICHIE VE BEN İKİ AYDIR MESAJLAŞIYORUZ VE BEN DOYAMIYORUM.

Demi olmakla ilgili teorimden bahsettiğimden beri, her neyse bariyerini kırdım ve konuşmalarımız eğlenceli ve flörtözden derin ve ciddiye dönüştü ve şimdi Richie'nin çıkmasını bekliyorum. İlgilenmeyebilecek birine yatırım yapmak için iki ay çok uzun bir süre.

Hiç seks yapamama ihtimali onun kumar oynamak için çok mu fazla? Ah, .

Kesinlikle bir şey söylememeliydim.

Muhtemelen.

Bunu birlikte yapacağımızı söyledi ve o günden beri bunu geri alacağına dair hiçbir işaret göstermedi. Ona sürekli mesaj atmak istiyorum, ama sonra Emma'nın muhtaç olmakla ilgili söylediklerini düşünüyorum ve bu beni bekletiyor.

İlişkiler neden bu kadar karmaşık olmak zorunda?

Belki ben de herkes gibi yapılı olsaydım çok daha kolay olurdu.

Ama sonra ...

Eğer durum böyle olsaydı onunla hiç sohbet etmezdim.

Onun adını her gördüğümde içimde küçük bir heyecan oluşuyor ve bu iyiye işaret olmalı, değil mi? İhtiyacım olan bağlantıyı kuruyor olabilirim.

Ona mesaj atmayı gerçekten çok istiyorum.

Bunun yerine, irademi kullanarak eşyalarımı toplayıp Zach'le Bean There'de buluşmak için yola koyuluyorum. Yemin ederim bugünlerde o kafede UVM kampüsündekinden daha fazla zaman geçiriyorum.

Sonra telefonum çaldı.

Richie: *Tamam, ya uyudun, arka arkaya derslerin vardı, sonra da tüm öğleden sonra, ya da ... nasıl yazılacağını unuttun. Bütün gün radyo sessizliği mi? Bu hiç sana göre değil, Einstein.*

Dürüst olmayı tercih edebilirim. Sonuçta, bu bağlantıyı test etmek istiyorsam, ona gerçek beni vermeliyim.

Einstein: *Sakin davranmaya çalışıyorum. Sana bahsettiğim eski sevgiliyi hatırlıyor musun? Benim 'muhtaç' olduğumu düşündüğü ortaya çıktı, bu yüzden doğal olarak buradaki her hareketi ikinci kez tahmin ediyorum.*

Ya sana muhtaçlardan hoşlandığımı söyleseydim?

Einstein: *Biriyle yatmayı ne kadar çok istediğini sorardım.*

Richie: *Gece 2'ye kadar bunu asla istemeyecek bir adamla mesajlaştığım gerçeği soruna cevap olmalı.*

Merhaba kelebekler. Bir mesaj daha okuyabilmek için gözlerimi açık tutmak için nasıl çabaladığımı hatırlayarak dudaklarım kenara çekiliyor. En son ne zaman gecenin yarısını mesajlaşarak geçirdiğimi

hatırlamıyorum - lise, belki? Gitmeme sadece birkaç dakika var ama yine de

ve bir cevap yazacağım.

Einstein: *Neden hala kaçmadığını sorabilir miyim?*

İltifat mı istiyorsun?

Einstein: *Olabilirim.*

Tamam, bir adamı zor durumda yolu. Sanırım açıklaması biraz zor. Biriyle tanıştığınızda çoğu zaman dikkatinizi çeken vücudu, yüzü ya da poposudur. Bizde bu yok. Çok ketumsun ve ayrıntılara pek girmiyorsun, bu yüzden seni tam olarak tanımıyorum ama farklı bir şekilde tanıyorum.

Aww, bu çok tatlı. Ben cevap veremedim bir sürü mesaj gönderiyor.

Bekle. Tekrar okudum ve kulağa aptalca geliyor.

Mantıklı olduğunu bile sanmıyorum.

Özür dilerim. Havalı olduğunuzu ve mesajlarınızın beni gülümsettiğini söylediğimi farz edelim ve bu konuyu kapatalım.

Son kelimeleri okurken içim içimi yiyor. En azından burada aptal aptal sırtan tek kişi ben değilim.

Einstein: *Tam bir aptal olduğun izlenimine . Bu hoşuma gitti.*

İlginç. Tahmin etmek zorunda olsaydın, neye benzediğimi söyledin?

Einstein: *Fotoğrafına bakılırsa sağlam karın kasların var ama bence sen bebek yüzlü daha iri bir adamsın ve randevuların için kapıyı açacak tipte birisin.*

Bunu mu ?

Alarmım iğrenç bir şekilde ötüyor ve bana hareket etme zamanının geldiğini hatırlatıyor. Anahtarlarımı almak için acele ediyorum, ama dairemi kilitleyip arabaya yönedikten sonra bile, konuşmayı bitirmek için kendimi ikna edemiyorum.

Einstein: *Bu demi bir şey mi yoksa benimle ilgili bir şey mi bilmiyorum ama bir tipim yok. En azından kadınlarla. Erkekler konusunda jüri hala kararını vermedi.*

Arabaya ve cevabı hemen gelmeyince, bunun yanlış bir cevap olup olmadığını merak ettim. Belki de ayrıntı istiyordu.

Mesele şu ki, Richie bana tam olarak kim olduğunu öğrenmem için yeterince bilgi verdi. UVM'nin web sitesinde hokey takımının listesi var ve kiminle konuştuğumu gerçekten bilmek istesem gidip kolayca bakabilirim. Birkaç kez yaklaşmışım.

Yine de güçlü duruyorum. Aramızdaki bu şeyin doğal olarak gerçekleşmesine izin veriyorum.

Telefonumu kilitliyorum ve park yerimden geri çıkıyorum. Tabii ki Richie bana cevap yazdığında daha bir dakikadır yoldayım ve telefonumu el alıp kontrol etmemi engellemek için yol kurallarını sert bir şekilde hatırlatmam gerekiyor.

Neredeyse on dakika süren yol bana sonsuzluk gibi geliyor. Her kırmızı ışıpta geçiyorum ve kafenin yanında hiç park yok, bu yüzden bir tane bulana kadar bloğu turlamak zorundayım.

Telefonumu elime alıp ChatUp'ı açtığımda telaşlıyım ve beynim karmakarışık.

Richie: *Bir şey soracağım ve umarım hıyar gibi konuşmam. Daha önce erkeklerden etkilendin mi yoksa bu eski kız arkadaşının haksız olduğunu kanıtlamak için bir test mi?*

Einstein: *Güleceksin.*

O zaman ödeşmiş oluruz.

*Ona ne kadarını söyleyeceğimden emin olamayarak dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırıyorum. Emma'nın küçük hayranlığımı yüzüme vurması o anda canımı yakmıştı ama *The Witcher*'ı izledikten sonra seksimizin ne kadar harika olduğu konusunda haklıydı. İyi olduğu tek an o . Ve o zamandan beri, geçmişimdeki birkaç şeye daha gözlerimi açmamı sağladı. *Supernatural* ve Dean Winchester'a olan lise takıntım. Birinci sınıfta ders verdiğim sporcu çocuğu nasıl rüyamda görmeye başladığımı.*

Arabadan indim ve yürürken ona mesaj attım.

Einstein: *The Witcher dizisini biliyor musun? Görünüşe göre ona karşı bir şeyler hissediyorum.*

Richie: *Bir şey" dediğinde ...*

Beni tahrik etti, tamam mı? Ona o kadar çok mastürbasyon yaptım ki, kasımı çekeceğimden korktum.

Teknik olarak bir kası çekiyordun.

Penisin aslında bir kas olmadığını belirtmek istiyorum, ancak eğlendiğim için bunu erteliyorum.

Einstein: **Richie: Hey, . Henry Cavill*

seksi. Bir kahkaha attım.

Einstein: *Erkeklerle ilgi duyduğunu nasıl bilmediğini anlamakta zorlanıyorum.*

Richie: *At gözlüklerim takılıydı ama şimdi dünyayı yepyeni bir şekilde görüyorum.*

Einstein: *Tamam, öncelikle seni uyarıyorum. Ona hiç benzemiyorum. Senin aksine (görünüşe göre) benim karın kaslarım yok. İkincisi, sorun aktörde değil. Karakter. Eski dostum Google'a göre, demi insanlar kurgusal karakterlerle insanlardan daha kolay bağlantı kurabiliyor. Ve kendim hakkında bildiklerime göre, bu oldukça doğru görünüyor.*

Çok fazla şey söylediğimden ya da çok tuhaf görüldüğümünden endişeleniyorum, bu yüzden mesajı hızla ediyorum.

Einstein: *Eğer bu seni benim hakkımda tahrik etmiyorsa, hiçbir şey .*

Ekranımda beliren küçük noktalar bana cevap verdiğini söylüyor. Nefesimi tutuyorum, telefonum tarafından tamamen tüketildim.

Yani tüketilmiş-

Oof!

Birine çarptım.

Geri sıçıyorum ve kendi ayaklarımın üzerinde tökezlemeden önce ellerim beni sabitlemek için omuzlarıma kenetleniyor. Yere çarpan bir telefonun gümbürtüsü duyuluyor ve alnımdaki acıyı göz kırparak uzaklaştırırken Foster'ın eski takım arkadaşlarından biri gözümün önüne geliyor.

Rossi?

Martin mi?

Hayır, *C ile* başlıyor.

"Zarıfsın, Cohen," diye sesleniyor hokeycilerden biri içeriden, bir yandan da başparmağıyla bizi . Ah, *Cohen*, o zaman.

"Hey, iyi misin?" diye soruyor, gözleri benimkilerle buluştuğunda alnı endişeyle çiziliyor. "Evet, ." Onu savdım. "Özür dilerim, nereye gittiğime dikkat ."

Eğilip telefonunu alırken sırtışı beni hazırlıksız yakalıyor. "Ben de öyle." Omzunu ovuşturuyor.

"Kardeşin sert vücut kontrolü yapıyorsun."

Tamam mı?

"Pardon?"

Kıkırdıyor ve kafenin kapısını tutup açık tutuyor. "Her şey yolunda. Buraya mı giriyorsun?"

"Teşekkürler." Onu geçiyorum ve uzaktaki bir masada oturan Zach'i görüyorum. , beni burada yendi. Hangi

Richie'nin cevabını beklediği düşüncesi bilincimi yakarken bile mesaj süresinin bittiği anlamına geliyor.

"Tekrar özür dilerim," diyor Cohen ve tezgâha doğru ilerlerken omzuma kelepçe vuruyor.

Ona el salladım ve en iyi arkadaşıma doğru yöneldim.

Burası kalabalık, ki bir Cuma sonrası için bu pek de şaşırtıcı değil. Kafede , büyük bir kardeşlik partisiyle ilgili konuşma parçaları bana ulaşıyor ve arkadaşım Tyson'ın bunu duymamış olmasını ummak zorundayım. UVM'ye gitmemize rağmen sayamayacağım kadar çok CU partisine katılmamı

sağladı.

Ona ulaştığımda, Zach'in esmer kafası telefonuna eğilmişti ve yüzünde Richie'yle mesajlaşırken hatırlatan küçük bir gülümseme vardı, bu da beni bir an için şaşırttı.

"Kardeşim nasıl?" Karşısındaki koltuğa otururken sordum.

Zach telefonunu kilitleyip masanın üzerine koyarken yanakları biraz kararıyor. "Meşgulüm." Daha önce yaydığı mutluluk kayboldu. "Antrenman kampı çok yorucu geçti. Hâlâ her gece konuşuyoruz ama o çok yorgun ve bütün yazı birlikte geçirdikten sonra bu kadar zaman ayrı kalmak..." Bir an için Zach'in üzerime ağlamaya başlayacağını düşündüm. *Lütfen, hayır.* Ama sonra hızla başını sallıyor. "Her neyse, nasılsın?"

Konuyu değiştirmesine izin versem mi vermesem mi emin değilim. Sorunu çözme ihtiyacım çok güçlü ve kendime Zach'in bir çocuk olmadığını ve bunun onun işi olduğunu hatırlatsam da, en iyi arkadaşlar böyle şeylere yardım etmek içindir. Değil mi?

Muhtaç ve zorba gibi kelimeler yine kafamı dolduruyor.

Bu konuşmayı kendimle yapıyor olmak bile beni hayal kırıklığına uğrattıyor.

"Ben iyiyim." *Karışma, Seth. Bırak.* Hayır, ağzım dinlemiyor. "Sadece bir yıl.

Ne dediğini hatırlıyor musun? O meşgul olacak, sen de öyle. Çabucak geçecek."

"Biliyorum." Telefonuna bakıyor ama sözlerim onu rahatlatmıyor.

Acıtıyor. Foster'la çıkmaya başladığından beri aramızdaki mesafe giderek artıyor. Ona bir kardeş gibi değer veriyorum. Her şeyin eskisi gibi olmasını istiyorum, beynindeki her düşünceyi bana savurduğu zamanlara. Elbette yakın olduğum başka arkadaşlarım da var ama Zach gibisi yok.

"Derslerin nasıl gidiyor?" Onu dışarı çekmek için sordum.

"Gerçekten iyi." Gözlüklerini burnuna doğru iterken yüz ifadesine biraz canlılık geldi. "Bu yıl içinde bitirme yolunda ilerliyorum."

"İşte böyle. Haziran'dan önce Montreal'e bile varabilirsin." İçim içimi yerken bile cesaretlendirici olmaya

Sonra konuşmayı bir kenara iten bir şey duyuyorum.

"Richie için sipariş mi?"

Zach bir şey söylüyor ama başım baristaya doğru kalkarken ne olduğunu tamamen kaçırıyorum.

Şansımız nedir?

Donup kaldım. Biraz eğilip tezgâhı görmeye çalışırken kalp atışlarım kulaklarımda, ama lanet , Cohen önümde. Bu açıdan etrafını göremiyorum.

"*Seth?* Beni duydun mu?"

"Üzgünüm..." Dikkatimi tekrar gözlükleri yüzünden iri gözleri da irileşmiş olan Zach'e . "Ne dedin sen?"

Önündeki şeker paketiyle oynarken alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırıyor. "Bir şeyi araştırıyordum... ve muhtemelen bundan hoşlanmayacaksın." Zach'in sesi .

Tamam, bu önemli. O kadar önemli ki, çok istememe rağmen tezgâha dönüp bakmayı .

Çünkü Richie ve benim aynı odada olma ihtimalimiz çok çok yüksek.

"Montreal'deki McGill. Benim ders kredilerimi buradan alabilecek benzer bir yüksek lisans programları varTek yapmam gereken öğrenci vizesine başvurmak ve-"

Ne?

"Ne?"

"Onu ne kadar özleyeceğimi hiç tahmin etmemiştim."

"*Kanada'ya mı taşınmak istiyorsun?*"

"Foster'ın yanına gitmek istiyorum."

"Yılın büyük bir bölümünde *seyahat ediyor*. Ne yani, o son oyununu bitirdiğinde evde beklemek için oraya mı taşınacaksın?" Sesim yükseliyor ama bu da ne? Vücudum tam panik moduna geçti. Bu yıl *benim* olmalıydı. *Benim*. Foster değil. Lanet hayatlarının geri kalanını o alacak. Boğazımdaki yumruyu yutkundum ve çalıştım. Mantıklı olmaya. Sanırım içten içe bunu bekliyordum ama bu kadar çabuk değil.

Bana en iyi arkadaşımı kaybettirme.

"Zach, bunu mantıklı bir şekilde düşündün mü-"

"Yapamıyorum! Deniyorum ama aklıma gelen her düşünce tamamen mantıksız ve tek konsantre olabildiğim şey aramızdaki mesafe. Anlamadığını biliyorum-"

"Neden, çünkü bir ilişkim yok-"

"Çünkü o senin *kardeşin*. Ama ben onu seviyorum. Bu korkunç ve acı verici bir şey ve muhtemelen en çok *onun* beni özlediğini görmek canımı yakıyor. Seth ..." Gözlerime bakmaya çalışıyor ama acıyı görmesini istemiyorum, bu yüzden hızla gözlerimi .

Ben her zaman Zach'in yanında oldum. Ama önce CU'ya kaçarak benden kaçmak zorunda kaldı ve şimdi de başka bir *ülkeye* mi gidiyor?

İçten içe bunun *benimle* ilgili olmadığını biliyorum ama bu iki düşünceyi birbirinden ayırmak çok zor. Foster'ı seviyor, onunla birlikte olmak istiyor. Bu beni çok yalnız hissettiriyor.

Kendimden şüphe ediyorum ama ne zaman biri *gerçekten* benimle birlikte olmak isteyecek? Kendime Zach'in en iyi arkadaşım olduğunu hatırlatıyorum. Onu seviyorum. Foster'ı seviyorum. Onların mutlu olmasını istiyorum ve eğer onları kaybetmek istemiyorsam, biraz sakinleşmem gerekiyor. "Anlıyorum. Gerçekten zor olmalı, ama burayı seviyorsun ve Montreal ziyaretler için o kadar da uzak değil ve-"

"Sadece gitmemi istemiyorsun." "Yani, tabii ki. Seni özlerim."

"Biliyorum. Ben de seni özlerdim, ama ..." Sesi küçüldü ve incindi. "Evet, anlıyorum."

"Sanırım kahveyi atlayacağım."

"Zach-"

"değil. Eve gidip biraz daha düşünmek istiyorum. Bu... çok fazla."

Zach'in telefonunu ve anahtarlarını almak için çırpınışını ve ayrılışını izliyorum. Foster'ın eski takım arkadaşlarına ait Mountain Lions formalarından oluşan bir denizin yanından geçiyor.

Foster'ın en iyi arkadaşı Jacobs onu takip eder ve Cohen dönerek işaret eder. "O iyi mi?"

Soruyu duymazdan geliyorum ve arka çıkıyorum.

Zach iyi olduğundan emin olmak için hokey takımının yarısını peşinden koşturuyor, peki benim yanımda kim var? Bu sorunun cevabını bilmek için arkamı kontrol etmeme gerek yok.

COHEN

EKIBİN GERİ KALANI CADILAR BAYRAMI KARDEŞLİK PARTİSİNE GİTMEMEYE KARAR VERDİĞİNDE, İLK Yaptığım şey, giyecek bir şey almadan önce bunun gerçek bir kostüm partisi olduğundan emin olmaktı. Dövme deneyimimden bazı şeyler öğrendim.

Gerçek bir şey olduğu için, gerçekten de gidebileceğim tek bir kişi vardı. Bir araya getirmesi de kolay oldu. Uzun gri peruk, siyah pantolon, bol uzun kollu gömlek ve bir kılıç.

Bir selfie çekip Einstein'a gönderme isteği çok güçlü ama bu sefer arka planda kalıyorum. Onun hızında gitmemiz gerekiyor ve itiraf etmeliyim ki yavaş gitmek, daha fazlası için herhangi bir baskı olmadan her şeye alışmama yardımcı oluyor.

Diğer erkeklerle mesajlaşmayı bıraktım çünkü bu keşfi sadece onunla sürdürmek istiyorum. En azından şimdilik. Çünkü bir sonraki adımı atmak istediğine karar , onunla buluşma fikri beni cehennem gibi gerse bile hazır olduğumu düşünüyorum.

Partiye gitmeye hazır olduğumda, Beck ve Jacobs'ın odalarından birinde olacaklarını bildiğim için kapısını çalıyorum. Birbirlerinin hemen yanındalar.

Umalım da kaçırarak kadar geç kalmış olayım ama bensiz gidecekleri kadar da geç kalmayayım. Kampüste bu şekilde tek başıma yürümek bazılarının dikkatini çekecektir.

Beck savaş pilotu kostümü ve havacı gözlükleriyle kapıyı açar. Jacobs da aynı şeyi giyerek yanına gelir.

Başımı salladım. "Gerçekten mi? Maverick ve Goose?

Uyuyor." Beck Jacobs'ı işaret ediyor. "O Goose."

"Hangi dünyada Kaz olabilirim ki?"

"Sen kesinlikle Maverick değilsin. Çok fazla kurallara göre oynuyorsun."

"En azından saç rengim aynı."

"İyi. Maverick ol," diyor Beck. "Ama Goose olmayı siktir et. Eğer kişilik değiştirme olayını yapacaksak, ben Iceman olacağım. O adam çok seksi ama ne sıkıcı."

Jacobs bana baktı. "O gerçekten Maverick gibi."

"Ona sahip olduğundan daha büyük bir kafa

vermeyin." Jacobs başını salladı. "İyi bir noktaya

değindin."

"Ben buradayım," diye yakınıyor Beck. "Gitmeye hazır mıyız? Bütün bir yıl boyunca hiçbir partiye gitmedim."

Jacobs'a baktım. "Bu ilk sömestr."

"Ders yükü yüzünden biraz dramatik davranıyor." Beck,

"Beynime ihtiyacım var," diye yakınıyor.

"Ah, evet, bunun senin için ne kadar zor olduğunu anlayabiliyorum." Omzunu okşadım. "İşte, işte."

"Hadi gidelim. Çooooook sarhoş olacağım." Beck asansöre doğru yola çıkar.

Jacobs, "Tam bir kaptan malzemesi," diyor.

"Bunu daha sonra temizlemek senin için eğlenceli olacak," diyorum.

Yüzünü buruşturuyor. "Biliyorum. Onu odasına bırakıp kendi odamda uyursam kötü bir erkek arkadaş mı olurum?" "Farklı bir şey anlayacak mı?"

"Muhtemelen hayır."

"İşte cevabın."

Jacobs homurdanıyor. "Hiç düzgün bir kız arkadaşın olmamasına şaşmamalı."

Gerçek şu ki neden hiç ciddi bir kız arkadaşım olmadı bilmiyorum. Sanırım hiçbir zaman buna ihtiyaç duymadım ya da biriyle seksten daha fazlası için ilgilenmedim.

Einstein'la ilişkimin nereye varabileceğini görmek istememin nedeni seksi denklemden tamamen çıkarmak mı acaba? Ya da belki de erkek olduğu için yeni ve heyecan verici ilgilidir.

Elim telefonumu çıkarıp ona mesaj atmak için kaşınıyor ama yapmıyorum. Bir, çünkü Beck omzumun üzerinden bakıp yüksek sesle bir şeyler okumaktan çekinmiyor ve iki, dersten sonra Einstein'la konuştum ve ona isteksizce dışarı çıkacağımı ve bu gece buralarda olmayacağımı söyledim.

Arkadaşının onu da bir partiye söyledi ve yine aynı parti olup olmadığını ve belki sormak istedim, ama tuttum.

Önce duygusal bir bağa ihtiyacı varsa, çok erken buluşmak beni fiziksel olarak asla çekici bulmamasını sağlayabilir.

Ve kim bilir, belki de onu şahsen çekici bulmam.

Bu, çok derine inmeden önce bilebilmek yoldan çekilebilmeyi türden bir şey, ama aynı zamanda sahip olduğumuz şeyi riskini de almak istemiyorum.

Tüm bu saçmalıkları konuşabileceğim birine ihtiyacım var.

Teorik olarak Jacobs ve Beck ile bu konuyu konuşabilirim. Bunu birbirleriyle yaşadılar. Ama aynı zamanda, lisede bir çocukla öpüşürken heteroseksüel olmayabileceğimden bahsedersen, bunun sonunu asla duymayacağım. Destek olurlar ama Beck ukalalık yapmak için her fırsatı kullanır.

Greek Row'daki Sigma evine gidiyoruz ve hemen etrafımız sürtük Cadılar Bayramı kuralını yepyeni bir seviyeye taşıyan kızlarla çevriliyor.

Biri iç çamaşırını giyiyor ve iç çamaşırı modeli olduğunu iddia ediyor.

Beck ve Jacobs hızlıca kaçarlar, çünkü onlar birlikteyken ve ekibe haber verirken, kampüste haberlerin şaşırtıcı derecede yavaştır.

Takımdaki hiç kimse onları dışarı çıkarmaz ve ilişkilerini tam olarak göstermezler, bu yüzden kız hala heteroseksüel olduklarını düşünür. Takım kaptanları olarak, bu ikisi özellikle birlikteyken çok ilgi çekiyorlar.

Yine de çoğumuz öyle.

İlgiden şikayet etmemeliyim ama Einstein'a söylediklerimde ciddiydim. Şu anda bir kadınla yatmak, gereken bir şeyi görmezden geliyormuşum gibi hissettirir. Ve bu kızların hiçbiri bir hokey oyuncusunu tavlama ile övünmekten başka bir şeyle ilgilenmiyor.

Gençliğimden beri alıyorum.

Çıkmaya değer bütün kızlar oyuncularla uğraşmaz.

Belki *de bu* yüzden hiç kız arkadaşım olmadı.

"Gidip bir içki alacağım." Kendimi fiçıyı bulmaya gidiyorum ama eve yürüdükçe kostüm fikrimin pek de orijinal olmadığını fark ediyorum. Yılın kostümü bu olmalı. Witcher gibi giyinmiş en az dört kişi daha görüyorum.

Etrafta dolaşıp biraz bira içiyorum, telefonum hala cebimde bir delik açıyor. Einstein da dışarı çıkacağını söylemeseydi, muhtemelen kaçır ve biraz daha sohbet etmek için eve giderdim çünkü asla doyamıyorum. Bağımlılık yapıyor ve her sohbet onun başka bir yönünü ortaya çıkarıyor.

Müziğin sesi yüksek ve herkes mümkün olan en kısa sürede sevişmeye ya da sarhoş olmaya çalışıyor gibi görünüyor. Kesinlikle ortamım, ama Einstein'ın gittiği partinin nasıl olduğunu düşünüyorum. Bunun gibi duvarların mı? Ya da mesajlaştığım adam gibi daha rahat, gündelik ve akıllı bir şey.

Kendimi bir kahkahaya boğuyorum çünkü *yine* onu düşünüyorum.

Evin kapısı açılıp Foster Grant içeri girdiğinde derme çatma dans odasından çıkıp koridora adım . Hayır, bekle, bu doğru olamaz. O Montreal'de.

Fincanıma bakıyorum ve içine halüsinojen katılıp katılmadığını merak ediyorum.

Birkaç kişi daha adama benim baktığım gibi bakıyor. CU hokey forması ve siyah bir kask giyiyor ve elinde bir hokey sopası var.

Arkadaşına ters ters bakar. "Sana bu kostümün aptalca olduğunu söylemiştim. Hepsi benim kardeşim olduğumu sanıyor."

Ah. Bu *Seth* Grant. Geçen gün dikkatim çok dağınıkken neredeyse çarpıştığım adam. Şimdi kaçacağım, böylece bir canlandırma .

Nesnel olarak, Seth ve Foster ikizlere hiç benzemiyor, ama kahretsin, bu gerçeği değiştirmek için fazla bir şey fark etmemiştim. Tek gereken bir hokey forması ve farklı saçlarını örtmekti.

Oturma odasına duvara yaslanıyorum, sonra pes edip telefonumu kontrol etmek için kaçınılmaz olarak cebime uzanıyorum.

Hiçbir şey.

Einstein muhtemelen dışarıda eğleniyordur.

Hiç tek gecelik ilişki yaşadı merak ediyorum. Eğer demi ise sanırım yoktur. Daha farklı olamazdık.

O zeki ve ben de... Kendime genelde yaptığım gibi aptal demeyeceğim ama hayalperest de değilim. Akademik eğilimli değilim. nefret eder, hokey benim hayatım.

Kâğıt üzerinde bu adamı bu kadar sevmemem .

Onunla yüze tanışmak ve aynı çekimin orada olup olmadığını görmek istiyorum, ancak bunu benim zorlamam olarak görmesi ihtimaline karşı konuyu ona açmakta isteksizim.

Zach'in son zamanlarda sürekli etrafında dolaşan kızgın gotik arkadaşı gözüme çarpıyor. Köşede tek başına insanları yargılıyor.

Tamam, insanları yargılıyor mu bilmiyorum ama öyle görünüyor. Bu şeylerden birinde göreceğimi düşündüğüm son kişi o.

Kostüm denemesi siyah bir cadı şapkası, siyah bir elbise ve siyah botlardan ibaret. Kelimenin anlamıyla kendisi gibi giyinmiş ama şapkası var. Tahminimce buraya gönüllü olarak gelmedi.

Tam arkamı dönecektim ki kolundaki bir dövme dikkatimi çekti.

Bu bir Onur Bayrağı, ama tipik bir gökkuşağı değil. Siyah, gri, beyaz ve mor renklerden oluşuyor ve bayrağın içinde yeşil, gri ve siyah çizgili küçük bir kalp var. Mor olanın renklerini Google'da asın ne anlama geldiğini aratınca tanıdım. İçindeki yeşil olanın ne geldiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Birinin yanına gidip "Merhaba, hiç konuşmadık ama sizi tanıyorum ve asexual misiniz? Bazı sorularım var."

Muhtemelen en yakın arkadaşımı arayıp eşcinsel olup olmadığını daha kabaca bir şey değildir. Sanırım içeri giriyorum.

Ona temkinli bir şekilde yaklaşıyorum ve o da yüzünde eğlenen bir ifadeyle beni izliyor. "Selam."

Gülmemeye çalışıyor gibi görünüyor. "Merhaba."

"Ray, değil mi?"

"Evet."

"Seni buraya gelmeye kim zorladı ve onlara ne kadar zarar vermek istiyorsun?" Gülümsüyor. "Oda arkadaşım, hem de çok."

Ağzımdan "Bir sorum var" cümlesi dökülürken, "Yanlış ağaca havlıyorsun" diyor. Dövmesini benim için kaldırıyor.

"Biliyorum. Aslında bununla ilgili bir sorum vardı. as bayrağı, değil mi?" Dokunmadan işaret ediyorum

On
u. "Evet."

"Kalp nedir?"

"Aro ya da aromantik. Yani ben de kimseye karşı romantik duygular hissetmiyorum." "Oh, harika."

"Artık yoluna devam edebilirsin, sporcu."

Bakışlarım dövmesinden yüzüne doğru uçuyor. "Ne?"

"Hiç şansın yok gibi."

"Vay be, bir de hokey oyuncularının egosu var derler. Aslında tüm bu olay hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum.

ama eğer bana söylemek istemiyorsanız..."

Gözlerini kısıyor ve tamam, bir çizgi olduğunu nasıl düşünebileceğini anlayabiliyorum, ama tamamen

Hayır.

"İnternette biriyle konuşuyorum," diyorum. "Ve demi olabileceklerini düşünüyorlar. Bu da harika bir şey,

Değil mi? Google'dan araştırdım ama hala tam olarak anladığımı düşünmüyorum ve onlar hala kendileri çözmeye çalışıyor, bu yüzden onlara milyarlarca soru sorup yanlışlıkla onları kırmak istemiyorum."

Ve evet, zamirlerden kasıtlı olarak kaçınıyorum.

Bir anda şalter atıyor ve artık o kadar da soğuk değil. Hâlâ mesafeli ama yüzü artık basit bir bakışla bana siktirip gitmemi söylemiyor. "Ne bilmek istiyordun?"

"Sanırım... onlarla yüz yüze tanışmayı gerçekten istiyorum, ama.. ya aramızdaki bağ yeterince güçlü değilse?"

"Ya yarın biriyle tanışırsan ve ilk görüşte aşk olduğunu düşünürsen, ama o *sadece arkadaş olmak istiyorum derse?*"

"Tamam. Ama ya bu bağ hissettiklerini söylüyorlarsa ama yine de.. cinsel olarak beni çekici bulmuyorlarsa.

Bu hiç değişebilir mi?"

"Benim gibi biriyle mi? Asla. Demi olan biriyle bu mümkün, ancak zorlayamaz, itemez ya da olmadığı bir şey haline getirmeye çalışamazsınız. Eğer böyle bir şey olursa, aşağıdakilerden hiçbirini söylememenizi önerebilir miyim: *sadece başka pozisyonlar denememiz gerekiyor. Bozuk olman benim suçum değil.* Ve eski ama iyi bir şey, *bunu sapıkça şeylerle renklendirmeye ne dersin?*"

Gözlerim büyüdü. "Bunu sana gerçekten biri mi söyledi?" "erkek arkadaşım. Eğlenceli zamanlar."

"Özür dilerim."

Bir saniye bana baktı. "Benim önerim, tanışmaya hazır olduklarını düşünene kadar beklemen. Belki hissederler, belki de hissetmezler ama internetten biriyle tanışırken bu riski alırsınız."

"Doğru."

"Ve eğer bunu hissetmiyorlarsa, çekip gitmekte sakınca grmemelisiniz. Böyle bir Şey olmayabilecekken biriyle ilifkide kalıp onun seks istemesini adil ."

İçimi ektim. İstediğim cevap bu değildi ama mantıklı. Einstein'la bir Şeyler yapmak için bir Şansım olsun istiyorsam, bu onun zamanında olmalı.

Bunu zaten biliyordum, ama başka bir aoseksüelden duymak bunu daha da pekiştirdi. "Sohbet için teşekkürler."

"Bana asılmadığın için teşekkürler!" Gülüyorum. "Bir şey değil."

Bu gecelik bu kadar yeter. Uzun bir konaklama değildi, ama yatakta telefonun başında mesajların gelmesini daha iyiydi, ki bunu gerçekten yapmak istiyordum.

Mutfağa varıp ön kapıya yöneldiğimde, çok sarhoş bir Beck Seth'e sarılıyor. "Grant! Bizim için geri döndün!"

"Ve ben ," diyor Seth ve benimle aynı yöne doğru yürümeye başlıyor.

Aynı anda dışarı ve ön sahanlığın üzerinde duruyoruz. Ona . "Sanırım sana katılmak zorundayım.

Bu kostüm kötü bir seçimdi. Bana Foster gibi görünüyorsun ve ben sarhoş bile değilim."

Seth'dudakları kostümümü incelerken aralanıyor ve alay etmesini bekliyorum ama etmiyor. "Bu bir son dakika olayıydı, o yüzden fazla seçeneğim yoktu."

"Yeterince adil. İyi geceler." "Evet...

sana da."

Gitmek üzereydim ki sesi beni durdurdu.

"Şimdiden gidiyor musun? Bu hiç de Foster'ın arkadaşlarının yapacağı bir şey değil." "Sanırım bu sahne için fazla yaşlandım."

Gözlerini deviriyor. "Çünkü yirmi bir çok yaşlı."

"Yirmi dört yaşındayım. Liseden sonraki zamanımı genç takımlarda oynayarak ve askere alınmaya çalışarak geçirdim." "Foster da bunu yapmak istiyordu ama annem ve babam onun bir eğitim almasını istediler.

NHL."

"Onun için işe yaradı. Benim için pek değil." Başımı eğdim. "İyi geceler."

"Evet. İyi geceler." Kaldırıma çıktı ve muhtemelen bir Uber çağırmak için telefonunu tuşladı.

Sporcu binasına gitmek için kampüsün karşısına geçtim.

Einstein'a mesaj atmak için yatağa *girmeyi* bile bekleyemiyorum ve tam *İyi geceler mi?* Ondan bir mesaj geliyor.

Einstein: *Hani bebek adımlarından bahsetmiştik ya? Bu gece benimle bir tane atmak ister misin?*

S E T H

PARTIDE İÇKİ İÇME HAVAMDA DEĞİLDİM VE BUNUN İÇİN ANIDEN ÇOK MINNETTAR

Gerçek. Richie'nin cevabı arabamdaydım ve eve gidiyordum. Hız limitine uymak için tüm irademi kullandım.

Çünkü bu çılgınca planı kabul ederse, evde, yatakta, sikim elimde olmak istiyorum.

Elimin topuğunu yarıçapıma . Bu Cadılar Bayramı'CU kampüsündeki her sporcunun Witcher gibi giyinmek isteyeceğini kim bilebilirdi? Elbette bariz bir seçim -kolay ve seksi, hemen hemen her sporcunun kostüm gereksinimi- ama ben tamamen hazırlıksızdım.

Sikim gece son bir ayda olduğundan daha fazla kalkmıştı ve oradan ayrıldığımda Cohen orada kocaman ateşli bir şekilde durmuş, yoğun gri gözleriyle bana bakarken neredeyse kendi tükürüğümde boğuluyordum.

Bunun kardeşimin arkadaşıyla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum, şey giydiği kıyafetle ilgiliydi.

Richie'ye yeterince hızlı mesaj atamadım.

Belli ki aramızda bir şeyler var ve bu beni hem korkutuyor hem de heyecanlandırıyor. Ben ve Richie. Ben ve Cohen değil. Gerçi çok seksi görünüyordu. Süper, süper seksi. Kimseye karşı böyle bir tepki vermem, ona karşı hiç vermedim. Kostüm yüzünden olmalı.

Sürekli mesajlaşmamın Richie'yi korkutmasını bekliyordum ama şu ana kadar o da benim kadar mesajlaştı.

Ya

p. Şimdi, daha fazlası olup olamayacağını bilmek istiyorum.

Sadece bir erkeğe değil, *ona* da cinsel olarak ilgi duyabilirdim.

Evimin otoparkında durdum, acelemden kaskımı ve hokey sopamı çıkardım.

İçeride.

Aletim hala sertleşmek için cesurca bir çaba gösterirken merdivenleri tırmanmak acı verici. Ön kapıyı iterken telefonumu çıkardım.

Richie: *Aklında ne vardı?*

Ah, kahretsın. Bu zor kısmı.

Einstein: *Görünüşe göre The Witcher bu yıl popüler bir kostüm fikriymiş.*

Ben de fark etmiştim. Bana seni düşündürdü.

Einstein: *Şimdi büyük bir sorunum var.*

Richie: *Ne istediğimi sormam gerektiğini sanmıyorum ...*

Einstein: *Yap .*

Sorun bacaklarının arasında mı?

Einstein: *Evet.*

Richie: *Ne kadar ?*

Bu dört kelime sonunda yarı penisimi azgın bir ereksiyona ikna etti. Pantolonumu ve gömleğimi çıkarıp yatağa girdiğimde ihtiyaçtan gümbür gümbür atıyorum. Sonra kasıklarımın biriken kanın da etkisiyle boxerımın üzerinden sikimi tutup bir fotoğraf çekiyorum. Gönder tuşuna basarken nefesimi tutuyorum.

Lanet olsun.

Bu iyi mi kötü mü?

Benim de resmen aynı sorunum var.

Dudağımı ısıırıyorum ve sikime yavaşça vuruyorum. **Einstein:** *Yardıma ihtiyacım var.*

Her şeyi.

Einstein: *Hayır diyebilirsin.*

Evet, öyle bir şey olmayacak. Ne istiyorsun? Sexting mi? Fotoğraf mı?

Yukarıdakilerin hepsi mi?

Einstein: *Evet, ya da ... Yani, röntgencilik seksi, değil mi? Sen teklif ettin ...*

Ben çıkarken seni görüntülü aramamı ister misin?

Einstein: *Aletini gördüğümde nasıl tepki vereceğimi bilmediğim için belki çok fazla. Ama ... sadece bir video?*

Richie'nin kendine dokunduğunu hayal ettiğimde sikim seğiriyor. Büyük eli sert sikinin etrafına sarılmış ve Emma'nın haklı olabileceğini düşünmeye başlıyorum. Gerçeğini kadar jüri hâlâ kararını vermedi ama aklımda müthiş bir görüntü oluşuyor.

Richie: *Hayır da diyebilirsin, ama bana kıyafetsiz başka bir fotoğraf göndermek istersen, bu işi biraz daha hızlandırabilir.*

Daha cümleyi okumayı bitirmeden boxer'ımı çıkarmaya çalışıyorum. Onun bana , benim üzerimde kendini boşalttığı düşüncesi... Evet, evet, evet, lütfen. Elimi sikimin dibine doluyorum ve fotoğrafı çekiyorum. Gönderdiği diğer sayısız sik fotoğrafıyla nasıl kıyaslanacağı konusunda endişelenmeden önce Gönder'e basıyorum.

Cevabı çok hızlı.

Fuuuuuuck. Bu çok ateşli. Bu uzun sürmeyecek.

yatağın üzerine bırakıyorum ve komodinimden kayganlaştırıcı şişesini alıyorum. Boşalana kadar kendimi becermekten alıkoyuyorum ama Richie'nin fotoğrafımı tuttuğunu ve aynısını yaptığını hayal ettiğimde bu çok zor oluyor.

Vuruşlarım acı verici derecede yavaş. Yeterince sıkı değil. Avucumu ucun üzerinde yuvarlıyorum ve şaftımdan aşağıya precum damlasını sürüyorum.

Bir dakika sonra telefonum çaldı.

Onu almak ve videoyu bulmak için çabaladım.

Ne kadar zorlansam da hemen . Ya ilgimi ? Sinirlerim içimde birikiyor, sistemimi dolduran ihtiyaçla yarışıyor, ama ihtiyaç kazanıyor. Eninde sonunda öğrenmek zorundayım.

Ama siki ekranımı doldurduğu anda cevabımı aldım.

"Siktir," diye fısıldıyorum.

Oynat'a tıklamaya çalışırken elim titriyor.

Eli kalın ereksiyon aletini yukarı aşağı hareket ettirirken hoparlörlerden ağır nefesler geliyor.

farkları -damarlar, hafif kavis, koyu mor uç- fark etmekten kendimi .

sikimi zonklatıyor.

Telefonumu yanımdaki yastığın üzerine koyuyorum, elimi sıkıyorum ve Richie'nin vuruşlarının hızına ayak uydurmaya başlıyorum.

Bakışlarım sikinden ağır taşaklarına, kalın kıllı kalçalarına ve profil resmini süsleyen karın kaslarına . Göbek deliğinden başlayıp bir katamount dövmesini geçerek düzgünce kesilmiş kıllarına ulaşan koyu renkli bir kıl izi var.

V'sine odaklanıyorum, kalçasıyla kasığı arasındaki derin kıvrıma kadar takip ediyorum ve dilimi içine daldırdığım iğrenç görüntüler beni kenarına yaklaştırıyor.

Richie'nin nefes alışları derinleşmeye başlar ve taşaklarını avucunun içinde yuvarlamak için aşağıya uzanır.

Ben de aynısını yapmak için acele ederken nefesim kesiliyor ve taşaklarım o kadar sıkılıyor ki zor .

Sonuna kadar gitmek, onun yaptığı gibi bırakmak istiyorum ama emin değilim.

Ağır bir homurtu kulaklarıma ulaşıyor ve elim sikimi sıkmak için geri gidiyor. Richie'nin yumruğunu ciddi bir şekilde sikmeye başlamasını izliyorum ve ben de aynısını yaparken kalçalarım yataktan kalkıyor.

Çok yaklaştım, çok yaklaştım.

"Siktir, siktir, siktir, Einstein."

Sesine fazla dikkat kadar heyecanlıyım ve aletinden fışkıran döl ipleri karın kaslarını kapladığında, bu çok fazla.

Gözlerim kapanıyor ve bir iniltiyle arkama yaslanıyorum, döl sıçramış karın kaslarının görüntüsü beni uçururken sikimi sertçe sarsıyorum. Zevk içinde yuvarlanırken yapışkanlık elime ve mideme çarpıyor ve yumuşayan aletim protesto edene kadar okşamaya devam ediyorum.

Nefes alışım düzensiz, ağzım kuru ve uzuvlarım hala seğiriyor. Orada uzanıp tavana bakıyorum, tamamen tükenmiş durumdayım.

Vay anasını, bu harikaydı.

Deney iyi ve gerçekten yapıldı. Yavaşça yanıma dönerken yutkunuyorum ve kurumuş dudaklarımı ıslatmaya çalışıyorum. Videonun sonundaki donmuş klip hâlâ gösteriliyor ve az önce beyin komasına girmiş olmama rağmen öne doğru eğilip ekranımı yalamak . Tadına bakmak. Tekrar onun üzerinde boşalmak.

Her seferinde bir adım.

Videoyu kaydediyorum ve tüm pisliği temizlemek için donumu alıyorum.

Orgazm sonrası mutluluk kaybolmaya başladığında, ona cevap yazmam gerektiğini biliyorum ama ne emin değilim. "Teşekkür " beynimi nasıl patlattığını tam olarak özetlemiyor.

Bu sessizlik ya gerçekten iyi ya da gerçekten kötü.

Tanrım, yirmi dakika oldu bile. **Einstein:**

Hayır, buradayım. Bu, ah, vay canına. **Richie:**

İyi vay mı?

Einstein: *Kesinlikle iyi. O videoyu kaydediyorum.*

Fotoğraflarını sakladığım için kendimi daha az ürkütücü hissediyorum.

Cevap verirken biraz gerginim.

Einstein: *Onları sik resimleri galerisine mi ekliyorsun?*

Evet.

İçim biraz cız etti ama sordum. Ve başkalarıyla seks yapma konusunda dürüsttü.

Richie: *Galeride şu anda tam iki resim var. Baskı yok, ama istediğiniz zaman daha fazlasını ekleyebilirsiniz.*

Bu daha iyi.

Einstein: *Bana çocuk eldivenleriyle davranmak zorunda değilsin, bilgin olsun.*

Değilim. Ama tanıdığım bir as kırdan tavsiye aldım. Kendi hızında gitmene izin vermemi söyledi ve bu şeyi sürmende yüzde yüz sorun yok.

Einstein: Benim hakkımda biriyle mi konuştun?

Evet. Tamam mı?

Einstein: Elbette, ama neden?

Richie: Çünkü bazen yavaşım ve ayağımı çok fazla yere koyma eğilimindeyim. Bunu doğru yapmam önemli.

Nabzım bir çentik atıyor. **Einstein:**

Önemli çünkü? **Richie:** Söylemem

gerektiğinden emin değilim.

Einstein: Yapabilirsin. Kesinlikle yapabilirsin.

Tamam, sanırım senden gerçekten hoşlanmaya başlıyorum.

Derin bir nefes alıyorum ve hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışarak tutuyorum. Ben de ondan gerçekten hoşlanmaya başlıyorum, bu da beni bu küçük mastürbasyon seansından önce hissettiğimden daha fazla korkutuyor.

Bu çevrimiçi deney kesin: Çevrimiçi bir bağ kurabilirim ve bu kesinlikle cinsel çekime yol açabilir ve cinsiyet bir sınır görünmüyor.

Buradan gitmenin tek bir yolu var.

Buluşmak isteyecektir.

Ve evet, ben de bunu istiyorum. Ama gerçek hayatta aynı olmayacağından korkuyorum. Kafamda şey güvenli. O benim neye benzediğimi bilmiyor, ben de onun neye benzediğini bilmiyorum. sözlerinin midemi bulandırdığı ve videosunun beni azdırdığı bir balonun içinde var olabiliriz.

Sahip olduğumuz şeyi mahvetmek istemiyorum.

Ama bana karşı savunmasızdı, bu yüzden onu tutmamın bir yolu yok. Bunu yapmak beni öldürüyor ama tamamen dürüst davranıyorum.

Einstein: Sanmıyorum. Biliyorum. Ben de senden gerçekten hoşlanmaya başlıyorum.

NOVEMBER

Einstein: *Şükran Günü planlarınız nedir?*

Kampüste kalıyorum. Genelde Şükran Günü için eve gitmem. Ya sen?

Einstein: *Duruma göre değişir. Ailem kardeşimi görmeye gidebilir, bu yüzden ben de kampüste geçirebilirim. Bu yıl en iyi arkadaşım bile yanımda olmayacak çünkü onlar giderse o da onunla gidecek.*

Nedenmiş o?

Einstein: *Kardeşimle çıkıyor ve birbirlerini görmeyeli uzun oldu. Yani anlıyorum.*

Sadece... zor.

Richie: *Evet, kulağa boktan geliyor.*

Einstein: *Birkaç hafta önce biraz kavga etmiştik ama şimdi bunu aştık ama eskiden böyle bir şey hiç olmazdı.*

Arkadaşlıklar zordur.

Einstein: *Özür dilerim, havayı bozuyorum.*

Üzülme. Seninle ilgili bu şeyleri bilmek istiyorum. Eğer yardımı olacaksa, en iyi arkadaşım kısa bir süre önce nişanlandı ama bana bunu sadece yazın söyledi. Öpüştüğüm tek erkek o. O yüzden aramızdaki dinamiğin değiştiğini varsayıyorum ama göreceğiz.

Einstein: *Evet, birincisi, artık öpüşme olmadığını varsayıyorum.*

Şanslıyım ki öpecek başka bir adam buldum. Sonunda. O hazır olduğunda. Şükran Günü'ne kadar hazır olma şansın var mı? Yalnız geçirmek yerine, hindi gününü birlikte geçirebiliriz... Ya da geçirmeyiz. Sana kalmış.

Einstein: *Bunu düşüneceğim, ama ...*

Fazla umutlanmayacağım. Sanırım kampüste dolaşıp bir yerlerde vahşi bir hindinin gökyüzüne bakıp boğulmasını ve böylece akşam yemeğim olmasını ummam gerekecek.

Einstein: *Senin boğulan hindi hikayeni araştırdım. Tamamen çiftçiler tarafından uydurulmuş bir yalan. Bu yüzden kuşu masaya koymak için başka bir yol bulmamız gerekecek.*

Kahretsin. Görünüşe göre başka bir ruh hayvanı bulmam gerekiyor.

Einstein: *Kendi ruh hayvanınızı yemeniz teknik olarak yamyamlık mıdır?*

Bana fazla felsefe yapma. Beynimi acıtıyor. Belki de ben bir hindiyim.

Einstein: *En azından yağmur yağarken gökyüzüne bakmaman gerektiğini biliyorsun. Ruh hayvanınız boğulan hindiden bir adım daha yüksekte olmalı.*

Bu şimdiye kadar birinin bana söylediği en romantik şey.

S E T H

ŞÜKRAN GÜNÜ'NDEN BİR GÜN ÖNCE AILEM VE ZACH İLE VEDALAŞIRKEN AKLIMA ŞU GELDI

İlk tatilimi yalnız geçirmek üzereyim.

Açıkçası beni rahatsız edeceğini düşünmemiştim. Meğer ediyormuş. Aptal kığım Montreal'e gitmeliymiş.

Onlara bir hafta önce , kısa bir arayı biraz araştırma yapmak için kullandığımı söyledim ama bu bir yalandı. , Richie'nin şehirde kalacağını bildiğim için benimle buluşmasını isteyecek cesareti toplamaktı, ancak henüz ona bundan bahsetmedim ve bunu yapmaya kendimi ikna edemiyorum.

Şükran Günü'nün çoğunu evimde kendime acıyarak geçirdim. Tyson ve diğer arkadaşlarım da ailelerini görmeye gittiler, bu yüzden korkak olduğum gerçeğiyle tek başa çıkmak zorundayım.

Ailem öğle yemeği saatinde kontrol etmek için arıyor ve sonra... saatlerce hiçbir şey yok. UVM, eve gidemeyenler için Şükran Günü yemeği düzenliyor ama benimle aynı derecede boktan ruh halinde olan diğer insanlarla çevrili bir kafeteryada oturmaktan daha kötü bir şey düşünemiyorum.

Telefonum cebimde bir delik açıyor. Richie'ye mesaj istiyorum ama sonra ona gerçeği söylemek zorunda kalacağım. Montreal'e gitmedim ama hâlâ onunla tanışmaya hazır değilim.

Yüz yüze görüşmek bazı şeyleri değiştirecek. Umarım daha iyi , ama midemdeki hastalıklı ağırlık bana şüphe veriyor. Richie neredeyse fazla mükemmel.

Eğer benimle tanışırsa ve aniden tek gördüğü Foster olursa, çok kızarım. Eğer tanışırsak ve aramızda bir çekim olmazsa, bu beni mahveder. Çünkü bu adamdan gerçekten çok hoşlanıyorum.

Ve ilişkiler konusundaki geçmişime bakılırsa, başarısız olma ihtimali, olmama ihtimalinden daha yüksek. Telefonum bir mesajla çalıyor.

Hindi günün kutlu olsun!

Einstein: *Gobble, gobble.*

Richie: *Tamam, 'gobble' deyip seksi düşünmememi bekleyemezsin.*

Einstein: *Azgın bir köpeğin zorlukları.*

Zor bir hayat.

Einstein: *Ne yapıyorsun? Görünüşe göre tek başıma geçirmek düşündüğüm kadar eğlenceli değilmiş.*

Yazdıklarımı tekrar okurken sinirler kıpırdıyor. Yalnızım. Bu da ailemle gitmediğim anlamına geliyor. Bunu anlayacak mı?

Ben bilirim. Çoğunu burada geçiriyorum. Dışarı çıkmanın daha kolay olduğunu öğrendim.

sarhoş olmak ya da hiç gibi davranmak. Tatiller gerçekten çalıştığım tek zaman.

Einstein: Eyvah. Sürekli çalışıyorum, bu yüzden aslında biraz boş zamanım olmasını umuyordum.

Sarhoş o zaman.

Bana katılmayı teklif etmesini bekliyorum. Gelmedi. Hayal kırıklığına çalışıyorum çünkü istediğim buydu, ama belki de aslında buluşmak istemediğine dair içimde bir his var.

öne düşünüyor çünkü şimdi kafam karışıyor. Onu tanımak için nasıl bu kadar çaresiz ve aynı zamanda bir iki içki bile öneremeyeceğim düşüncesinden nasıl kadar korkabilirim?

Öğleden sonranın büyük bir bölümünde karşılıklı mesajlaşıyoruz, ancak genellikle hindi ile tıka basa ve yemek komasına girmek üzere olduğumda, yerimde kadar huzursuz oluyorum.

Bu yüzden Richie'nin tavsiyesine uydum.

Evimin yakınında açık birkaç bar var ama yeni bir yere gitmek bana cazip gelmiyor, bu yüzden McIntyre's'a gitmek için bir Uber'e biniyorum. Beklediğimden daha kalabalık, ama her kadar dolu değil, bu yüzden bir içki sipariş ediyorum ve kendime kabin talep ediyorum.

Etrafımdaki insanları izleyeceğim ve içeceğim.

birkaç tanıdık yüz var ama daha önce konuştuğum kimse yok ve ne olduğunu anlamadan bir içki üçe, sonra yetmiş milyona dönüşüyor. Her birinin tadı bir öncekinden daha lezzetli, ta ki tepemde asılı duran Noel ışıkları görüş alanımda dans edene kadar.

Bekle... Onlar Noel ışıkları değil. Tek bir ışık. Ve lanet olsun, çok parlak. Elim ona uzandı ve-"Ah, bu acıtıyor." Parmağımı ağzıma soktum. Lanet olası dev Noel ışığı.

Kendi kendime bir içkinin daha fazla olup olmayacağını tartışıyordum ki masama iri bir cisim çarptı.

"Hey, sorr-Seth? Seth Grant?"

Kafamı kaldırıp Cohen'e parmak tabancasıyla ateş ediyorum. Yaşasın, tanıdık biri. "Foster'ın hayranlarından biri,

Merhaba."

"Burada ne işin var? Ailenle birlikte olman gerekmiyor mu?" Geniş gülümsemesi yüzünü kaplıyor koltuğa çökerken yüzünü görüyorum. Ayaklarını uzatıp rahat etmesini izliyorum.

"Çalışmak için geri kalmak zorunda kaldım. Bugün bok gibiydi. Her şey bok gibiydi. İnternette randevu boktan bir şey. Her şey-" "Bok mu?" Cohen dikkatle birama bakıyor. "Ne kadar içtin?"

Sanki büyük bir balık yakalamışım gibi ellerimi uzatıyorum. "Bu kadar çok."

"Güzel." Öne doğru eğiliyor ve bardağını benimkine vuruyor. "Tatillerin insana kendini iyi hissettirmesini sevmek lazım."

"Kendimi *gerçekten* iyi hissediyorum. Noel ışıkları hariç. O piçler yanıyor."

Cohen her biliyormuş gibi başını sempatik bir şekilde eğiyor. Eminim bilmiyordur. işaret ediyorum. "Dokun onlara. Çok sıcaklar."

"Seth, o tepe lambası. Her masada bir tane var ve ben bile onlara dokunmamam gerektiğini biliyorum." "Oh."

Eğiliyor. "Çünkü ben de birinci aynı şeyi yapmış olabilirim."

. Küçük bir kahkaha değil, lanet bir domuz gibi. "Oops." Tekrar homurdandım.

Orospu çocuğu!

Cohen kahkahalarımı kendi kahkahalarıyla karşılık veriyor. "Seni bu şekilde bırakırsam Grant'in kışına tekmeysi basacağını hissediyorum."

"Ben iyiyim. Süper iyiyim."

"Parmağınızdaki birinci derece yanık dışında."

Kesinlikle sallıyorum ve Cohen her yerde zıplıyor. Hayır, bekle, kafam hala hareket ediyor.

" dışında."

"Bunu mümkün olan en nazik şekilde söylüyorum ama berbat bir haldesin."

Öne doğru eğildim ve başımı masaya vurdum. "Çok haklısın." "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Başımı kaldırdım. "Seninle mi?"

"Ah, ama adil. Sanırım. Daha önce hiç takılmadık ki. Sadece kafelerin dışında beni kontrol etmeyi seviyorsun."

Bu bana diğer karşılaşmamızı hatırlattı. Bardağını gösteriyorum. "Bu sahne için çok yaşlandığını sanıyordum?"

"Kardeşlik partilerini kastetmişim. İçmek hiç eskimiyor. Yine de söylemeliyim ki, seni yalnız içen bir tip olarak seçmemiştim."

"Bence tatiller her kuralın istisnasıdır." "Akıllıca. İyi olduğuna emin misin?"

"Hayır, ama olacağım." Gözlerim büyüdü. "Lütfen Foster'a bundan bahsetme."

"Sarhoş olduğunu mu? O senin bakıcın değil."

"Hayır, ama Şükran Günü'ne neden gitmediğim hakkında konuşmak , böylece kendimi aptal gibi içebilirdim. *Neden, Seth? Mükemmel hayatlarımız var, Seth. Ayrıcalıklıyız ve her istediğimizi alıyoruz, Seth. Sen neden mutsuzsun? Neden mi? Neden mi? Neden mi? Neden mi?* Belki de istediğin her şeyi elde ettiğin, mükemmel bir hayatın olduğu ve her şeyi çözdüğün içindir, değil küçük kardeşim?"

Cohen bana göz kırpmıyor. "Hâlâ benimle mi konuşuyorsun yoksa kardeşinle hayali bir kavga mı ediyorsun? O burada bile değilken senin özel konuşmana müdahale ediyormuşum gibi hissetmem garip mi?"

İç çektim. "Özür dilerim. Dediğin gibi, *berbat*."

Cohen dudaklarını birbirine bastırıyor. Dudaklarını eden bir sakalı var ve sanki yüzüne bir peruk takmış gibi görünüyor.

Kıkırdıyorum. "Peruk surat." "Ne?"

Richie'nin yüzünün neye benzediğini merak ediyorum. Yüzünde kıl var mı? Hiç göğüs kılı yok. Biliyorum çünkü gönderdiği videoyu milyarlarca kez izledim. Zach gibi sakal bırakma yeteneğinden bile yoksun ? vücudu pürüzsüz mü? Hayır, bekle. Alet bölgesini gördüm. En azından orayı tıraş etmesi lazım.

Cohen parmaklarını yüzümün önünde şaklatıyor. "mısın?" "Evet.

Erkek tıraşı olmayı düşünüyorum."

"Adam ... scaping."

"Evet, bilirsiniz, partneriniz dişlerini sizin kıllarınızla temizlemesin diye bacaklarınızı tıraş etmek."

Cohen kahkahayı patlatıyor. "Foster'ın kardeşinin bu kadar eğlenceli olduğunu hiç bilmiyordum."

Göz kırpmıyorum. En azından sanıyorum. Belki de gözlerim seğiriyordur. "Ben çok eğlenceliyim.

Benimle ilgili en iyi şey asla hokey hakkında konuşmamam. Çünkü eww ... dostum. Eww."

"Adımı unuttun mu?"

"Co... Coooooooo. Kahretsin, biliyorum. Sadece nasıl unuttum."

"Evet, herkes bana Cohen der ama benim adım-"

Barın karşısındaki biri içki tepsisini düşürür ve camlar etrafa saçılır. "Kar yağıyor!" Bağırıyorum ve ayağa kalkmaya çalışıyorum ki Cohen beni geri itiyor. "Sen gerçekten sarhoşsun. Seni eve götürmeme ne dersin?"

"Az önce bana asıldınız mı? Takımdaki kaç kişi ibne?"

"Tanrım, kesinlikle hayır. Kardeşin artık benim takım arkadaşım değil ama kardeşlik kodu hâlâ geçerli. Takım arkadaşlarının

kardeşler yasak bölge."

"Güzel. Çünkü biriyle görüşüyorum."

Cohen koltuğunda öne doğru eğilir. "Sahi mi? O zaman bu kişi bu gece nerede?"

"Bilmiyorum." Ben biliyorum. Muhtemelen yurt odasındadır. Tek başınaydı. Çünkü ona çıkma teklif edecek cesaretim yoktu.

"Bilmiyor musunuz?" Cohen sorar.

"Evet. Uh ..."

Cohen'in bir yudum daha alması ve dilinin ıslak üst dudağını yalamak için dışarı fırlaması dikkatimi dağıtıyor. Kahretsin, *bunu* çekici bulduğuma göre kafayı bulmuş olmalıyım.

Nedense zihnimde bir şeyleri tetikliyor ve birden onu o kostümün içinde hatırlıyorum, bu da Richie'nin videosuna dönüyor ve neredeyse kadar mastürbasyon yapıyorum.

Bu da o zamandan beri itiraf edemeyeceğim kadar çok bir şey.

Ve eğer o olmadan da seks bu kadar yoğun olabiliyorsa... Onun benim önümde gerçekten mastürbasyon yaptığını düşündükçe ürperiyorum.

"Eve gitmem gerek," diye .

Cohen ayağa kalkar. "Bence bu iyi bir fikir. Sana yardım edeceğim. Buraya arabayla mı geldin?" Başımı sallıyorum. "Boobered."

"Boobered?"

"Evet, bilirsin işte. Boobered. Neden Boobered'i doğru söyleyemiyorum?" "Sanırım Ubered demek istedin?"

Onu işaret ediyorum. "Evet. Onu. Sana hiç hokey oyuncularının tarihindeki en zeki hokey oyuncusu olabileceğini söyleyen oldu mu?"

Cohen kıkırdar. "Kesinlikle hayır, ama etrafımdaki insanlar zurna sarhoş olduğunda birkaç IQ puanı yükseldiğini bilmek güzel."

"Bunun ne anlama geldiğini , değil mi?"

"Herkesi sarhoş mu etmeliyim?" "Aynen öyle! olmak."

"Elbette öyle, her ne demekse." Cohen bir kolunu omuzlarıma doluyor ve beni dışarı çıkarıyor.

buz gibi ama alkol beynimin bunu hissetmemesini sağlıyor. Ya da belki umursamıyor. Havanın soğuk olduğunu biliyorum ama Cohen montumu çalıştığında reddediyorum.

Kollarında dönüyorum. "Bana seks hakkında ne düşündüğünü söyle." Nedense ağzım bunun tamamen geçerli bir soru olduğunu düşünüyor.

"Merhaba, rastlantısallık. Seks . Peki ya sen? Seks hakkında ne düşünüyorsun?"

Beynimi boğan alkol yüzünden daha da zorlaşan soruyu zihnimde çeviriyorum. "Bazı günler bunun abartıldığını ve büyük bir baskı düşünüyorum - yani, neden herkes insanların kiminle *bu kadar* takıntılı? Diğer günler, sanırım cazibesini anlıyorum. Doğru insanla seks ... *akıllara durgunluk veren* bir şey."

Bir an sessiz kaldı ve acaba bu onun için çok mu fazlaydı diye . Kesinlikle dikkatle düşünüyor gibi görünüyor. "Biliyor musun, bunu daha önce yaşadığımı hiç sanmıyorum."

"Ne?"

"Seks. *Doğru* kişiyle. Yani, gece için doğru insanlar oldu, ama asla doğru kişi. Bu mantıklı mı?"

Bana göre, hayır, pek değil. Gerçekten değer verdiğim biri dışında biriyle seks yapmak her zaman çok stresli ve endişe verici oluyor. Ama ne demek istediğini anlıyorum. ", ama

acelesi yok, değil mi? Yani, ilişkilerin de yeri var."

Görünüşe göre. Foster'a sor. Yine de hiç sormam gerekmedi ve o da bana tüm detayları anlattı. Bu küçük alışkanlığın sona ermesine *çok* sevindim.

"Doğru. İlişki kurmak harikadır." Bunu söylüyor ama samimi gelmiyor. Muhtemelen bu noktada benimle dalga geçiyor, çünkü bir şekilde onun kollarına düştüm ve beni kaldırım kenarına doğru yönlendiriyor. Bir gece için bu kadar seks konuşması yeter, teşekkürler. Özellikle de seksin genellikle kaçınmaya çalıştığım bir konu olduğunu düşünürsek, ama beynim Cohen, Witcher, Richie'nin aleti, döl sıçramış karın kasları döngüsüne takılmış gibi görünüyor.

Mmm ... ve bunlar bazı karın kasları.

Eskiden herkes gibi seks takıntılı olmayı dilerdim, ama şimdi değerinden daha fazla sorun olduğunu düşünüyorum. Özellikle gizlice kaçıp o videoyu bir kez daha izlemek düşünürsek. Richie'nin takma adımı söylerkenki ses tonunu duymak için.

Ve beynimin bir şekilde Cohen ile Richie'ye yaptığım şey arasında bağlantı kurmasından gerçekten nefret ediyorum.

Sadece bir sik fotoğrafı ve mastürbasyon videosu olabilirdi ama bu deneyimin kalitesiz hiçbir yanı yoktu. Aksine, Richie'ye daha yakın hissetmemi sağladı ve sahip olduğumuz şeyi geliştirdi.

Cohen pantolonumdan telefonumu çıkardı. "Şifre."

Nefesim kesildi. "Yabancılara şifreni vermemelisin. Ailen sana öğretti mi

Hiçbir şey mi?"

"Sanırım değil," diyor ciddiyetle.

"Oh, kahretsin, sen yetim falan mısın ve ben de ailenin vahşi cinayetlerini yüzüne mi vurdum?"

"Vahşi cinayetler mi? Senin hayal gücün..."

"İnanılmaz."

"Hayır, yetim değilim ama size bir Uber çağırmaya çalışıyorum."

"Oh, o zaman benim şifrem doğum günüm. İyi işti-" Onu yumrukluyor.

"Hey, nasıl yaptın-"

"İkiz kardeşin benim en iyi arkadaşlarımdan biri, salak." Bana bir Uber çağırıyor ve sonra telefonumu tekrar cebime sokuyor.

Hâlâ bana tutunuyor ve iç çekiyor. Yüksek sesle. Ya da belki de tam yanımda olduğu için Kul

ak. "Sorun nedir?" diye sordum.

İfadesini tekrar rahatlatmadan önce yüzünü buruşturuyor. "Ben gerçekten de bu gece biriyle."

Kollarımı açtım ve neredeyse düşüyordum. O daha sıkı tutuyor. "*Ben* biriyim," diye .

"Öylesin." Sırıttıyor. "Ve aslında çok eğlenceliydi. Sarhoş Seth oldukça komik bir adam." "Ben her zaman komiğimdir. Gerçi bunu sadece en iyi arkadaşlarım görebiliyor."

"Aww, az önce kanka olduk."

Bu sefer gerçekten nefesim kesildi. "Zach beni öldürecek."

"Hayır, yarın geldiğinde bunların hiçbirini hatırlamayacağına inancım tam." "Umarım. Gelmiş geçmiş en kötü Şükran Günü."

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

Yüzüm düştü. "Oh, . Bu çok kaba. Özür dilerim."

Dudakları titriyor. "Sorun değil. Alınma ama ben de başka biriyle birlikte olacağımı düşünmüştüm. Ama bu

..." Başını yana doğru eğiyor. "Beklediğim gibi bir arkadaş değilsin ama hiç de fena değilsin."

"Dur, yüzümü kızartacaksın," diye kestirip atıyorum, kelimelerimi tam olarak emin değilim.

"Burası bana arkadaşlığımı da sevdiğini söyleyeceğin yer."

Bunu düşündüm. "Sanırım arkadaşlığınızın yeterli olduğunu söyleyebilirim."

"*Yeterli*" mi? Google yorumlarım , emin olun altın standart olurdum. Beş beş yıldız. Saf bir zevk."

"Bu gece senin için boş bir gece o zaman?"

"Oh, hayır değil."

"Oh, evet yaptım."

"Kahretsin," diye homurdanıyor ve diğer eline üflüyor. "Burası çok soğuk. Nasıl oluyor da

taşakların donmuyor?"

Cümlesinin geri kalanını kaçırıyorum, çünkü o tek kelime beni durduruyor. Çünkü o sesi tanıyorum.

Tekrar "siktir" demesini istemek istiyorum ama bu tuhaf olurdu, değil mi?

Ama yine de, bütün gece garipti.

Ona doğru düzgün için başımı arkaya eğiyorum ama bana dikkat etmiyor. Zihnimin arkasında bir şeyler kıpırdanıyor, bilincimi dürtüyor ama ne olduğunu anlayamıyorum.

Kahretsin, *kahretsin*, kahretsin... Zihnimde dönüp duruyor ve bir mide bulantısı dalgası elimi ağzıma götürdüğünde aşinalığın gıcıklaşmasını neredeyse tam saptamıştım.

Cohen inliyor. "O adamlardan biri olma."

"Ben öyle hissetmiyorum... öyle..."

Geçer. Şimdilik.

Uber yanaştığında Cohen binmeme yardım ediyor ve yüzümle yaptığım bir şey onu güldürüyor olmalı. "Gerçekten alkolünü tutamıyorsun, dostum."

"Kesinlikle yapabilirim... *adamım*."

"Elbette. Kenara çekil, biniyorum..." "Eve geliyorsun... benimle?"

"Sarhoş kışını eve götürdüğünden emin olacağım. Sonra Uber ile geri döneceğim ..." Şoföre döner.

"Bill. Merhaba, biz Cohen ve Seth."

"Eğer arabama kusarsa-"

"Temizlik parasını ben ödeyeceğim," diyor Cohen. Gözleri benimkilere kilitleniyor. "Sakin kusma. Hiç param yok."

Sürücü frene basınca araba sarsılıyor.

"Bunun muhtemelen bir faydası olmaz," diyor Cohen. "Ve şaka yapıyorum. Benim param var." Bana bakıyor ve "Benim yok ama sus" diyor.

Araba yolculuğu bundan sonra sorunsuz, ama bardan uzaklaştıkça alkol beni gerçekten sert bir şekilde vurmaya başlıyor. Bu da bir şey ifade ediyor çünkü daha önce zil zurna sarhoştum. Cohen konuşuyor ama kelimeleri bir odaklanıp bir kayboluyor ve yemin ederim bir noktada uyuyakalmış olmalıyım çünkü kendime geldiğimde kalçası yanağıma değiyor.

Arabanın durduğunun ve Cohen'in bana iyi olup olmadığını sorduğunun farkındayım, kör bir şekilde onun üzerinden sürünüp arabadan düşmeden önce.

"Evet. Güzel. Ben iyiyim." Bu sözleri sesli mi yoksa kafamdan mı geçirdim bilmiyorum ama bir baktım ki merdivenleri çıkmış, daireme girmiş ve yüzüstü yatağıma düşmüşüm.

Buraya uçarak geldiğimi tahmin ediyorum çünkü yürüdüğümü hatırlamıyorum. Alkol bana süper güçler veriyor.

COHEN

ŞÜKRAN GÜNÜ'NDE EINSTEIN İLE TAKILMAK İÇİN DAVET ALMADIĞIMDA, HER ZAMANKİ GIBI bara gitmek gibi bir şey. Grant'in kardeşinin ne kadar sarhoş olduğunu görünce kör kütük sarhoş olma planlarım suya düştü.

Yaralı küçük sevimli bir hayvan gibiydi ve kendimi onun için sorumlu hissetmekten alıkoyamadım. Sosyal medyadan bir mesaj ya da teşekkür etmek için kardeşinden numaramı istemesini bekliyordum ama ya utandı ya da benim şüphelendiğim gibi hiçbir şey hatırlamıyor, ki bu utanç verici çünkü onunla takılmak eğlenceliydi. Acaba sarhoş olduğu için mi böyle davrandı yoksa hep böyle eğlenceli midir?

Einstein'la buluşma konusunda hâlâ ama bunu kendime saklamaya çalışıyorum. Sağlam planlarımız yokken Şükran Günü için onu suçlu hissettiremem ve onunla mesajlaşmak günlerimin önemli olayı.

İnsanlara karşı böyle davranmam. Hoppa bir adam değilim. Kesinlikle gecenin yarısına rastgele şeyler hakkında mesajlaşmam, uyuyakalmam, günün ilk dersini kaçırmam ve Einstein'gününün nasıl sormakla meşgul olduğum için öğleden sonra hokey antrenmanına geç gelmem.

Ama görünüşe göre, artık o kişi benim.

Sessiz bir soyunma odasına giriyorum ve herkesin buza çıktığını düşünüyorum ama adımlarımda bir sıçrama ve dudaklarımda mutlu bir ıslıkla köşeyi döndüğümde takımım bana dönüyor ve ben duraklıyorum.

Herkes kızgın görünüyor.

"Neredeyse beş dakika geciktim. Sakin ol."

Koç bana doğru bir bakış gönderdi. "Dünyanın senin etrafında dönmediğini söylediğim için üzgünüm Cohen."

Hâlâ neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yok ama giyinirken sızlanmalar başlıyor. "Koç, bu haksızlık," diyor Simms.

Şu ana kadar Koç'un yanında duran yeni adamları fark etmemiştim.

Lanet olsun, bu Westly Dalton mı? Beş yıl Boston'a draft edilmeden önce buraya gelirdi. CU koç üniforması giyiyor ve.. kahretsin, bir daha asla antrenmana geç gelmeyeceğim.

Ne kaçırdım ben?

"İlk hatta olmak ister misin, Simms?" Koç Hogan diyor ki. "Bu iş için uygun kişi olduğunu kanıtla. O zamana kadar Asher Dalton ilk hattımızın yeni pivotu olacak." Oh, lanet olsun.

Bakışlarım Simms kadar kızgın görünen ama bunu pek belli etmeyen Rossi'ye kayıyor. İkisi de hattımızda yer değiştiriyor, ikisi de henüz resmi olarak yer almıyor.

"Buza çıkın. Yardımcı Koç Dalton size bazı alıştırma yaptıracak."

Soyunma odası boşalmaya başladı ve benim odam Beck'inkinin olduğu için, henüz gitmesini engellemek için kolumu uzattım.

"Yeni koç ve yeni bir oyuncu mu? Ne haltlar ?"

Beck başını sallıyor. "Hiçbir fikrim yok ama dürüst olmak gerekirse, geçirdiğimiz boktan sezon öncesine rağmen umarım Asher da ağabeyi kadar iyi olur da galibiyet almaya başlarız."

Teknik olarak galibiyet-mağlubiyet oranımız yüzde elli civarında, yani tamamen bu işin dışında değiliz, ancak bu yıl Frozen Four'a yaklaşmak istiyorsak oyunumuzu yükseltmemiz gerekiyor.

Son şampiyon olup üniversite playofflarına bile katılamamak berbat bir şey. "Neden geç kaldın?" Beck soruyor.

Kapıya doğru bakıyorum. "O da ne Koç? Şu anda alternatif kaptan Beck'e mi ihtiyacınız var?" Ona döndüm. "Oraya gitsen iyi olur."

Beck gözlerini kısar. "Seninle ilgili bir şeyler var." "Sen öyle diyorsan."

"Sen hiç geç kalmazsın."

"Kötü bir gün geçiriyorum, hepsi bu. Geç saatlere kadar ders çalıştım, bu yüzden fazla uyuyamadım ve-" "Yeterince konuştuk." Beck kaskını takıyor. "Bu dönem okuyor."

"Gerçek çalışmanın yaptığı şey komik." "Değil mi? Dışarıda görüşürüz."

Giyinip buza çıkmak için acele ediyorum.

Batı *Koçu Dalton* bize patronun kendisi olduğunu göstermeye çalışıyor ve sanki ilk günmüş gibi tekrarlıyor.

Herkese sert davranıyor. Tekniğimize sert, hızımıza sert ve tam bir pislik. Harika bir oyuncu, Koç Hogan.

Dalton, burada olduğu için Rossi ve Simms kadar mutlu görünen Mini Dalton hariç herkes için zor.

Bir antrenman maçına başladığımızda ve Mini Dalton'ı çizgimize koyduğumuzda, dürüst olmak gerekirse, tam bir şov oluyor. Asher iyi, buna şüphe yok ama oyun tarzı bizim alışık olduğumuz gibi değil. kadar hızlı ki buzun büyük bir kısmını kaplayabiliyor. Olmasını beklemediğimiz bir yerde. hızına ayak uydurmamız, kafasına girmemiz gerekiyor ve uyum yok.

Kaçışa geçtik ve hala birbirimizi bulamıyoruz.

Beck'le buzun üzerinden bakışıyoruz ve onun aklından geçenleri net bir şekilde okuyabiliyorum. *Boku yedik.*

İşimiz bittiğinde, çok yorulmuştum. Duştan sonra dönüp uyumaya hazırım ama muhtemelen uyuyamayacağımı da biliyorum. Einstein çevrimiçi olursa olmaz.

"Hey, Dalton. Yirmi bir yaşında mısın?" Beck soruyor.

"Evet. Ama kardeşimin cevap vermesini istemiyorsan bana Asher de." Bu muhtemelen Büyük Dalton ve Küçük Dalton'dan daha kolaydır.

"Kıdemli mi?" Jacobs

soruyor. "Umm...

Freshman."

Gülümsüyorum. "Gençler mi?"

Başını sallıyor ve ben de yumruk tokuşturmak için elimi uzatıyorum. "Aynen dostum. Taslak mı?" Asher'ın gözlerindeki parıltı biraz kayboluyor. "Hayır."

"Aynı şekilde."

Beck dramatik bir şekilde, ", iki tane , " diye bağırıyor. "Asher artık Cohen 2.0 olarak bilinecek."

Jacobs onu iter.

"Şaka yapıyor," diye Asher'ı rahatlatıyorum.

"Bir şeyler içmeye geliyor musun?"

Jacobs soruyor. Dışarı çıkmak .

Asher'ın bakışları koçun ofisine doğru yönelir. "Gelemem. Yine de teşekkürler." "Sağ ol amına koyayım," diyorum nefesimin altında ama umduğum kadar sessiz olamamış . Üçü de bana bakıyor.

"Çok yorulduğum. Kardeşin Koç Hogan'dan sert olabilir ve ben bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim. Eve gidip yatacağım."

Asher gülümser. "Güven bana, o seninle dalga geçiyordu. Çok daha kötü olabilir."

"Nasıl oldu da bir üniversite hokey takımında yardımcı antrenör ?" Beck soruyor. "Boston'ın sözleşmesini yenilemediği yeri kaçırdım mı?"

Jacobs boğazını kesiyor.

Asher sadece "Googleda ara" der ve gider.

"Yine duyarsız bir şey , değil mi?" Beck soruyor. "Evet, hâlâ ahmağın tekisin," diyorum.

"Neyi kaçırıyorum?"

Jacobs erkek arkadaşına döner. "Aileleri öldü dostum. Araba kazasında. Şimdi Westly tüm kardeşlerine babalık yapıyor. Peki ya Asher? Altıncı turda Buffalo'ya ama geri çevirdi."

"Oh, kahretsin."

"Kahretsin," dedim. "Buffalo'yu bilmiyordum, sadece diğerlerini."

Yurtlara doğru yürürken tek düşünebildiğim Asher ve Koç Dalton'ın hayatlarının ne kadar çabuk değiştiği idi. Bir NHL yıldızı, bir diğeri draft edilmiş, gelecekleri ve şimdi ...

Telefonumu çıkardım ve bir mesaj gönderdim.

Richie: *Eğer yarın ölürsem, kim olduğumu bilmediğin için pişman olur musun?*

Einstein: *Buna nasıl cevap vereceğimi ya da Pazartesi akşamı için neden bu kadar derin sorular sorduğunuzu bilmiyorum.*

Bana aldırmayın. Zor bir gündü. Yüzüne vurma var ve bundan hoşlanmıyorum.

Einstein: *İyi misin?*

Yorgunum.

Einstein: *Hepsi bu mu?*

Elbette değil. En başta bu konuşmayı başlattığım için yorgun beynimi suçluyorum, çünkü Şükran Günü'nden sonra kendime sabırlı olmaya devam etmemi söyledim. Einstein'ı rahat bıraktım.

Ama onu gerçekten tanımak istemem onun için o kadar inanılmaz mı?

Sanırım pişman olurdum. Seninle hiç tanışmadığıma. Ama endişelenmene gerek yok, hiçbir yere gitmiyorum.

Einstein: *Bu yüz yüze görüşmeyi isteme şekliniz mi?*

Evet mi? Hayır mı? Tüm bu çevrimiçi şeyin yüz yüze bir bağlantı hissedip hissetmediğinizi anlamak söylediniz ve bunu yapmanın tek yolu benimle gerçekten tanışmak. Bir sonraki adım bu gibi geliyor, değil mi?

Einstein: *Biliyorum...*

Ama hala hazır değilsin. .

Hayal kırıklığı berbat ama dürüst olmak gerekirse bunu bekliyordum. Şükran Günü'nde buluşmak istemediyse, şimdi de istemeyecektir.

Belki de hiç görüşmek istemiyordur... Asla.

Durum böyle olsaydı ne yapardım bilmiyorum.

Einstein: *İstemediğimden değil. İstiyorum. Gerçekten, gerçekten istiyorum. Muhtemelen çok fazla.*

Bu yüzden beni korkutuyor. Ya senden yüz yüze etkilenmezsem?

Richie: *Çok ateşliyim, yani ...*

Bunu yazdığımı hemen pişman oldum.

Pardon, kötü şakaydı. Görünüşün senin için bir faktör olmadığını biliyorum.

Einstein: *Ya benden etkilenmezsen? Hiç bir erkekle birlikte olmadın ve görsel bir insansın. Sarışın bir tavşan olmamdan hoşlanmayabilirsin.*

Richie: **Gasp* H ile başlayan başka bir kelimeyle ilgili kirli bir kelime söyledin.*

Einstein: *Hala bana cevap vermiyor. Ya tanışırsak ve ben sana karşı bir şeyler hissedersen ama sen beni beğenmezsen?*

Aletin görünüşünü beğendim. Bu sayılır mı? İlk sohbetimizde sana ne demiştim? Kağıt torbalar pek çok şey için kullanışlıdır.

Einstein: *Ben hazır değilim.*

Kızamıyorum bile. Bunun onun zamanında olması gerekiyor. O buna değer, ama zorlaşıyor.

Tamam.

Einstein: *Özür dilerim.*

İnternet üzerinden konuşmaya başladığımızdan beri ilk kez makul bir saatte uyuyakalıyorum çünkü onunla konuşmaktan duyduğum olağan heyecan hayal kırıklığı ve şüphe tarafından bastırılıyor.

Bu sabah bu kadar emin olduktan sonra, şimdi kaderimizde birbirimizi sadece internetten tanımak mı var diye merak ediyorum.

DECEMBER

Einstein: *Günüñ nasıl geçti?*

Meşgulüm aslında. Çıkmak üzereyim.

Einstein: *Tamam, sonra konuşalım mı?*

Elbette.

S E T H

BİR ŞEYLER DEĞİŞTİ. RICHIE'YE BULUŞMA KONUSUNDA EMİN OLMADIĞIMI SÖYLEDİKTEN SONRA. Hayal kırıklığına uğradım ama iyiydim. Her gün mesajlaştık, birkaç kez cinsel içerikli mesajlaştık ama aradan geçen birkaç hafta içinde fark ettim ki ilk mesaj atan hep ben oluyorum.

Hâlâ neredeyse her gün konuşuyoruz ama artık bütün gece mesajlaşmıyoruz ya da flört teklifleri gelmiyor ve bu yüzden paniklemeye başladım.

Belki de zil zurna sarhoş olmak yerine bunu Şükran Günü'nde yapmalıydım.

Bana hazır olmamı beklemekten mutlu olduğunu söyleyip duruyor ve ben de buna inanmak istiyorum ama ondan sonsuza kadar sabırlı bekleyemem. Ayrıca başkalarıyla konuştuğuna dair iğrenç kapılıyorum.

Hiç tanımadığınız birine karşı sahiplenici olabilir misiniz? Görünüşe göre olabilirim.

Ona sürekli mesaj hala burada olduğumu ve hiçbir şeyin değişmediğini hatırlatmak istiyorum ama sanırım bunu aşmış olabilirim.

Cinselliğe dönüştüğünde beklentiler de değişti.

Ayrıca, biriyle bir bağlantı olasılığı bulduğum ve boğulacak kadar sıkı tutunduğum her zamanki yöntemimi izlememeye çalışıyorum.

Bunu aceleye getirmesi adil değil, ama benim de onu oyalamam adil değil.

Niyetim bu değil. Onunla tanışmayı her şeyden çok istiyorum, ama ya yüzünü görürsem ve hiçbir şey yoksa?

Ya bu *önce bir bağlantı kurma* teorisi işe yaramazsa ve onunla yüz yüze görüştüğümde sıfırdan başlamak zorunda kalırsak? Ben emek vermek istemediğimi söylemiyorum, ama o ister mi?

Ağustos'tan beri konuşuyoruz ve hızla en sevdiğim kişi haline geliyor. Eğlenceli bir şey paylaşmak istediğimde ya da can sıkıcı bir şey hakkında sızlandığımda yanına gittiğim kişi. Her lanet günde günaydın demek istediğim kişi.

Bunu düzeltmeliyim.

UVM kampüsünden geçerken gözlerim bir adamdan diğerine kayıyor. Son zamanlarda bunu çok sık yapıyorum. Richie'ye kaç kez yakın olduğumu ve bunun farkında bile olmadığını merak ediyorum. Videodaki kollarına ve kalçalarına , siyah saçları, hafif bronzluğu ve otuz bir çekmeden duramadığım kasları var.

Bu da onu kampüsteki sporcuların çoğuna indirgiyor. Çantamı biraz daha yukarı kaldırıyorum. Üstsüz bir adam yol boyunca bana doğru koşuyor ve hemen Richie'nin dövmesini kontrol ediyorum ama hiçbir şey yok.

Olsa bile, sonra ne olacak? Birinin ağzına top bekleyen bir karnaval palyaçosu gibi donup kalırdım. Ki bu tamamen yanlış .

Çünkü telefonumun diğer ucundaki adama olan çekimim alev alev yanıyor ve tıpkı onun gibi ben *de gerçekten* tanışmak istiyorum. Bir hafta önce neye benzediğimi düşündüğünü sormuştum. O kimi tarif etti?

Koyu saçlı, gözlüklü, ufak tefek.

Zach.

Onun kafasındaki daha farklı olamazdım.

Richie dış görünüşün onun için önemli olmadığını ve beni görse de aynı şekilde hissedeceğini bile söyleyemedi

Bunu beklemek aptallık ve saflıktı tabii ki. Görünüşün anlamı var. Çoğu insan için. Tıpkı insanlara duygusal olarak yakın olmanın benim için bir anlam ifade etmesi gibi.

Daireme dönerken duraklıyorum ve onun yerine en yakın banka doğru yürüyorum. Richie'yle tanışmama gerek kalmadan onun kim olduğunu bana söyleyecek tek bir şey yapabilirim. Bu tam olarak adil değil, bu yüzden erteliyordum, ama belki önce onu bulursam, buluşma bir yığın gereksiz sinir ve tarih planlamasından daha iyi gider.

Daha az baskı, değil mi?

Siktir , zamanı geldi. Dört ay yeterince uzun.

Nefesimi tutarak UVM okul sayfasını açıyorum ve hokey takımına doğru ilerliyorum. Damarlarımda heyecan dalgaları dolaşırken avuçlarım nemleniyor. Richie'nin yüzünü ilk kez görmek ve yemin ederim üç gözü olsa da umurumda olmazdı.

Önce , sonra yardımcılar, sonra başlangıç çizgisi listeleniyor. Kaydırdıkça nabzım hızlanıyor. *Roman Jefferies, Blake Carter ...*

Ekranın altına vurdum. Umm ...

ne?

Kaşlarımı çatarak bu kez daha yavaş ilerliyorum, her isme dikkatle bakıyorum. Sayfanın en üstüne tekrar ulaştığımda midemde bir çukur büyüyor. Listede Richie, Richard ya da bu ismin herhangi bir varyantı yok.

Sayfayı kapatıp ChatUp'ı açıyorum ve Richie'nin profiline gidiyorum. Okula gittiği yer olarak kesinlikle UVM yazıyor ve bir daha bu konuyu açmayacağına söz vermeden hemen önce hokey oynadığından bahsettiğine yemin edebilirim.

Bana yanlış isim mi verdi?

Kahretsin.

Kandırılıyor muyum?

Mesaj düğmesine öyle tıklıyorum ki ekranı çatlatabilirim. **Einstein:**

Biliyor musun, kampüste sana bakmadan duramıyorum. **Richie:**

Neye benzediğimi bile bilmiyorsun.

Einstein: *İpuçlarım var. Ve burada hokey oynuyorsun, bu da listeyi .*

O cevap verirken nefesimi tutuyorum.

İşte yine o sevmediğin şeyden bahsediyorsun.

Ve işte gidiyor, ima ettiğim şeyden kaçınıyor. Ona ne yaptığımı söylesem ne derdi?

Bana *bir* konuda yalan söylediğini anladığımı mı? Ya da her konuda?

Tanrım, bununla başa çıkabileceğimi sanmıyorum. Kalbim daha yüksek sesle çarpıyor.

Richie'nin Richie olmayabileceği fikri çok fazla. Hangisinin daha kötü olacağına karar veremiyorum, bunun ayrıntılı bir şaka olması mı, yoksa onun tam olarak düşündüğüm kişi olması ve beni çekici bulmaması mı?

Siktir .

Einstein: *Tanışmak istiyorum.*

Ben de bu düşünceyle kusmak istiyorum ama kendimi tutuyorum.

Ciddi misin?

Einstein: *Evet. Bu kesinlikle bir sonraki adım. Ve bu konuda daha da derinleşmeden önce benden etkilenip etkilenmediğini de anlayabiliriz.*

Mesajıma cevap vermesi çok uzun zaman alıyor ve cevap verdiğinde de içim daralıyor.

Neden birden hazır oldun?

Einstein: *Bilmiyorum. Ama öyleyim.*

Ben öyle .

Cevap vermiyor.

Einstein: *Artık istemiyor musun?*

Richie: *İstiyorum, ama neden bunu yanlış nedenlerle yapıyormuşsun gibi hissediyorum?*

Neden onun yalan söyleyen aptal bir yalancı olduğu hissine kapılıyorum?

Einstein: *Son zamanlarda pek konuşmadık ve uzaklaştığını hissedebiliyorum.*

Richie: *Yani buluşmak istiyorsun çünkü olmayarak seni buna zorladığımı mı düşünüyorsun?*

Einstein: *Hayır. Öyle değil.*

Artık kiminle konuştuğumdan bile emin değilim. Aylardır, onun UVM'den Richie adında bir hokey oyuncusu olduğunu düşünüyordum.

Onu daha önce aramalıydım. Güçlü olduğum ve etmediğim için kendimle gurur duyuyordum.

İşte bu noktada adil oynamak size yardımcı olur.

Richie: *Bak, bilmeni isterim ki, bilerek uzaklaşmıyorum. Oynadığım spor takımında yeni bir çocuk var ama sen nefret ettiğin için konuşamıyorum ve donmuş sudan yapılmış zeminde kaynaşmıyoruz. Bu benim, hâlâ maç hakkında konuşmuyorum. Ayrıca vizeler ve ders çalışmakla çok meşguldüm. Eğer bu seni benimle buluşmaya zorladığımı düşündürdüyse, özür dilerim.*

Artık buluşmak için ısrar etmemesi iyiye işaret gibi görünmüyor. Ama aynı zamanda, Foster' yılın bu zamanlarında hokey ve okulla ne kadar meşgul olduğunu biliyorum, bu yüzden muhtemelen doğruyu söylüyor.

Derin bir nefes alıyorum.

Einstein: *UVM'ye gitmediğini biliyorum.*

İşte. Söyledim işte.

Nereden biliyorsun?

Einstein: *UVM hokey kadrosunda Richie diye biri yok.*

Beni . Bana gerçek adını söylemesen bile.

Einstein: *Ya Richie senin değil ya da UVM'ye gitmiyorsun.*

Buna cevap yazması biraz zaman alıyor, bu da şüphelerimi daha da artırıyor.

Sana hiçbir şey açıklamak zorunda değilim. Buluşmak isteyen benim. Daha fazlasını isteyen benim. Ve sen beni bulmak için arkamdan iş çevirdin. Her küçük şey hakkında doğruyu söylememiş olabilirim ama içten içe kim olduğumu biliyorsun. Kimseyle konuşmadığım şeyleri seninle konuştum. Yine de gerçek adını bile bilmiyorum, EINSTEIN.

Yani şimdi bana kızgın mı? Bana yalan söylüyor ve kızgın mı? Ve Tanrı aşkına, neden kendimi suçlu hissetmeye başladım?

Başka bir mesaj .

Richie: *Ne yani, buluşma teklifin yapmayacağımı görmek için bir tuzak mıydı? Nasıl tepki vereceğimi görmek için mi?*

Tamam, izin var.

Einstein: *Tanışmak istedim. Zamanının geldiğini düşündüm. Ama emin olmak istedim. Bu yüzden*

ve söylediğin olmadığını anladım.

Ben tam olarak söylediğim kişiyim, ama haklısın. Ben UVM'ye gitmiyorum. Senin gibi, ben de insanların beni gerçek kampüsümde takip etmesinden endişelendim.

Einstein: *Eğer bu konuda yalan söylediyse, başka hangi konuda yalan söylediniz?*

Bak, gitmem gerek. Antrenmanım var. Eğer buluşmak istersen, yaparım. Ne zaman ve nerede istersen. Ama bunun doğru nedenlerle olduğundan emin ol, beni kandırmak ya da uzaklaştırmak için bir bahane bulmak istediğinden değil.

Endişe beni vuruyor çünkü artık ne istediğimi bilmiyorum. Bu tam olarak doğru değil.

Richie'nin Richie olmasını, buluşmamızı ve hiçbir şeyin değişmemesini istiyorum. Bu artık imkansız gibi gelmeye başladı.

Keşke geri sarabilseydim ve beni kendisine aşık eden bu iyi kalpli adamla, sandığım olmadığını bilmeden mesajlaşmaya devam edebilseydim. güven vardı, açık bir olasılık vardı ve şimdi bunu birkaç dakika içinde mahvettim.

Kendimi hasta hissediyorum.

Elimde çalmaya başladığında telefonumu bir kenara bırakıp eve dönmek üzereydim. Kalbimin durduğu çılgın bir an arayanın Richie olduğunu düşünüyorum ama sonra ekranda kardeşimin adını görüyorum.

Şimdi olmaz.

"Hey, 'aber?" Sesim çatlıyor ama neyse ki duymuyor.

Yüksek sesli bir esneme kulaklarıma çarpıyor. "İşe geri dönmekten önce kısa bir mola veriyorum ve en sevdiğim kardeşimi arayayım dedim."

"Sadece kardeşim."

"Eh, detaylar."

İsteksizce sırtıyorum. "Ne istiyorsun?"

Foster gülüyor ve ikizlerin birbirlerinin zihinlerini okuyabilmeleri gibi bir durumumuz olmasa da, benden bir şey istediğini her zaman anlayabiliyorum. *Son turta parçası, en iyi arkadaşım...* Hayır. O konuya girmeyeceğim.

"Zach'le yılbaşı maçına nasıl gideceğinizi biliyor musun?" "Tabii ki."

"Beck ve Jacobs'u bırakma şansınız var mı?"

Bütün yüzümü ediyorum. "Jacobs iyi. Ama Beck kendi yolunu bulabilir. O adamla belki iki kez karşılaştım ve bana geliyor."

"Üzgünüm, Seth. Bu ikisi bir paket. Ve onlara bunu yapacağını zaten söyledim."

"Tabii ki yaptın." Foster'a hayır demenin mümkün olmadığı gerçeğini kabullenerek iç geçiriyorum.

"Tamam. Onlara benimle saat dörtte ana buluşmalarını söyle. Geç kalıp maçını kaçırmayacağım."

". Teşekkürler."

Fazla seçeneğim yoktu.

"Oh, ayrıca Cohen'i de davet edeceğim çünkü gidecek başka bir yeri yokmuhtemelen onu da davet ederim."

"Eski takım arkadaşlarının geri kalanı ne olacak? Belki bir otobüs kiralayıp hepsini götürebilirim." Sanki bir an bunu düşünmüş gibi sessiz kaldı.

"İğneleme yaptım, eğer anlamadıysan." Bir araba hokey oyuncusu. Eğlenceli. "Cohen iyi, ama hepsi bu kadar. Başka yer yok."

"Söz veriyorum."

Görüşmeyi sonlandırıyoruz ve bir şeyi unuttuğumu düşünmeden edemiyorum. Cohen'in adının

tetiklendi.

Şükran Günü gecesini pek hatırlamıyorum ama konsantre oldukça yanımda birinin olduğundan daha da emin oluyorum. Beni eve sağ salım götüren biri.

Cohen miydi?

Bir nefes çekiyorum ve hatırlamaya çalışmaktan vazgeçerek yataktan yöneliyorum. Eğer onun önünde utanç verici bir şey , yakında onunla yüzleşmek zorunda kaldığımda bunu bilmemeyi tercih ederim.

Zaten Richie beyin gücümün çoğunu kullanırken bunun bir anlamı yok.

Aramızdaki bu şey karmaşıklaşıyor ve henüz tanışmadık bile.

COHEN

MONTREAL'E BU GEZIYE GELME KARARIMDAN PIŞMAN OLMAYA BAŞLIYORUM, ANCAK Sarhoş bir Seth Grant ile Şükran Günü ve Rossi'lerde Noel çünkü ailem uzun zamandır ilk kez Logan'ın ailesiyle tatile gitmek için dükkânı kapattı, Yeni Yıl'da yalnız kalmamam gerektiğini düşündüm. Özellikle de kavgamızdan sonra Einstein'dan haber alamadığım için. Hâlâ kızgın olmama rağmen ona Mutlu Noeller mesajı ama cevap vermedi. Muhtemelen yalan söylediğim için kızmaya hakkım yok, ama o da bir şeyler saklamadı değil.

Be

n. Yüz istemiyordu. Önce duygusal bağa ihtiyacı vardı. "Montreal, sürtükler!" Beck bana bir bodycheck yaptı ve ben bunu beklemiyordum, bu yüzden Seth'e çarptım.

arabasına yaslanmış.

"Kahretsin, özür dilerim," diyorum. Seth beni fark etmedi bile, bu yüzden oldukça komik olan sarhoş saçmalıklarını gündeme getirerek utandırmayacağım. Kendini . "Bunu yapmak gibi bir alışkanlığın var." "Hey, bunu bir kez yaptım. Bu sefer Beck'ti." Beck alaycı bir şeyler geveliyor, ben de duymazdan . Gerçekten gelmemeliydim. Son zamanlarda pek sosyal bir ruh halinde değildim. Jacobs ve Beck orta koltuğa kimin oturacağı konusunda kavga ederken Seth'in arabasına bindik. Beck kazanınca Jacobs ilk sıraya yerleşiyor ve önümüzdeki iki saati kulağımda onunla geçirmek zorunda kalmadığım için şükrediyorum. Gerçi Jacobs'un pek de tampon görevi görmediği ortaya çıktı. "Hey, Cohen, belki de ortada oturup bize sürtünmeliydin. Bu normal, değil mi? Hiç de geyce değil?" İşte . Aylar oldu ve hala peşini bırakmıyorlar. İnternette neler yaptığımı bilseler ne düşünürlerdi bir düşünün. "Bunu görmezden geliyorum," diye şarkı söylüyorum. "Memleketteki en iyi arkadaşına hiç ulaşabildin mi? Eşcinsel ." İç çekiyorum. "Mutlu bir nişanı olabilir de olmayabilir de." Sonraki kısmı söylemek istiyor muyum? "Bir erkekle." Beck gülüyor. "Tanrım, sizden nefret ediyorum çocuklar," diye mırıldandım. Seth dikiz aynasından bana bakıyor. Muhtemelen Beck'in ne saçmaladığını anlamaya çalışıyordur. "En iyi arkadaşın evleniyor mu?" Seth soruyor.

"Evet."

"Bir erkeğe," diyor Seth.

"Evet, Maine'deki en iyi arkadaşım eşcinsel ve eskiden öpüşürdük, tamam mı? Büyütülecek bir değil, ama bu adamlar bunu gibi görünüyor."

Seth boğulur gibi bir ses çıkarır. "Maine mi? Sen Maine'den misin?" Ona cevap verme şansım olmadı.

"Çok fazla sorum var," diyor Beck. "El ele tutuşmak geyce mi yoksa sadece arkadaşça mı? Peki ya oral seks? Arkadaşlık anal. Böyle bir şey var mı?"

Sikerim böyle işi. "*Va te faire fourrer*," diyorum.

Araba ve Jacobs'a çarpmadan önce yolcu kafalığına tutunmak zorunda kalıyorum ve Beck erkek arkadaşına asıldığım ile ilgili daha fazla saçmalıyor ya da her neyse.

"Fransızca biliyor musun?" Seth

soruyor. "Sadece kötü

kelimeleri."

"Ne dedin ki sen?" Beck soruyor.

"Siktir git," diye cevaplıyor Seth

benim yerime.

Gülüyorum. "Aynen öyle."

"Fransızca konuştuğunu bilmiyordum," diyor Zach

Seth'e. Seth omuz silkiyor.

"Fransızca küfür öğrenmek istiyorum." Beck koltuğunda zıplıyor.

Ön taraf şimdi sessiz, ama Seth aynada bana bakmaya devam ediyor ve ben nedenini bilmiyorum.

Muhtemelen Beck'in Logan hakkında söylediklerinden sonra bu gezideki tek heteroseksüel adamın kendisi olup olmadığını merak ediyordur.

"Öğret bana," diye sızlanıyor Beck. "Öğret bana, öğret bana,

öğret ." "Güzel. J'ai pas de ..." de.

"J'ai pas de ..."

"Couilles."

"Couilles."

"*J'ai pas de couilles*."

"*J'ai pas de couilles*. Bu ne anlama geliyor?"

"*Sende hiç taşak yok*. Bu gece Grant'i indirmeye çalıştıklarında Carolina'ya bağırmalısın. Gerçekten yüksek sesle."

"Harika." Beck'in heyecanı benimkiyle kıyaslanamaz bile. İçten

içe.

Çünkü bunun anlamı bu değil.

Yol sonsuza kadar sürüyor, Beck'in sürekli hiperaktivitesi daha uzuyor. Sonunda otele girdiğimizde, arabadan yeterince hızlı inemiyoruz.

Grant bizi karşılamaya geldi ve iki otel anahtarı dağıttı. Biri Jacobs ve Beck'e, diğeri de kardeşine. İki.

"Peki ya

ben?"

Nada.

Kahretsin, şimdi ben de mi iki geceliğine evsiz kaldım?

Grant, onlarla kalırsam Zach'le sevişmelerine kulak misafiri olacağımı söyleyip Beck de Jacobs'la odasında sevişmelerini izlememe izin vermeyi teklif edince çaresizlik içinde Seth'e dönüyorum.

"Lütfen senin odanda kalmama izin ver."

Seth'in gözleri büyür. "Seni tanımıyorum bile."

Birlikte büyük bir tatil geçirdiğimizi iddia etmek istiyorum ama yine de onu utandırmayacağım. O benim eve dönüş aracım. "Kardeşinin seks yapmasını dinlemek istemiyorum ve Beck'le arka koltukta iki saat geçirdim."

Beck sızlanıyor.

"Benim için üzül!" Lütfen bu talihsiz ruha acıyın. İhtiyacım olan son şey mutlu çiftlerin etrafında olmak.

Einstein'ın mesaj atmasını umuyorum, telefonuma bakıyorum ve bir şey çıkmayınca sinirleniyorum.

İletişim eksikliğimiz düşündüğümde daha fazla acı veriyor, ki bu aptalca çünkü bu adamın neye benzediğini bile bilmiyorum.

Sadece günümü daha parlak hale getirdiğini biliyorum. Her gece onunla konuşmaya alışmışım ve bunu yapmadığımız bir zamanı zar zor hatırlıyorum.

Ama korktuğu için aramızda büyük bir engel var ve bunu anlıyorum. Gerçekten anlıyorum.

Aramızda inanılmaz bir bağ var ve şahsen bunun on kat daha iyi olacağından hiç şüphem yok, ama o bunu kesin olarak bilemez.

Bunu hiç yapmadı.

Ben de bilmiyorum ama benimkinin kolay olduğunu da biliyorum. Onunki daha karmaşık.

Bana güvenmesini sağlamak için aklıma gelen tek şey ona tam adımı ve CU hokey sayfasının linkini mesaj olarak ama bu da kendimi hiç istemediğim kadar savunmasız bir duruma sokuyor.

Kimseye açık değilim ve Einstein'ın adını bilmediğimi ve onun da vermeyi reddettiğini düşünürsek, telefonun diğer tarafındaki herhangi biri olabilir.

Ya takımdan biri benimle uğraşıyorsa?

Yani, Beck ve Jacobs olmazdı. Benimle alay ediyorlar ama bu yüzüme karşı. Bunu yapacak kadar kötü değiller. En azından bu kadar uzun süre için. Ama herhangi biri olabilir.

Aramızda kesinlikle güven sorunları var.

Seth'in bir şey parlıyor.

"Peki," diyor Seth. "Kimseyi Foster ve Zach'in seks seslerine maruz bırakmam ve Beck olayını gerekçelendirmeme bile gerek yok."

Teşekkürler.

Gerçi şimdi sadece Seth Grant'le aynı odayı paylaşma konusunda endişelenmem gerekiyor. Hiçbir şey kendimi zorla soktuğum bir otel odasına asansörle çıkarken bana garip garip bakan ve sessiz duran bir adam kadar garip olamaz.

Eğlenceli zamanlar.

Seth'i koridorda takip ediyorum ve bizi küçük, basit bir otel odasına sokuyor... tek yataklı. İki yataklı oda olamaz. Hayır, olamaz.

Sadece bir kraliçe

yatak. Çünkü *tabii*

ki.

"Kürsüye ben çıkabilirim,"

diyorum. Seth hiçbir şey

söylemiyor.

Çantamı odanın köşesine bırakıyorum ve çevredeki şehrin manzarasına bakmaya gidiyorum.

Seth arkamda odada dolaşıyor ve lanet olsun, bu çok garip. Şükran Günü'nden sonra aramızdaki buzların eriyeceğini düşünmüştüm ama sanki hiç olmamış gibi.

"Hey, odanızda kalmama izin verdiğiniz için tekrar teşekkürler."

"Muhtemelen bundan sonra en azından

bunu yapabilirim..." "Demek Şükran

Günü'nü hatırlıyorsun!"

"Zar zor, ama beni eve getiren sendin, değil mi?" "Evet."

"Bu arada, bunun için teşekkür ederim. Boktan bir yerdeydim."

Ayrıntılara girmek istemediği hissine kapıldım. O gece de pek konuşmadı, rastgele konulardan kardeşiyle hayali kavgalara atladı, ben de konuyu değiştirdim. "Diğerleriyle buluşmak için ne zaman aşağıda olmamız gerekiyor?"

Seth bej pantolonunun cebinden telefonunu çıkarır. "Maç kırk dakika sonra başlıyor, yani yirmi dakika içinde? Arenaya sadece beş dakikalık yürüme mesafesinde."

"Güzel." Pencereye geri döndüm.

Parmaklarım cebimdeki telefonuma uzanmak için

kaşınıyor. Einstein'la konuşmak istiyorum. Onu

rahat bırakmak istiyorum. Ne istediğimi

bilmiyorum.

Bu odanın havası boğucu. Ya da belki de Einstein rastgele bir adamla aynı odayı paylaştığını

bilseydi ne düşünürdü merak .

Yani, tamamen rastgele biri değil. Yakın arkadaşlarımdan birinin kardeşi.

Yine de Einstein'ın başka biriyle aynı odayı paylaşması fikri hoşuma gitmiyor.

Kendimi bıraktım ve telefonumu çıkardım. Tek sorun, söyleyecek bir şey olmaması.

Hey yeterli değil.

Mutlu Yıllar çok boş.

Özür dilerim çok ağır.

Özellikle de ne için özür dilediğimi bilmediğim zaman.

Parmaklarım tuşların üzerinde geziniyor ve sonra silme düğmesine tekrar tekrar dokunuyor.

Bir mesaj , telefonum elimde titriyor ve boş saçmalıklarımdan birine mesaj attığımı düşünerek

çıldırıyorum, ama hayır... bu ondan gelen bir mesaj.

Göz kırpıyorum. Ve tekrar göz kırpıyorum.

Üç nokta. , bekle, nokta, nokta, . Ama hepsi bu

kadar. Başka bir şey gelmiyor.

Bu bir hata mıydı? O da benimle aynı şeyi mi yapıyordu?

Onu Vermont'ta, kış tatili için eve gitmeyenler için düzenlenen partiye giderken düşünüyorum.

Teklif gelse gece yarısı birini öper miydi?

Kafamda biraz Zach'e benziyor ama nedenini söyleyemem. Muhtemelen Zach tanıdığım en zeki

insan olduğu içindir ve ben yansıtıyorum.

şu üç küçük nokta. Ne anlama geliyor?

Soru işaretiyle cevap veriyorum ve sonra telefonumu cebime atıyorum. "Gidip otelin

barını bulabilirim." Evet, buna ihtiyacım var. Alkol. "Seninle ve çocuklarla yirmi

dakika sonra ön tarafta buluşalım mı?" "Tabii." Seth çıldırmış gibi bir ifadeyle gidişimi

izliyor.

Grant'in kardeşi garip biri.

Belki de arkadaşlarımdan seks seslerini , ne olduğunu anlayamadığım biriyle aynı odayı paylaşmaktan

daha kolay olurdu. Ayıkken olmaz.

Sarhoş Seth'in çok daha eğlenceli olduğunu söylemeliyim.

Aşağı bara giriyorum ama yılbaşı olduğu için çok kalabalık.

Bir içki almak yerine kendimi lobideki kanepeye atıyorum ve telefonumu kontrol ediyorum.

Einstein cevap vermedi.

Bu akşamki maç hakkında paylaşım yapmak için Insta hesabıma giriyorum. Hiçbir zaman yüz yüze canlı yorum yapamıyorum, bu yüzden bu gece ekstra harika olacak. Genç takımlarda oynarken sayısız NHL maçına gittim ve CU'ya geldiğimden beri de birkaç tanesine gittim ve hiçbiri bunun yerini tutmuyor. Televizyonda izlemek iyi ama canlı maç atmosferiyle kıyaslanamaz bile. Adrenalinin damarlarınızda dolaştığını hissedebiliyorsunuz.

Zach dışarıdan geliyor ve sanırım arenaya dönmek zorunda olan Grant'veda ediyordu. Bana katıldı. Zach'i iyi tanımıyorum ama en azından yukarıda Seth'le olduğu kadar garip değil.

"Erkek arkadaşının profesyonel bir hokey oyuncusu olması garip mi?" diye sordum. Zach bir an düşündü. "Hayır mı? Yani, neden olsun ki? Bu sadece onun işi."

"Sanki dokuzdan beşe kadar bir ofiste çalışıyormuş gibi konuşuyorsun." Zach'le kampüste pek takılmadık ama takıldığımızda zekası beni her zaman şaşırtmıştır. Çok zeki olduğu halde basit şeyleri çözemeyen o zeki insanlardan biri.

İma gibi. Ya da sosyal ipuçları.

Başını eğiyor. "Spora gitmek mi?" Gülmekten kendimi alamıyorum.

Bir an için Zach'i incelerken, Einstein'la tanıştığımı ve onun bana benzediğini hayal etmeye çalışıyorum. Zach... sevimli. Benim beğenime göre biraz fazla küçük ve kırılgan, ama bunun önemli olacağını sanmıyorum. Einstein ilk konuşmamızda onun çirkin olduğunu söylemişti ama bu noktada, eğer bu doğruysa, bunun beni endişelendireceğinden pek emin değilim.

İstediğim o, vücudu ya da yüzü değil. Sırlarımı adamı istiyorum. Beni sersemleten adamı. Sadece onu istiyorum.

Belki de bu insanları tanıma olayında bir vardır.

Çok geçmeden diğer çocuklar bizimle buluşmak için aşağıya indi ve yaklaşık beş dakika uzaklıktaki arenaya doğru kısa ama dondurucu bir yürüyüş yaptık.

Beck, Jacobs ve ben yiyecek şeyler almaya -biz hokey oyuncularımız ve birkaç saattir bir şey yemedik- ve sonra koltuklarımıza geçiyoruz.

Bir şekilde Seth'in yanına oturdum. Hâlâ otel odasında olduğu gibi garip bir enerjisi var. Bu onun için normal olabilir ya da belki hâlâ Şükran Günü'ne takılıp kalmıştır.

Maçın başlamasını , diğer tarafımda oturan Jacobs, "Belki de Asher'ı davet etmeliydik," diyor.

Alay ettim. "Sanki gelirdi de. Her şeye hayır diyor."

"Bence oyunlarımızın akıcı olmamasının nedeni takımla bağ kuramamak."

"Bence o biraz teki," diye karşı çıkıyorum. "Yani, evet, tamam, ailesi çok şey yaşadı. Bunu anlıyorum. Ama antrenmanlarda onu kayıran, sadece onu öven büyük NHL ağabeyiyle geliyor ve sonra Asher sanki yeni Foster Grant'mış gibi davranıyor. Geçen yıl bize şampiyonluk kazandıran şekilde değil de onun oynadığı şekilde mi oynamamız gerekiyor? Siktir git bu saçmalıktan."

Jacobs, "Vay canına. Gerçekten çok kırgınsın," diyor.

"Kızgın değilim. Buz uyum sağlayamamamız sinir bozucu. Onun çekingen doğası buz dışında da yardımcı olmuyor.

Birbirinizden nefret ettiğiniz halde Beck'le nasıl birlikte iyi çalıştınız?"

"Cinsel gerilim."

"Lanet olsun. Bunu kullanamam."

, Seth homurdanıyor.

Ona bakıyorum. "Çok mu kulak misafiri oluyorsun?" "Özür dilerim.

İsteyerek yapmadım."

Gülümsedim. "Evet, öyle yaptın."

"Tamam, yaptım ama CU'nun yeni biri olduğunu bile bilmiyordum." Yine o garip bakma olayını yapıyor.

"Neden umursuyorsun ki?"

"Sevmiyorum. Hokeyden nefret ediyorum." Bana bakıyor. "... Gerçekten nefret ediyorum. Burada tek nedeni kardeşim. Bu konuda hiç konuşmamayı tercih ederim. Bilirsin, inişler ve-"

Ne hakkında hakkında hiçbir fikrim yok, ama ışıkların sönmesi ve ön gösterinin başlamasıyla kesildi.

Grant'in takımı buza çıktığında, maçın tüm adrenalini ve beklentisi artar.

Eski takım arkadaşınızı profesyonel bir arenada izlemeye gitmenin farklı bir yanı var.

Her şey yükseliyor. Ses daha yüksek, buzun kokusu daha keskin ve kalbimin ritmik daha sert atıyor.

Ve tamam, Grant'in buza çıkışını izlerken kıskanç tarafım da biraz daha güçlü olabilir. Takımla birlikte kaymaya başladığında beşimiz de yerimizden fırlayıp tezahürat yapıyoruz.

Telefonumla fotoğrafını çekip Instagram'a #goodluck hashtag'ıyla . Ekibi ve Grant'i etiketleyerek biraz paylaşım umuyorum.

Bu yıl biraz takipçi kazandım, ancak babam ne kadar kolay olacağını düşünse de bu işten para kazanacak kadar ilgi çekemedim.

Bir zamanlar kaderimde Grant' birlikte olmak olduğunu düşünmüştüm ama kismet değilmiş.

Yine de arkadaşım için mutlu .

Bu oyun epik olacak.

S E T H

BU OYUN BENİ ÖLDÜRECEK.

Damarlarımda mutlak enerji seliyle dizlerim zıplıyor. Cohen her hareket ettiğinde yan tarafıma sürtünüyor ve bu kafamın içinde duran tek, saçma, absürt teoriyi yerinden oynatmaya yardımcı olmuyor.

Richie ile tanışmaya hazır değildim.

Yine de oturduğundan eminim.

Ona doğru bir bakış fırlattığımda kalbim hafifçe çarpıyor. O kadar çok tesadüf ki, istatistiksel olarak o olma ihtimali ihtimalinden daha fazla.

Benim Richie'm üniversitede

hokey oynuyor. Benim Richie'm

Fransızca hakaretler konuşur.

Richie' çocukluk arkadaşıyla öpüştü, şimdi nişanlı. Yirmi dört yaşında.

Takımında yaramayan yeni oyuncu var.

Şükran Günü'nde tek başına bardaydı. Lanet olsun, sarhoş Seth tam bir aptal. O kadar zaman ve ben ona ne dedim ki? Bir *kar yağıyor* bağırdım mı?

Öldür. Beni. Şimdi.

Aklıma daha önce fark etmediğim bir şey daha geldi, Richie'nin kahve dükkânında siparişi okunduğunda *Cohen* de oradaydı. Tezgâhtaydı ve görüşümü engellediğini sanıyordum ama *belki de* başından beri alanımdaydı.

Richie'ye küçük Witcher takıntımından bahsettikten sonra Cohen Cadılar Bayramı'nda onun gibi giyindi.

Cadılar Bayramı'na dair bir anı beni keskin bir şekilde çarpıyor. Cohen bana bakıyordu, kardeşlik evinin dışındaki gölgelerde gri gözleri benimkileri delip geçiyordu. Farkında bile olmadan Richie'ye bakıp tahrik mi oluyordum?

Ve şimdi o olduğundan yüzde doksan dokuz eminim, eğer değilse çok büyük hayal kırıklığına . Çünkü Cohen?

Evet, cazibe orada.

Eğilip ona tam olarak kim olduğumu söylemek istiyorum ama önce emin olmalıyım - daha önceki mesajım bana ihtiyacım olan kesin kanıtı sağlamamıştı. İrki medi ve telefonundan ses çıkmadı ama sessizde olabilirdi. İkincisi, onun tarafında en ufak bir ilgi olup olmadığını test etmem gerekiyor.

Beck aniden ayağa fırlıyor ve beni düşüncelerimden uyandırıyor. "J'ai pas de *couilles*! J'ai pas de *Couilles*!"

Etraftaki birkaç kişi kıs kıs gülüyor.

Cohen yüksek sesle ve Beck'in bağırıp çağırdığı bir fotoğrafını çekiyor. "Aslında dedi ki o."

"Söylediğin şeyi hissine kapıldım." "Fransızca konuştuğunu sanıyordum?"

"Bana sadece bu cümle öğretildi." *Çünkü sanırım bunu bana sen söyledin.*

Cohen gözlerini buzdan ayırmadan benim alanıma doğru eğildi. Neredeyse bir saat sonra bile

iki saatlik araba yolculuğundan sonra mis gibi kokuyor. Nefesimi tutuyorum, bunca zaman sonra Richie'nin bu kadar yakınımnda oturabileceğine inanamıyorum.

Elini kavuşturup bana doğru fısıldıyor. "Beck 'Taşaklarım yok' diye bağırdı."

Kısa ve keskin bir kahkaha attıktan sonra hemen dizginliyorum. "Öğrenirse seni öldürür." Ve Tanrım, neden sesim seks gibi çıkıyor? Bu tuhaflığı üzerimden atmaya ve bildiğimi sandığım şeyi aslında bilmediğimi kendime hatırlatıyorum.

"Eh. Benim pahama eğleniyor. Bu benim sıramdı." Tekrar oyunu izlemek için doğrulmadan önce bakışları hızla bana doğru kayıyor.

Ama konsantre olamıyorum. Bu, Foster'ın profesyonel maçlarından canlı olarak izleyebildiğim ilk maç ama yanımda oturan adamla yarışamaz bile. Yüzünün çizgilerini takip edip duruyorum, merak ediyorum, belki de umut ediyorum.

Kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

Devre bitiyor ve skor tabelasını kontrol etmek zorunda kalıyorum çünkü buzda neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

İki takım da gol atamadı.

Güzel. Çok şey kaçırmamışım o zaman.

Cohen . Tekrar. Benim alanıma. "Siz ikiniz bir şey ister misiniz? Yemek? İçecek?"

"Bira," dedim. Belki bir içki beni sakinleştirir.

"Ben iyiyim," diyor Zach.

Cohen, Beck ve Jacobs gider gitmez en iyi arkadaşıma dönüyorum.

"Cohen'in ilk adı ne?"

"Pardon?"

"Siz, Bay İnsanlara Seslenmeyi Reddediyorum. Cohen'in ilk adı ne?" "Neden?"

"Meraklı." Bu yıl başıma gelenler hakkında Zach'le konuşmadığım için kendimi kötü hissediyor muyum? Biraz, ama biraz zamana ihtiyacı olduğunu söyledi. Ben de ona verdim. Ayrıca, artık kardeşimle birlikte olduğu için ona söylemek istemediğim şeyler . Beni ele vereceğinden falan değil ama Zach'i tanıyorum ve bunu Foster'dan saklamasını istemek onu yiyip bitirir.

"Aslında bilmiyorum. Pek ."

Sikeyim.

Telefonumu çıkarıp CU'nun web sitesini açıp hokey takımına girerken dizlerim zıplıyor.

İşte siyah beyaz.

Richard Cohen.

Vay anasını. olsun.

Ben burada şaşkın bir sessizlik içinde otururken bu yüzde doksan dokuzluk şüphe yüzün üzerine çıkıyor.

Maçta konuşmak için çok gürültülü ve nihayet otelimizin en üst katındaki maç sonrası kutlamalara gittiğimizde Cohen'i tek başıma yakalayamıyorum. Jacobs ve Beck ile partinin yan tarafında takılıyorum.

Foster ve Zach takımdayken Cohen favori oyuncularına hayranlık duyuyor.

Foster ortaya çıkıp daha sakın bir yere gitmek isteyip istemediğimizi sorduğunda odamıza gitmek için dakikaları sayıyorum.

Bu kesinlikle evet olurdu.

Biz kendimizi otelin barında, küçük bir masanın etrafında tıkış tıkış bulduk. Burası çok daha sessiz ve başlangıçta burada iki çift ve bir yedekle birlikte olmak konusunda endişeliyken, an bundan daha mükemmel olamazdı. Jacobs ve Beck birlikte bir şeye gülüyorlar ve Zach de Foster'ın kucağında oturuyor.

Şu ikisinin birbirlerine bakışları...

Evet, anlıyorum. Neden taşınmak istediğini anlıyorum. Asla acıtmayacak, ama belki bir gün benim de buna sahip olacağıma dair umudumu korumalıyım.

Bakışlarım Cohen'e kaydı.

Eğer yanılıyorsam içimde biriken tüm umut ve heyecan muhteşem bir şekilde çökecek. Ona ondan daha çok ve sesini her duyduğumda paylaştığımız mesajları tekrar tekrar .

Artık bağlantının devam etmesi konusunda endişelenmiyorum, çünkü her zamankinden daha güçlü, ancak emin olana kadar bu düşünceleri gerçekten durdurmam gerekiyor.

Emin olmanın tek yolu bunu ondan duymak ve onunla *yüzleşmek*...

Kahretsin.

Biramı

yudumluyorum.

İşe yaramıyor.

Bir şekilde etrafımdaki konuşmalara katılıyorum ama ne konuşulduğunu hiç hatırlamıyorum.

Beynim sürekli *Cohen, Cohen, , lütfen-o-ol-ya-da-gerçekten-ölebilirim, Cohen* döngüsünde.

Sadece söylemem gerekiyor..

Ben

Einstein'im.

İki kelime.

Çok basit.

Eğer Richie değilse, muhtemelen bunu aptalca bir sarhoş ifadesi olarak geçiştirecektir. Hiç sorun değil.

Peki neden terliyorum?

Bu bar boğucu olmaya başladı, çok küçük. Diğerleri çok yakın oturuyor ve her ne kadar şimdi ağzımdan kaçırmak istesem de, bu konuşmayı onların önünde yapmak da istemiyorum.

Evet, uh-huh. İşte bu yüzden.

Bir yılın bitmesini hiç bu kadar çaresizce istememiştim.

Gece yarısına geri sayım nihayet başlıyor ve Jacobs Beck'i kucağına çekiyor. Onları birlikte izlerken kalbim biraz sıkışıyor, sessizce fısıldaşıyorlar, etrafları bu kadar kaosla çevriliyken özel bir anı paylaşıyorlar.

Sonra Cohen'e bakıyorum. Çenesi elinde ve telefonunu cebinden çıkarıp ekrana bakarken perişan görünüyor. Birkaç mesaj var ama istediği mesaj değil. Biliyorum, çünkü o soru işaretine hiç cevap vermedim.

Tüm bar hep bir ağızdan "Mutlu Yıllar!" diye bağırıyor ve Cohen ile ben sıkı bir gülümsemeyi paylaşırken insanlar kadeh kaldırıp öpüşüyor.

"Mutlu yıllar," diyorum.

"Sen de." Masadan geriye doğru iter. "Ben biraz daha içki alacağım."

Hayır.

Herkese duble ısmarlıyor ve gecenin ilerleyen saatlerinde umduğumdan çok daha fazla içiyoruz. Tüm bu süre boyunca sessizce birinin bitirmesi için yalvarıyorum ama içkiler gelmeye devam ediyor. Kafayı bulmamaya özen ve Cohen'in de aynı şeyi yapıp yapmadığına dikkat ediyorum çünkü odaya döner dönmez onunla yüzleşmezsem sanırım patlayacağım.

Şaşırtıcı bir şekilde içkisini yavaşça yudumluyor ve Jacobs nihayet gitme vaktinin geldiğini söylediğinde saat gecenin ikisi ve ben bu konuşmayı çok daha kolay hale getirecek türden bir vızıltıya sahibim.

Umarım.

Tek bildiğim eğer korkarsam kendimden nefret edeceğim.

Foster ve Zach, Foster'ın evine dönmek üzere bir Uber çağırmak için ayrıldıklarında Cohen ve ben Jacobs ve Beck'i asansöre kadar takip ettik ve birbirlerini ellemelerini görmezden gelmeye çalıştık.

Cohen tekrar telefonuna dönüyor ve bizim kata ulaştığımızda koridorda beni takip edip odamıza girerken sessiz kalıyor.

Sonunda cesaretimi toplayıp ağzımı açtım. "Birini mi bekliyorsun?" Telefonuna başımı sallayarak soruyorum. Bir saniye tereddüt etti. "Bu, ah, karmaşık."

Bir sonraki söyleyeceğimi hazırlarken kalbim boğazıma düğümleniyor. "Anladım. İlişkilerim hep bitiyor çünkü görünüşe göre çok *muhtacım*." Bunu anlamasını beklerken nefesim kesiliyor ve tutuyorum. Bütün gece beni çılgına çeviren bu şüphe dalgasını yakalamasını.

"Evet, bu berbat. Aynı sorunu yaşayan birini tanıyorum." Orosu çocuğu. Bütün bunlar bu kadar saçma olmasaydı gülerdim.

"Ama bakın ne diyeceğim," diye devam ediyor. "Doğru insana asla muhtaç olmazsın. Biriyle çıktığında, senin etrafında olmak istemeli, değil mi? Eğer senin muhtaç olduğunu düşünüyorlarsa, siktir et onları. Bazı insanlar muhtaçları sever."

Senin gibi mi?

Hasta, endişeli, heyecanlı ve tamamen yanlış yerde olduğum için dehşet içindeyim. "Bu karmaşık insan bu gece nerede?" diye soruyorum.

"Biliyor musun, hiçbir yok. Zor bir dönemden geçiyoruz."

"Senin gibi görünen bir adamın zor bir dönem geçireceğini hiç sanmazdım." Sözlerime içten içe sinirleniyorum ama Cohen'in dikkatini çekiyorlar.

Belki de bütün gün ilk kez bana doğru dürüst bakıyor ve bakışları üzerimde hızla gezinirken, yemin ederim bir ilgi titreşimi algılıyorum. Onun tüm dikkatinin üzerimde olması tüm sinirlerimi harekete geçiriyor. "Görünüş her şey değildir."

"Çoğu insan aynı fikirde değil."

"Yanlış türden insanlarla çıkıyormuşsun gibi görünüyor."

Mırıldanıyorum. "Son zamanlarda havalı birini bulmuş olabilirim." Bununla nereye varmaya çalıştığımdan bile emin değilim.

Tek bildiğim konuşmaya devam etmem gerektiği.

Cohen yatağın ucuna oturmak için düşer. "Peki o *havalı* kişi odayı bir başkasıyla paylaşmanı sorun etmiyor mu?" "Havalı biri" vurgusu zamir sorusu gibi.

"Onun için sorun *olmayacağını* hissediyorum." Bilerek ağzımdan kaçırdım, sonra cevap vermesini beklerken nefesimi tuttum.

"Ben tam bir pisliğim."

"Neden?"

"Sanırım senin heteroseksüel olduğunu düşünmüştüm."

İlk o olacaktı. "sorun olur mu?"

Yanakları biraz kızarır. "Evet. Bekle, yani, *hayır*, ama.. sen değilsen *ben* iyiyim. Ve yerde uyuyacağımı söyledim, ben sadece.." Onun telaşlandığını görmek, bakışları tekrar üzerimde gezinirken bana bir tatmin duygusu veriyor.

"Yerde uyumayacaksın. İkimiz de bir geceliğine aynı yatağı paylaşabilecek yetişkin adamlarız." Muhtemelen.

Cohen yer değiştiriyor ve eğer onun Richie olduğunu , muhtemelen benimle aynı yatağı paylaşmaktan rahatsız olduğunu varsayardım. "Mesele şu ki, bu karmaşık..." Her kelimeyi ölçüyor gibi görünüyor. "*adam...* eğer seninle aynı yatağı paylaşıyor olsalardı, muhtemelen kendimi garip hissederdim."

Her gece yatağımı kendimle paylaşıyorum. Bunu belirtemem elbette, ama tüm bu konuşma yüzünden başım dönüyor. Bu o. O olmak *zorunda*.

"Yani, sen-" Cohen kelimeyi bulmak için çabalıyor gibi görünüyor. "-iyi görünüyorsun, ve onun bu işe benim kadar yatırım yaptığından emin değilim."

Bu beni .

Gerçekten böyle mi düşünüyor?

Kendimden şüphe duymamın onu da şüpheye düşürmesi isteyeceğim son şey. "Eminim... şey, bana gerçekten iyi görünüyorsun. Muhtemelen bazı şeyleri yanlış okuyorsun."

Bana küçük bir gülümseme veriyor.

"Teşekkürler, Seth." Eriyorum. *Adımı*

tekrar söyle.

Cohen dikkatini tekrar telefonuna veriyor ve bir mesaj yazıyor. Bir

saniye sonra telefonum cebimde titriyor.

Aman Tanrım.

Onu çıkarmak için çabalıyorum ve okuduklarım neredeyse dilimi yutmama neden oluyor.

Einstein'ımı özledim.

Bir kalbin takla atması mümkün mü? Nabızı kulaklarımda gümbür gümbür atarken ona , dudağını ısıyor, elleri telefonunun etrafında kenetlenmiş. Sonra ayağa kalkıyor, çantasını karıştırıyor ve birkaç kıyafet çıkarıyor. Banyoya yönelmeden önce tişörtünü çıkarıyor.

Bakışlarım V'sine düşüyor ve elektrik doğrudan parmak uçlarıma

ulaşılıyor. Dövmesi. Bir dağ aslanı, katamount değil.

Bu o.

Aslında onu beceriyor.

Bir şey söyle, Seth!

Ama o kadar şoktayım ki ağzımı . Ve sonra şansım

gitti.

Banyo kapısı kesin bir klik sesiyle kapanıyor.

Uzun, birikmiş bir nefes verdim ve elimi saçlarımdan arasından geçirdim. Şimdi beklemek zorundayım. Onun geri gelmesini.

Bütün gece bekledim.

Mesajına dönüp bakıyorum, şu anda orada olduğunu ve beni özlediğini biliyorum.

Ben.

Yeniden düşünmeden, kendimi durduramadan başparmaklarım tuş takımının üzerinde uçuşuyor.

Einstein: *Ya sana adımın Seth Grant olduğunu söylersem?*

COHEN

DONUMA KADAR SOYUNDUM VE TELEFONUM TITREDİĞİNDE DUŞU AÇMAK ÜZEREYDİM.

kibir. Kendime Einstein'ın cevap verdiğiine dair umutlanmamamı söylüyorum ama kalbim beni dinlemiyor. Ve ekrana bakıp ChatUp'tan gelen bildirimi gördüğümde, onu için çabalıyorum.

Acelem yüzünden kaygan parmaklarım onu ve neredeyse tuvalete atacaktım ama yıldırım hızındaki hokey reflekslerimle onu tam zamanında kurtarmayı başardım.

Tanrım, Cohen, sakın .

Ellerim titreyerek mesajı açtım. *Ya size
adımın Seth Grant olduğunu söyleseydim?*

Ekrana göz kırpıyorum. Ve sonra tekrar.

Seth Grant. Foster'ın ikiz kardeşi, Şükran Günü'nü birlikte geçirdiğim adam, banyo kapısının hemen dışında duran kişi...

Ben de cevap yazıyorum: *Bunun bir tür şaka olup olmadığını sorardım çünkü eğer , bu çok kaba.*

Seth'in sesi duvar yüzünden boğuk çıkıyor. "Şaka değil. Ben ... umm, o. Ben Einstein'ım."

Kalbim o kadar büyük bir sevinçle doluyor ki onu zar zor zapt edebiliyorum ama ... şimdi ne olacak? Burada ne yapmam gerekiyor?

"Lütfen kapıyı açın," diyor Seth.

Bunu yaparken titriyorum. Üzerimde sadece boxerım var ve Seth'in gözleri geziniyor.

Sonra kahverengi gözleri benimkilerle buluşuyor ve sanki onu ilk kez görüyormuşum gibi hissediyorum. Seth değil.

-Einstein.

Boğazını temizliyor. "Sanırım kendimi doğru dürüst tanıtmalıyım. Adım Seth. UVM'de bilim alanında yüksek lisans . Hokey konuşmaktan nefret çünkü hayatım boyunca NHL'de oynayan ikiz kardeşimin gölgesinde kaldım. tüm arkadaşlarım ona ulaşmak için beni kullandı ve bir üniversite hokey oyuncusuna kim olduğumu söylersem bunun üstesinden geleceğini biliyordum. Profesör olmak istiyorum. Birkaç ay öncesine kadar heteroseksüel olduğum konusunda kararlıyım ama bunun tek nedeni gerçeklerden kaçıyor olmamdı. Ben demiseksüelim ve pan'ım."

Donup kaldım, ağzım kurudu ve beynim kafamda yetişemediğim binlerce şey döndürüyor.

Seth telefonunu kaldırıyor ve mesajlarımızı gösteriyor. "Şükran Günü'nde McIntyre'a gittim çünkü buluşma teklif ederek sana sürpriz yapmayı planlamıştım ama korktum. Bu yüzden tamamen sarhoş oldum."

Küçük bir kahkaha attım. "Yine de sonunda birlikte geçirdik."

Omuzları birazcık çöküyor. "Keşke bilseydim. Keşke her şey o zaman ortaya çıksaydı." "Ne zamandır biliyorsun?"

"Parçalar bütün gün birbirine uyuyordu."

Rahatlama göğsümde dalgalanıyor. Bunca zamandır bilip de hiçbir şey söylemeseydi çok kızardım.

"Bu gerçek mi?" Emin olamadığım için soruyorum. "Bu gerçek."

Daha önce, Seth'in flört ettiğini düşündüğümde, utanmadan onu kontrol etmişim. Ama bu Grant'in ikiz kardeşi olarkti. Başka birine kafayı takmamış olsaydım muhtemelen ilgilenebileceğim biri olarak. Şimdi... Bakışlarım yine onun üzerinde geziniyor ve onu tamamen farklı bir ışık altında görüyorum.

Beklediğim kadar kısa değil. Saçları hayal ettiğimden daha açık renkli ve daha uzun ve gözlük takmıyor.

Ama Einstein gördüğüm en çekici adamlardan biri. Ve gerçekten tam duruyor.

Dikkatli kahverengi gözlerini, öpülesi pembe dudaklarını, yutkunurken saat beş yönündeki gölgesinin altında Adem elmasının sallanışını içime çekiyorum.

"Lütfen bir şey söyle," diyor Seth.

"Senin için de uygunsa hiç konuşmamayı tercih ederim." Sesim kendi sesime benzemiyor ve hırıltılı çıkıyor. Seth keskin bir nefes alıyor ama başını sallıyor. Sadece belli belirsiz ama önemli.

Sonunda Einstein'a bakıyorum ve artık kendimi tutamıyorum.

Aramızdaki mesafeyi kapatma fırsatını değerlendirip onu sertçe öpüyorum.

Kollarım onu sarıyor ve dilim ağzının içine doğru ilerliyor.

İniltisi doğrudan sikime gidiyor ve elim Seth'in sırtından aşağı inip kavlıyor, uzun, sıırık gibi vücudunu bana doğru bastırıyor. Benden belki de sadece yarım santim daha kısa ve lanet olsun, o kadar , o kadar doğru hissettiriyor ki, Seth'in bir *erkek* olduğunu düşünecek zamanım bile olmuyor. Yani, ilk kez bir erkeği öpmüyorum ama bu gençliğimden çok farklı.

Sıcak. *Aydınlatıcı*.

Kalçalarımı döndürüyorum, sertleşmiş sikimi kalçasına . O da aynı sertlikte, siki kalçama sürtünüyor, ama tüm bu as yönüyle bunun çok fazla olabileceği aklıma geliyor. Çok erken.

Kendimi onu öpmeyi bırakmaya zorluyorum ama onu tutmaya devam ediyorum, ellerim daha nazik olmak için sırtında yumuşuyor. "Durmamı istiyorsan bana söylemelisin."

Seth başını sallar. "Çocuk değil." "Bu işin içinde misin?"

Ağzı boynuma geliyor ve sertçe emiyor. "Çok hoşuma gitti." Tanrıya şükür.

Dudaklarım tekrar onunkileri buluyor ve bir elini saçlarımın arasına sokup sıkıca kavlıyor. Aletim boxerımın içinde sarsılıyor.

Kalçasını hafifçe iterek yatağa doğru işaret ve hiçbir dirençle karşılaşmıyorum. En ufak bir direnç.

Seth geri çekilip tişörtünü çıkarıyor ve uzun, ince gövdesini ortaya çıkarıyor. Nereye bakacağımı bilemiyorum. Göğüs kaslarından göbek deliğine kadar kilometrelerce çıplak teni ağzımı sulandırıyor ve onu tatmak istiyorum.

Aradaki mesafeyi tekrar kapatmaya çalışıyorum ama eğik başını ve gergin bir şekilde dudağını ısırıldığını görüyorum.

"Sorun nedir?" diye sordum.

"Ben... Yani... Ben senin olduğun gibi değilim."

"Buradaki mesele bu değil mi?" Onun alanına giriyorum ve çarpık bir parmakla çenesini kaldırıyorum. "Ateşlisin. Vücudunu seksi buluyorum." Elimini göğsünde gezdiriyorum ve omzunu öpmek için başımı aşağı indiriyorum. "Bir erkekle birlikte olmak bir yenilik olduğu için değil, sen sen olduğun için. Sen benim Einstein'ımsın."

Seth bana karşı titriyor ve vücudu yanımda, ten tene, sıcak nefesi kulağıma yakinken neredeyse çözülüyorum.

Pantolonunun kemerine uzanırken ellerim titriyor çünkü çok daha fazlasını istiyorum ve onun beni durdurmasını istemiyorum.

"Seni emmem lazım," diye fısıldıyorum. İnliyor. "Aylardır ekrandan baktığım o sakin tadına bakmam lazım. Bana o fotoğrafı gönderdiğin Cadılar Bayramı'ndan beri."

"Videonu binlerce kez izledim." "Kendini tatmin musun?"

"Her ," diye mırıldanıyor.

Yatağın kenarına oturması için aşağı itiyorum. "Ne istiyorsun? Ağzımı gezdirmemi mi yoksa o videonun canlı performansını mı?"

"İkisi de mi?"

"Siktir." Dizlerimin üstüne çöktüm.

Seth pantolonunu ve iç çamaşırlarını ayağını sürüyerek çıkarıyor, ben de onları bacaklarından aşağı indirip çıkarmasına yardım ediyorum.

Tamamen çıplak, siki uzun ve ince, dimdik yukarı kalkıyor, şişmiş başından döl damlıyor.

Bacaklarını açıyor ve avuçlarını yatağın üstüne koyarak arkasına yaslanıyor.

Bunu yapmayı, bir erkekle birlikte olmayı, farkında olmadan var olmadığını düşündüğüm bu kullanılmayan yanıma keşfetmeyi hayal ettiğim tüm bu son aylar. Cinsel geçmişim yüzünden var *olamayacağını*...

Kendime bunun Einstein olduğunu hatırlatmadan önce, kısa bir an için kafamdan tereddüt geçiyor. Her şeyi anlattığım adam bu. Tamamen rastgele şeyler konuştuğum .

Onun Foster Grant'in kardeşi olduğunu fark etmek beni uzaklaştırmalı. Foster benim arkadaşım ve muhtemelen bunun için kıcıma tekmeyi yiyeceğim ama umurumda değil. Sahip olduğumuz şey... şey, onunla bu şekilde birlikte olabileceğim anlamına gelseydi idam mangasıyla yüzleşirdim

Yani hiç sakso deneyimim olmasa da, bunu heves ve öğrenme isteğiyle telafi edeceğim çünkü onun aklını kaçırdığını görmek .

Onun gitmesine tanık olmak istiyorum.

Gözlerim onunkilerle kilitleniyor. Dilimi sakinin başının üzerinde ilk kez gezdirdiğimde yarığındaki prekumu yalıyor ve tıslıyor.

Tadı tuzlu ama çok güzel.

Sonra ağzımı ucuna kapatıyorum ve kalçaları ellerimin altında geriliyor.

Dudaklarımdan geçirebildiğim kadarını içime aldığımında, eli saçlarıma dolanıyor ve yukarı doğru itiyor.

"Siktir! Bu his-"

Başımı sallıyorum, yukarı çıkarken emiyorum.

"-İnanılmaz. Siktir." Seth'in kalçaları dönüyor ve ben onu daha fazla alıyorum, neredeyse boğazıma kadar. Başa çıkabileceğimi düşünsem daha fazlasını alırdım, ama bunun bazı sınırları olduğunu biliyorum.

Ağzımda ve çelik gibi sert sikinden daha fazla prekum çekerken dilime çarpmaya devam eden tuzlu tada alışmak istiyorum. Onu tattığımda, bunu yaptığım için içimde bir memnuniyet patlaması oluyor.

Ona hissettiriyorum.

Umarım bu, birbirimizi tanımak geçirdiğimiz onca aya değdiğinin bir işaretidir. "Ağzın." Nefes nefese kaldı.

Bunu aylar önce de yapabilirdi sözü aklımdan çıkmıyor ama aylar önce tanışmış olsaydık beni reddetme ihtimalinin çok yüksek olduğundan hiç şüphem yok. Sabrım, sinanmış olsa da, bu noktaya kadar geldi - bir otel odasında arkadaşımın kardeşini emmek.

Tüm bu fikir bu kadar ateşli olmasaydı gülerdim.

"Richie."

İsim beni şaşırtıyor. Gerçek hayatla çevrimiçi karıştırıyor, ama sadece bir saniyeliğine dikkatim dağılıyor çünkü ardından bir dizi küfür ve bir uyarı geliyor.

"Ben-"

Devam ediyorum, o yükünü benimkine boşaltırken boğazının arkasından boğuk bir ses çıkarıyorum.

Tadı, homurtuları ve inlemeleriyle karışık onu içerken benden gelen yüksek höpürdetme sesleri, kendimi kaybetmeden önce ereksiyonumu boxerlarımın üzerinden avuçlamak zorundayım.

"Ayağa kalk," diyor Seth, otoriter ve kesin ses tonu aletimin daha sert zonklamasına neden oluyor. "Artık canlı şov için hazırım."

İsteksizce çekiliyorum ve ayağa kalkıp boxerıma uzanıyorum. Ellerime vurup uzaklaştırıyor. "Bana bırak."

bel bandına geçiriyor ve ayak bileklerime kadar indiriyor. Sonra tekrar yaslanıyor, bakışları zonklayan sikime sabitleniyor. "boşalmanı istiyorum."

Sikimi elime alıp bir adım daha yaklaşıyorum, böylece neredeyse onun üzerinde duruyorum. Eğildiğimde elim yatağın üzerinde onun yanına . "Gerçekten istediğin bu mu?"

Sıcak kahverengi gözleri benimkilerle buluşuyor. "Bence ateşli olabilir." "Bunu seni öpmeme izin verecek misin?"

Ağzını benimkine yaklaştırıyor, sadece bir nefes . "Sonra. İzlemeye karşı zaafım olduğunu söylemiştim." Bir iniltiyle dik duruyorum ve sikimi ucundan dibine kadar okşuyorum.

Titriyorum ve kalçalarım öne doğru fırlıyor. Gözlerim kapanmak istiyor ama onları Seth'te kalmaya .

Yumruğuma girip çıkan sikime odaklanmış, dudaklarını yalıyor, pembe dili ufak dışarı fırlıyor. Onu emmek istiyorum. Dilimde dölünün tadını almasını istiyorum.

"Çok ateşlisin," diye fısıldıyor. "Bilmiyordum... Kahretsin, olabileceğini bilmiyordum."

Ne demek istediğini sormak istiyorum ama elimi hareket ettirmeye odaklanmış durumdayım. "O kardeşlik partisindeyken ve ben Witcher gibi giyinmişken... O gecenin ilerleyen saatlerinde yaptıklarımız benim yüzümden miydi?"

Başını salladı. "O kostüm her yerdeydi." Bakışlarını aletimden ayırıyor ve buluşuyor. "Ama o kardeşlik evinin önünde durmak, sana o kadar yakın olmak, tüm görünüşünü içine çekmek beni benden . Eve giderken yolun çoğunda sertleşmiştim."

Keşke bilseydim. Keşke olduğumu bilseydim.

Kalbim sert atıyor ve nefesim daralıyor. Daha sert vuruyorum ve Seth elimin yaptığına odaklanmaya geri .

Seth'in göğsü daha hızlı inip kalkıyor. Tükenmiş siki seğiriyor ve taşaklarım geriliyor.

Sonra benim için her şey bitti.

Döl ipleri göğsüne ve karnına iniyor. Öne doğru yığılıyorum, parmaklarım battaniyenin içine kıvrılırken elim yine onun yanına iniyor.

Seth kıpırdamıyor, sadece elimde kalan son şeyi sağarken elimi izlemeye devam ediyor.

Ya sonra? Parmağını göğsündeki dağınıklığın üzerinde gezdiriyor ve dudaklarına götürüyor. "Ben her zaman

merak ettim." Yalıyor.

Sikimden bir dizi döl daha fıskırıyor.

"Haklıydım. Çok ateşliydi."

Zar zor ayakta durabiliyorum. Titreyen bacaklarım altımdan düşmekle tehdit ediyor ama hareket edemiyorum. Uzaklaşamıyorum.

Seth öne eğiliyor ve dudaklarımı yakalıyor.

Bu duygunun hiç bitmemesi için dua ederken mırıldanıyorum ve ağzını yalıyorum. Burada kalmak istiyorum. Onu temizlemek yatağına ona sarılmak istiyorum, ama geri çekilip banyoya götürmek için yardım ettiğimde, küçük sesi beni duraklatıyor.

"Şimdi ne olacak?"

Bu, cevabını henüz düşünme fırsatı bulamadığım yüklü bir soru. Einstein, Seth Grant.

"Şimdi duş alıyoruz," diyorum umursamazca.

İstedığı bu değildi ve bunu biliyorum, ama mesele şu ki, yaptığımız şeyin tüm kanıtlarını temizledikten ve yıkadıktan sonra, bundan sonra ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yok.

S E T H

YAVAŞ DAMLALAR HALİNDE KENDİME GELİYORUM.

Richie'nin ağzının hatırası ...

Duşta hafif, emin dokunuşları ...

Uykuya dalarken nefesinin yavaşça derinleşmesi ve sabitlenmesi...

Belime doladığı kolu dün gece yaşananları hatırlatarak beni rahatlatıyor ve ikimiz de bundan sonra ne olacağına dair cevaplar veremesek de uzun zamandır olmadığım kadar rahatlamış ve tatmin olmuş durumdayım.

Duygularla yapılan seks insanların nasıl gündelik seks isteyebildiklerini anlamıyorum.

Odanın kapısı tıkırdayarak açılır.

"Siz ikiniz kıyınızı kaldırır mısınız..." Richie'nin elinden kurtulmaya çalışırken Beck'in iğrenç derecede yüksek sesi kesiliyor. "Üzgünüm, Seth. Muhtemelen bunun olacağı konusunda seni uyarmalıydım. Ama merak etme, kaşıklamak kesinlikle geylik değil. Değil mi Cohen?"

Richie'nin yattığı yere bakıyorum ve bana Beck'in önünde kesinlikle yapmaması gereken küçük, özel bir gülümseme veriyor.

Okulda okuyor ve sonra Beck'in durduğu yere bakıyor. "Burada ne yapıyorsun?"

"Sizi yüzlerce kez aradık ve kapınızı çaldığımda ikiniz de cevap vermediniz. Sorumluluk sahibi bir arkadaş olduğum ve ölmediğinizden emin istediğim için resepsiyona gittim oda kartımı kaybettiğimi söyledim. Gerçekten kimlik gerekirdi."

Telefonuma uzandım ve evet, Jacobs'un birkaç kez aramaya çalıştığını gördüm. Kendimi savunmam gerekirse, beynimi dağıtmak beni gerçekten yordu. Sonra saati fark ettim. ", geç kalacağız."

Dün gece külot giydiğime şükrederek yataktan fırlıyorum ve kıyafetlerimi almaya gidiyorum. Duş alıp geç kalmak ya da sadece giyinmek arasında .

"Erkek arkadaşını utandıracak bir sabah odunu görmek istemiyorsan, odamızdan çıkmak isteyebilirsin." Richie'nin sözleri beni donduruyor çünkü dün gece hiçbir şey giymediğini hatırlıyorum. Üzerimden bir kızarıklık geçti.

"Sikini binlerce kez gördüm," diyor Beck. "Övünülecek şey değil." Ve söz konusu aleti ne kadar yakından incelediğimi göz önüne alırsak, buna katılmamam gerekiyor.

Richie, Beck'in bu sabah bizi nasıl bulduğu konusunda utanmak yerine gülümsüyor. "Jacobs'a baktığını söyleyeyim mi?"

"Lütfen yap. Erkek arkadaşım sahiplenici bir orospu çocuğudur. Hemen yırtıp atar." "Zaten geç kalıyoruz," diye . "Git de hazırlanalım."

Beck kapıya yöneliyor. "On beş dakika içinde lobide olmazsan, gidiyoruz."

"Anlaşıldı," diye cevap veriyorum kuru bir sesle, ama içimden Richie'nin sabahki ereksiyonuna yardım edemeyeceğim için hayal kırıklığına uğruyorum.

Kapı kapanır kapanmaz Richie yorganı üzerinden atıp ayağa kalkıyor ve bana doğru geliyor. Bakışlarım hemen sikiinin önünde sallandığı yere düşüyor ve evet. Bu kesinlikle övünmeye değer.

"Günaydın." Dudakları ve onu yatağa geri itip günün geri kalanında kollarında sürünmek istiyorum. "Bu iyi mi?"

Onu daha derinden öperek cevap veriyorum.

Richie dudaklarıma doğru kıkırdıyor. "Bilmeni isterim ki dün gece yaşanmış olsa da bir daha yaşanması gerekmiyor. Sen istemedikçe olmaz."

"Bana yine çocuk eldivenleriyle davranıyorsun."

"Hayır." Geri çekiliyor. "Tahmin oyunları oynamaktan nefret ediyorum. . Bu yüzden seni rahatsız etse de sormak zorundayım, çünkü ben sevecen bir insanım - ne kadar çok fazla?"

"Seninle çok fazla şey mümkün değil." Yüzündeki şaşkın ifadeyi görünce biraz daha detaylandırıyorum. "Cazibeye *kapılmam* çoğu insandan daha uzun sürüyor. Ama bir kez olduğunda..." Tereddüt ediyorum, ne kadarını açıklayacağımdan emin değilim. "Ellerimi senden uzak tutmak için gerçekten mücadele ediyorum diyelim."

Başını eğip ağzımı kendi ağzıyla kaparken gülümsemesi genişliyor. Öpücüğe bir saniyeliğine karşılık veriyorum, geç kalma endişesi omurgamdan aşağıya doğru kıvranmadan önce.

"Uyuduğumuz çok kızgımsın."

"Ben de." Sızan aletini karnımın üzerinde gezdiriyor.

Onu iyi hissettirmek, yatağa ve sorunuyla ilgilenmeme izin vermesini istemek düşüncesi hızlandırıyor. Bunun yerine, yetişkinim. "Giyinme zamanı."

Richie isteksizce benden ayrılıyor ve çantasına doğru ilerliyor. "Bugün bunu sessiz mi yapacağız?"

"Evet. Cevaplamaya hazır olmadığımız milyonlarca soru istemiyoruz. *Bu ne zamandır devam ediyor? Seth, senin heteroseksüel olduğunu sanıyordum. Cohen, varoluşsal biseksüel krizini başkasının kardeşiyle yaşa. Bu akışkan bir durum mu? Başka seçeneğiniz yoktu, o yüzden birbirinizi mi yaptınız?*"

"Sonuncusu tamamen Beck'ti, haksız mıyım?"

"Sence gördüklerini gizli tutma şansı nedir?" diye sordum.

"Sıfıra yakın, ama iyi şey, Beck'in *aslında* ne gördüğünü fark ettiğini sanmıyorum. Aptal ve habersiz olan ben olabilirim ama Beck kadar egoist ki burnunun ucunda olup biten hiçbir şeyi fark etmiyor. Buna gülüp geçebiliriz."

Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun.

Çabucak giyiniyoruz ve tam zamanında lobiye varıyoruz.

Foster ve Zach ile Gay Village'da bir Tayland restoranında buluşacağız ve biz geldiğimizde onlar çoktan orada bizi bekliyorlar. Yarım saat geç kaldığımız için şaşırtıcı değil.

Zach'in yanındaki boş koltuğa oturduğumda Foster bana "Bu farklı," diyor.

." Ve ayrıca, sakın sorma. Çünkü Beck'in bu sabah bizi nasıl bulduğu konusuna girmek istemiyorum. Evet, Richie'nin de dediği gibi bunu ama mecbur kalmadıkça yalan söylememeyi tercih ederim.

Öğle yemeği çok lezzetliydi ve her nasılsa Richie'ye doğru her bakışında gözüm ona yemeğimi bitirmeyi başardım. Pazılarına ve omuzlarına kadar uzanan başka bir düğmeli ceket giyiyor ve artık kim olduğunu bildiğim için bakışlarımın oyalanmasına izin veriyorum.

Her muhtaç tavrımı takınıp zorlamayacağım ve onu hazır olmayabileceği bir konuşmaya sürüklemeyeceğim *ben* bile hazır olmayabilirim. Sadece nereye gideceğini göreceğim.

Denerim.

Yarın eve gitmeden önce Montreal'de bir gecemiz daha var, yüzden bugün bir şey konuşmanın anlamı yok.

Richie Beck'e bir şey söylemek için döndüğünde dikkatimi tekrar çekiyor ve gömleğinin yakası kayıyor.

Gözlerim neredeyse .

Orada, boynunda, dün kesinlikle orada olmayan koyu lekeli bir iz var. Uh-oh.

Belli ki bu sabah başka bir şey fark edemeyecek kadar onun sikine odaklanmışım.

Richie'ye yüzümü dönüyorum ve mesajı anlamasını umarak kurnazca boynumu işaret ediyorum.

Bunun yerine kaşları havaya kalkıyor ve başını hafifçe eğip bana omuz silkiyor. Hiç de ince değil.

Beck Richie'nin bakışlarını takip ederek bana bakıyor, tam da ben tekrar boynumu işaret ederken. Beck'in bakışları önce Richie'ye, sonra bana, sonra da lanet olası devasa morluğa geri dönüyor.

Neredeyse yüzümü avuçlayacaktım ama Beck'in ifadesinden geçen bakış o kadar komik ki, gözlerimi kaçırıyorum. Yukarı doğru gözleri kocaman oluyor ve sonra dudaklarını kasıtlı olarak içeri kıvrarak kahkahasını bastırıyor.

"İyi misin?" Foster ona sorar.

"*Tamam* mı?" Beck nefes almak için kendini zorlar. "*Harikayım* amına koyayım. O kadar harikayım ki herkese bir tur meyveli kokteyl ısmarlıyorum. Bir tane ister misin, Cohen? Seth? Elbette istersin! Bu harika. Öğle yemeği harika. Ne harika bir gün."

Hepimiz onun gidişini izliyoruz.

"Anlamıyorum," diyor Zach. "Biz kafasını mı çarptı?"

Elimde değil, içimde biriken gerginliğin bir kısmını dışarı atarak garip bir şekilde kıkırdamaya başlıyorum. Tüm öğle yemeği boyunca Beck'in bizi ele vermesini bekledim ve tüm öğle yemeği boyunca Beck her zamankinden daha yüksek sesle ve daha iğrenç görünüyordu.

Daha iyi bilmesem, dikkatleri kendi üzerinde tutmaya *çalıştığını* düşünürdüm. Öte , Beck'i tanıdığım kadarıyla, bu muhtemelen onun ilgi orospusu olma ününün hakkını vermesidir.

Nihayet ayrılacağımız sırada Richie'yi kenara çektim. "Üst düğmeni ilikle."

"Asla olmaz."

"Bir hıçkırığın var-şimdi onu . Ya da al, eşarbımla ört." "Kahretsin." Ona tekrar söylememe gerek yok. Çabuk çalışıyor. "Gitti mi?"

Richie o kadar sevimli bir şekilde şaşkın görünüyor ki gülümsüyorum.

"Biz bir çift aptalız." "Benden tartışma yok."

Foster'ı dışarıda takip ederken eli benimkini okşuyor ve kolumda bir dizi karıncalanmaya yol açıyor. Ana cadde boyunca yürüyoruz ve ben onu izliyorum, aylardır konuştuğum adamın o olmasını hâlâ çok tuhaf buluyorum. Bir keresinde sarhoş olduğumda bana yardım eden, kardeşimin eski takım arkadaşı olduğunu düşündüğüm biri için, resmen benim hakkımda buradaki herkesten daha çok şey biliyor.

Zach'in yanına geçip derin bir nefes alıyorum ve sözlerimi yutmaya hazırlanıyorum. "Vize işlerini hallettin mi?"

Cevap verip vermeyeceğinden emin değilmiş gibi bana doğru hızlı bir bakış fırlatıyor. "Ben, umm, her şeyi hazırladım. Sadece henüz göndermedim."

"Gerçekten mi?" Ama bunu *aylar* önce konuşmuştuk. "Neden olmasın?"

". Gerçekten gitmek istiyorum ama bu çok büyük bir adım gibi görünüyor."

İşte bu yüzden Zach'in cesaretini kırmak yerine onu hep cesaretlendirdim. Bunca zamandır yapmam gereken de buydu. "Öyle, ama yapabileceğini biliyorum."

Gözlerini kısarak bana bakıyor. "Öyle mi?"

"Evet. Kendine yeterince vermiyorsun." "Sen de bana çok fazla ."

"Vize ne kadar sürer?"

"Umm, genellikle en fazla doksan gün."

Şimdiden burada yaşıyor olabilir mi? Bu düşünce beni hem dehşete düşürüyor hem de nasıl bir pislik olduğumu hatırlatıyor. Soğuktan kurumuş dudaklarımı yalıyorum. "Başvur. Döner dönmez."

"Ben... belki ben de biraz korkuyorum."

"Ne?"

"Sen benim koltuk . CU'ya büyük, cesur bir şey yapıyormuşum gibi gittim, oysa içten içe senin orada olduğunu biliyordum. Eğer bir şey olursa, eğer tamamen başarısız olursam, sen benim güvenlik ağımdın. I ..." Etrafına bakınıyor. "Henüz senden ayrılmaya hazır olduğumu sanmıyorum."

"Foster'ı alacaksın."

Zach başını sallar. "O benim için öyle biri değil. Foster pek çok şeydir ama kendi ayaklarımın üzerinde durmamı sağlar. Benimle ilgilenmek ve işleri koymak için her zaman yanımda olacağını bilmek hoşuma gidiyordu. Ve bu senin için adil değildi."

O haklı. Eğer Zach'in bir sorunu varsa, onu çözerdim. Bir şeye ihtiyacı varsa, ona verirdim. Aramızda hiçbir zaman arkadaşlıktan başka bir şey olmadı ve sanırım bu yüzden bu kadar yakındık. Tanıştığımızda sosyal açıdan beceriksiz ve içe dönüktü ve hala bakire olduğunu ve tüm bu yaygaranın ne hakkında olduğunu bilmediğini itiraf ettiği gün, en iyi arkadaş olmamız gerektiğini anladığım gündü. Bizim yaşımızdaki diğer herkes gibi seks delisi gibi davranmak zorunda kalmadım ve belki de birbirimizde rahatlık bulmak, *ve seçici* olmaktan başka bir şey olduğumu inkar etmemi uzatan şeydi.

"Haklısın ama benim de sana ihtiyacım vardı," diyorum.

Gülümsemesi göz kamaştırıcı. "Sanırım tezimi bitirmek için harcasam daha iyi olacak, sonra . gibi. Foster'ı bu özlerken mantıklı olmak zor."

"Anlıyorum. Tek söylediğim, benim için uyuyacak bir yeriniz olsa iyi olur çünkü sürekli ziyaret edeceğim."

Jacobs'un sesi ileriden geliyor. "Cohen, ne zamandan beri eşarp takıyorsun?" Richie omuz silkti. "İyi göründüğünü düşündüm."

Beck hemen atlıyor. "Hey, şu kuşu gördün mü? Oops, şimdi gitti. Ayrıca, jelibonların böcek bokundan yapılan gomalakla kaplı biliyor muydun? Bir şey değil."

Richie omzunun üzerinden gözüme takıldı. Aynı şeyi düşündüğümüzü biliyorum. Bu gidişle Beck akşam yemeğine kadar bizi ele verecek.

RICHIE bifteğini bitirmek üzereyken, telefonumu masanın altından kucağıma çekip ona bir mesaj gönderiyorum. Sadece iki kelime. Onu masadan kaldırıp üst kattaki odamıza götüreceğini bildiğim kelimeler.

Einstein: *Azgınım.*

Sandalyesi hemen dışarı fırlar. "Ah..." Bakışları masayı tarıyor. "Yorulдум. İyi geceler." Öfkeli bir tüm ustalığıyla ayrılıyor.

"O da kafasını çarptı mı?" Zach soruyor.

Onu takip etmeden önce on dakika beklemek beni öldürüyor.

"Sabah eve için yukarı çıksam iyi olacak." Beck'le aynı anda ayağa kalkıyorum.

"Ben de seninle geleceğim."

"Şimdiden mi?" Jacobs yarım kalmış tabağına bakıyor ve Beck omzuna vuruyor. "Sen kal ve bitir. Enerjine daha sonra ihtiyacın olacak."

Görünüşe göre sihirli kelimeler bunlar çünkü Jacobs yemeğine geri dönüyor ve Beck yanıma gelirken iç çekmemeye çalışıyorum.

"Peki.. dün iyi miydi?"

Asansörün düğmesine bastım. "" "Sadece iyi mi? Tanrım, Cohen oyununu geliştirse iyi olur."

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." İçten içe kıvranıyor olsam da sesim her nasılsa düz çıkıyor.

Asansör geldi ve Beck beni takip etti. "Yalan söylemeye çalışmanın anlamı yok. Kardeşin sağ olsun, morluğun neye biliyorum."

"Kulağa müstehcen geliyor. Jacobs biliyor mu?"

Beck gülüyor. "Aslında, antrenmanlara onlarla kaplı olarak gelirdi. Şahsen ben Zach'in başka bir şey emmesinin daha iyi olacağını düşünüyorum."

Havasızlıktan boğuluyorum. "Lütfen konuşmayı kes."

"Demek istediğim, ya Cohen kendi kendine verdi ya da gecenin üçünde dışarı çıktı, kendine bir ilişki buldu ve sonra seni kaşıklamak için yatağa girdi ya da..." Bakışlarıyla beni kısırdı. "Öğle yemeğindeki suçlu bakışınız ikinizi de ele verdi ve şimdi ikinci raunt için buraya gizlice geliyorsunuz. Ya da üç. Ya da ... dört?"

"Sen bir aptalsın." Katımızın kapısı açılır açılmaz hışımla uzaklaşmaya çalışıyorum ama Beck peşimden .

"Tek söylediğim, bir erkek ve bir erkek birbirini çok sevdiğinde-" "Yüce Tanrım."

"tamamen doğaldır. Yargılama yok. Ama ..." Kolumdan beni durduruyor. "Erkek arkadaşımın en iyi arkadaşının küçük kardeşi olarak-"

"Ben ağabeyiyim."

Gözlerini kısar. "Hayır, göremiyorum."

"Doğumun nasıl bildiğini sanmıyorum." "Belki Jacobs'u hamile bırakır ve ilk elden görürüm."

. "Biyolojinin nasıl işlediğini bildiğini de sanmıyorum." "Biyoloji mi?"

Bu bana daha çok çalışmam için bir meydan okuma gibi geliyor."

Ona yine aptal diyeceğim ama gözlerindeki alaycı parıltıdan şaka anlayabiliyorum. "Ne istiyorsun?"

"Ciddiyim, sırrın benimle güvende." Ona ihtiyatla bakıyorum.

"Söz veriyorum."

"Tamam, burada işimiz bitti o zaman."

Odam sadece birkaç kapı ötede ve koşmadan mesafeyi olabildiğince çabuk kapatıyorum. Beck'in sesi beni takip ediyor. "Montreal'de olan, Montreal'de kalır."

Beni işaret ettiğini görmek için tam zamanında ona bakıyorum. "Cinsel yolla bulaşan hastalıklar hariç. O yüzden sarınmayı unutma."

Odama yeterince hızlı giremiyorum ve girdiğimde Richie'yi yatağımızda buluyorum. Gömleksiz. O

oturur ve çarşaf belinin altındaki etkileyici çıkıntının üzerinden kayar.

Ayaklarım donuyor, ağızım açık kalıyor ve gezegendeki en büyük moron olduğumun farkına varıyorum.

Bu adama aylar önce sahip olabilirdim.

"Bana katılacak mısın yoksa bakmaya devam mı edeceksin?" "Kararsızım."

"Beni tekrar mastürbasyon yaparken izlemek ister misin?" arşafı tamamen kaldırıyor ve sert sikini ortaya çıkarıyor. "Karar verildi!" Kıyafetlerimden olabildiğince hızlı bir şekilde sıyrılıyorum ve ona çarpıyorum

yatağın üzerinde. Kolları beni sarıp Richie'ye dair her şeyle inlememi zorunda kalıyorum. Sıcaklığı, kokusu... Yüzümü boynuna gömüyorum.

Gülüyor. "O zaman bir daha izlemeyeceğim."

Ona kelimelerle cevap vermiyorum. Sadece ağızlarımızı birleştiriyorum ve daha fazla dayanamayana kadar ona sürtünüyorum. Bu kadar hızlı boşalmam neredeyse utanç verici ve Richie bir dakika sonra beni takip etmese tetikte çok hızlı olduğum endişelenecektim.

"Siktir." Richie ağır ağır nefes alıyor. "Uh-huh."

Bir kolunu bana doluyor ve elini sırtımda gezdiriyor. "Yarın ayrılmadan önce bunu tekrar yapacağız."

Evet, öyleyiz.

COHEN

BEN ÖNE ÇIKIP ONU ARKADAN SARARKEN SETH KOLLARIMIN ARASINDA KIVRANIYOR. "BİZ herkesle alt katta buluşmak için. Çıkış on dakika içinde."

"Mm, hayır. Bu odadan çıkmak istemiyorum. Burada yaşayabilir miyiz?" "Hayır."

"Birkaç gece daha kalabilir miyiz? Ayın on beşine kadar kampüse dönmem gerekmiyor."

"Herkesi eve bırakmak zorundayım."

"Lanet olsun." Bunun bitmesini istemiyorum.

Vermont'a geri dönmeye hazır değilim çünkü bunun bizim için ne anlama geleceğini henüz konuşmadık. Eskisi gibi mi olacağız? Bir kez yüz yüze görüştüğümüz için şimdi çıkıyor muyuz?

Seth bana ilk gecemizden sonra ne olacağını sordu ve benim bir cevabım yoktu. Hâlâ da yok.

Bu yüzden bu baloncuğu terk etmek istemiyorum.

Seth kollarımda dönüyor ve bana gülümsüyor. "Biliyorsun, Winooski'de kendi dairem var..."

Gözlerimi kısıyorum. "Burada benimle konuşuyorsun. Benim için her şeyi hecelelemelisin."

Umarım düşündüğüm şeyi söylüyordur.

"Döndüğümüzde belki bize ?"

Çantamı aldım. "et, geç kalacağız." Kapıya doğru koşuyorum ama Seth beni geri çekiyor.

"Bekle."

Başımı eğiyorum.

Seth benim alanıma giriyor ve beni usulca öpüyor. "Yol için bir tane istedim çünkü arabada iki saat acı verici ."

"Bu durumda." Onu kendime doğru çektim. "İyi bir tane yapsak iyi olur." Onu sertçe öpüyorum ve o da ağzımın içine doğru inliyor.

İki gece önce sinekkaydı tıraş olmuştu, ama şimdi kirli sakalları avuçlarımda kaşınıyor ve sertleşiyor. Uyarılmanın verdiği karıncalanma hissi omurgamdan aşağı vuruyor ve kasıklarına yerleşiyor, sikim bunun bir yere varmayacağını anlamıyor.

Onu vermeye razı olduğundan daha fazlası için zorlamadığımdan emin olmak için dikkatliyim, ama bana geri çekilmemi istediğine dair herhangi bir işaret . Aslında, şu ana kadar neredeyse her şeyi o başlattı. Bu demi olayının nasıl işlediğini tam olarak bilmiyorum ama Seth'in tutkulu olduğunu biliyorum.

"Lanet olsun." Ondan uzaklaştım. "Bu iyi bir fikir değildi. Şimdi hiç ayrılmak günlere geri döndüm."

Seth'in kapüşonlu gözleri ve ayırık dudakları aynı fikirde olduğunu gösteriyor. Öpücüğün neden olduğu trans halinden sıyrılıyor. "Güzel bir hafta sonuydu."

"Beklediğimize değdi."

"Hala *sen* olduğuna inanamıyorum." "İyi anlamda mı, kötü anlamda mı?"

"Kesinlikle iyi. Kardeşimin arkadaşı olmana rağmen, seni tanımak aramızdaki bağı daha da güçlendirdi." Gözleri genişledi. " anasını. Kelimenin tam anlamıyla birbirimize çarptığımız gün mesajlaşıyorduk."

Kıkırdıyorum. "Telefonumu düşürdüğümde ekranımda ne olduğunu gördüğünü hayal etsene." Seth'in kaşları düştü.

"Bu bakış ne için?"

Başını sallıyor. "Sadece kendim olduğum için kaç tane bağlantıyı kaçırmış olabileceğimi merak ediyorum."

"Üç dakika erken geldikleri, dikkatleri dağılmadığı ve bir kafenin dışında karşılaşmadıkları için kaç kişi çıkma fırsatını kaçırıyor?"

Seth gülümsüyor ve bunu yaptığında daha çok ağabeyine benzese de, artık benim için Grant'in ağabeyi değil. O Einstein.

"Gitmemiz gerek," diyor.

Kuşkunun hastalıklı kıvrımı tekrar giriyor ve olacıklardan dolayı midemi ağrıtıyor.

Sadece Beck'in hepimizin canını sıktığı iki saatlik yolculuk değil, ondan sonrası.

Dışarı çıkıp lobiye kadar onu takip ediyorum, bir yandan da durmadan onun evine döndüğümüzde ne olacağını düşünüyorum.

Buluşmamızın üzerinden aylar geçti. O kadar çok şüphe ve kendimizi arayış vardı ki, bu Montreal gezisinin tüm bunlara basit bir mola olmasından korkuyorum.

Seth'le aramızdaki şeyler birdenbire sonsuza dek mutlu olup taşla bağlanmadı.

Bir erkekle deneyimim olduğu için birdenbire dünyaya biseksüel olduğumu haykıracak değilim ve Seth bunu yapmamı ister miydi?

Lobiye en son gelenler biziz, gerçi Zach girişte Grant'a veda öpücüğü veriyor, yani o kadar da geç kalmadık.

"Bunu görmeye asla alışamayacağım," diyor Seth ve Beck ile Jacobs'a ulaştığımızda gülüyorum. "Foster ay sonunda bir haftalığına evde olacak. Sanki yıllar sürecekmış gibi davranıyorlar."

Beck bilerek Seth'e ve bana bakıyor, ben de karnına ters bir vuruş yapıyorum. "Bu ne içindi?"

"Nedenini biliyorsun."

Derinlerde iyi bir adam olduğunu biliyorum. Bunu Jacobs'tan önce de görebiliyordum. Seth ve benim hakkımda kimseye bir şey söylemeyeceğini söylediğinde ona güveniyorum - Jacobs'a bile - ama bizi bilen herkes kafamdaki şüpheyi daha da artırıyor.

Grant bize el salladı ve Zach gitmeye hazır bir şekilde bize katıldı.

Otelin yeraltı otoparkına doğru ilerlerken Beck kolunu bana doluyor. "Eğlenceli bir yeni yıl geçirdin mi?"

"Evet."

"Tüm alabileceğim bu mu?"

Asansöre bindim. "Evet." "Hiç eğlenceli değilsin."

Seth'in bu ifadeye karşı çıkacağına eminim. Seth ve ben bakışlarımızı paylaşıyoruz. "Ya da kurnazca," diye mırıldanıyor Beck.

Doğru.

Gözler önde.

Colchester'a dönerken iki saatlik yol boyunca bu sloganı söyledim.

Yola odaklanan Seth'i izlememek ve ona sarılarak geçirdiğim son iki geceyi düşünmemek çok zor.

Hâlâ teninin ve dudaklarının tadını alabiliyorum.

CU'ya döndüğümüzde işler zorlaşıyor. Hepimiz arabadan çıktık ve planın Jacobs, Beck ve Zach'kendi yollarına göndermek olduğunu anladım ve Seth'le birlikte dairesine geri döneceğim, her neredeyse, ama Zach çantasını bagajdan çıkarmak için hareket etmiyor.

Seth'e "Senin evinde takılabileceğimi düşünüyordum?" der. "Uh..."

Seth ensesini ovuşturuyor.

"Yani, bu iyi mi?"

Seth bana bakıyor, ben Beck'e bakıyorum, Beck Zach'e göz kırpmıyor ve Jacobs olan biten her şeyin farkında değil. Kendisinin ve Beck'in çantalarını almakla meşgul.

"Elbette," diyor Seth ve ben de sönüyorum.

Sanırım Seth'lere gitmeyeceğim. En iyi arkadaşı yerine beni seçmesini beklememeliydim.

Çantamı alırken Seth bana "Özür dilerim" diyor.

"İyi eğlenceler," diyorum onlara ve Beck ve Jacobs'la birlikte sporcu yatakhanelerine doğru yürüyorum.

Ona bir veda öpücüğü bile verememiş olmak çok kötü ama Zach'in bilmesini neden istemediğini yüzde yüz anlıyorum. Zach kardeşine doğrudan bağlı

Grant, Seth söz konusu olduğunda gerçekten dikkate aldığım bir şey değil. Bu hafta sonu, tam orada olmasına rağmen onu düşünmeme fırsat vermedi. Seth'in Einstein olduğunu öğrendiğimden beri sadece bunu düşünüyorum. Grant kızacak mı?

"Hey, Beck?"

Kaşını bana doğru eğdi.

"Yaz boyunca kız kardeşinle yatmış , kıcıma tekme basar mıydın?"

Bana dönüyor. "Baby ile seks yaptın mı?"

Geri çekildim ve elimi kaldırdım. "Hayır, ama sanırım bu soruma cevap oldu."

Nereye varmak istediğimi anlamış görünüyor ve Jacobs'a dönüyor. "Çantamı yatakhane misin? Cohen ve benim biraz konuşmaya ihtiyacımız var."

Jacobs'un bakışları gidip geliyor. "O... tamam mı? Yani, kız kardeşinle yatmadığını söylediğini duydun, değil mi?"

"Sadece emin olmaya çalışıyorum."

"Peki, tamam. Sadece onu öldürme çünkü seni hapishanede ziyaret etmek istemiyorum." "Ama de ister miydin? İşte gerçek aşk budur."

Sahte öğürme sesleri

çıkarıyorum. Beck bana ters

ters bakıyor.

Jacobs'a "İyi olacağım," diyorum.

O gider gitmez Beck gülüyor. "Dostum, Grant'in kıcını tekmelemesini görmek için sabırsızlanıyorum." "Gerçekten yapacağını düşünüyor musun?"

"Bilmiyorum. Geçen yaza kadar bir kardeşi olduğunu bile bilmiyordum. Yakınlar mı?"

Seth'in mesajlarımızda kardeşinden bahsetmiş olabileceği zamanları düşünüyorum ama kesin bir şey hatırlayamıyorum. Yine de onun hakkında sarhoşken yaptığı saçmalıkları hatırlıyorum. "Sanmıyorum. Yani, olabilirler mi? Hiçbir fikrim yok."

"Dostum, ilişkilerini bozan şey olmak istemezsin."

"Doğru. Yine de bunun bir önemi olacağını sanmıyorum. Onu bir daha ne zaman göreceğimi bile bilmiyorum." "Bekle, ne? Onunla görüşmeye devam etmek mi istiyorsun? *Hey, sen yalnızsın ve ben de*

Yeni Yıl'da tek başına."

Beck'e tam olarak ne kadarını söyleyeceğimi düşünüyorum ve önce Seth'le işleri yoluna koymam gerektiğine karar veriyorum. "Haklısın. Muhtemelen ."

Yurtlara ulaşıyoruz ve odama girer girmez sıkılıyorum. Belki de gidip bir yerde yemek yemeliyim.

Yatağım çok davetkâr görünüyor. Seth ve ben pek ve nihayet uyuduğumda, bilinçaltım bunun bir rüya olabileceğini düşünmem beni kandırırdı ve sarsılarak uyanırdım, ancak kendimi ona sarılmış bulduğumda tekrar .

Telefonumu çıkarıp ChatUp uygulamasını açıyorum ve Ağustos'tan beri yaptığımız sayısız konuşmaya atıyorum.

İpuçları oradaydı: Montreal ... ikizler. Ben *tam* bir aptalım.

Telefonum yeni bir mesajla titriyor ve arayan o.

Einstein: *Çok çok çok üzgünüm. Onu bıraktıktan sonra sana mesaj atarım, o zaman gelebilirsin.*

Belki akşam yemeği için?

Gülümsüyorum.

Peki ya kahvaltı?

Einstein: *Diş fırçanı getir.*

Ben varım. Ama Zach'le acele etme. Montreal'e taşıınıyorsa, birbirinizi çok fazla göremezsiniz.

Yapabiliyorken en iyi arkadaşınla takıl.

Einstein: *Az önce kendine bir oral seks kazandın.*

Sikim seğiriyor.

Kahretsin. Geri alıyorum. Onu eve gönder ki bana sakso çekebilesin. **Einstein:**

Güven bana, Zach insanlardan çabuk . Akşam yemeğine kadar onu eve

gönderirim. Şimdi beş saati dolduracak bir şeyler bulmalıyım.

S E T H

ÖĞLEDEN SONRAYI ZACH İLE GEÇİRMEK HARİKA AMA YALAN SÖYLEMEYECEĞİM.
Sonunda onu geri bırakmamı istedi. Saat daha altı ama hava çoktan karardı ve Zach arabamdan indikten ve ben uzaklaşıyormuş gibi yaptıktan beş dakika sonra Richie arabaya bindi.

Arka koltuğa şişkin bir gece çantası atıyor. "dış fırçasından biraz daha fazlası var," diyorum.

"Hazırlıklı olmak lazım."

Kulağa hoş geliyor.

"Merhaba" diyor.

"Hey." eğilip ona bir merhaba öpücüğü vermek geliyor ama bu tuhaf Öyle değil mi? Birkaç saat aradan sonra sinirlerim yeniden geriliyor ve onun da aynı şeyleri yaşadığını hissediyorum. Ya öyle ya da Vermont'a dönmüş olmak aramızdaki dinamiği aniden sıcaktan tuhaflığa çevirdi, ama umarım durum böyle değildir. "Yemek yemedin mi daha?"

"Hayır. Dışarı çıkacak havamda değilim. şeyler sipariş etmek ister misin?"

"Kulağa hoş geliyor." Yine de beynim otomatik olarak onun *gerçekten* dışarı çıkmak istemediğini ya da sadece bir erkekle yemeğe çıkmak istemediğini anlamaya çalışıyor. Bu noktada çok da önemli değil, değil ? İkimiz de kendi ayaklarımız üzerinde durmaya çalışıyoruz.

Binamın arkasındaki yaşıyorum ve Richie bir ıslık çalıyor. "Kahretsin, Seth, bu harika."

"Teşekkürler."

"Sarhoş kışını bıraktığım gece, nerede olduğumuzu anlayamayacak kadar içeri girdiğinden emin olmakla meşguldüm."

Winooski Nehri üzerindeki eski bir yün fabrikası seksenli yıllarda çatı katı dairelerine dönüştürüldü. Tarihi ve cazibesi var ve kırmızı tuğlalar bana okulu hatırlatıyor.

"Tarih meraklısı olmayabilirim ama karakterli şeyleri severim." Bir süredir gözüm buradaydı ve Foster artık kendi parasını kazandığına göre, annemle babamın bana harcayacak daha parası var demektir. Yüksek lisans yaptığım için ne kadar gurur duyduklarını bana göstermek istediler.

Arabadan çıktık ve Richie beni içeri kadar takip etti.

"Burada kendine ait bir dairen mi var?"

"Evet."

"Ve ben hala sporcu yurtlarında sıkışıp kaldım." Dairemin kapısını açıp onu içeri aldığımda şaşkınlığı daha da artıyor. İtiraf etmeliyim ki, bu çok hoş bir his.

"O kadar da büyük değil," diye için acele ediyorum. Mutfak yan tarafa sıkışmış , yemek ve oturma alanı ise tek bir büyük . "Banyo ve yatak odam yukarıda." Açık pencereyi gösteriyorum.

baş üstü seviyesi.

Richie çantasını bırakır ve büyük pencerelerden nehre bakmak için adım atar. Uzun bir nefes aldı. "Burada yaşayabilir miyim?"

Evet, lütfen. Cevap olarak sadece gülümsüyorum.

"Erkeklerin ilgisini çekmekten biraz da olsa şüphelenmediğinize emin misiniz, çünkü burası ..." Elini kaldırır ve tamam işareti yapar.

"*Yapmadığına* emin misin?" Geri atıyorum. "Benim dairemdesin ve ilk yaptığın şey stilime iltifat etmek oldu. Bunun için *anneme* teşekkür edebilirsin."

Saçlarını garip bir şekilde ovuşturuyor ve yanaklarının üst kısımları kararıyor. Kahretsin, bu çok şirin. "Evet, burada gerçek olacağım. Tamamen ."

"Çok komik. Benim için de öyle." Yine de kontrolü ele alacak gibi görünmüyor. "Sen bir şeyler sipariş et, ben de içecek bir şeyler alayım."

Rahatlama yüz hatlarını kaplıyor. "Kulağa hoş geliyor."

Bir şişe votka alıp iki bardağa biraz koyuyorum ve ardından kola içiyorum. Dürüst olmak gerekirse en son ne zaman biriyle vakit geçirirken bu kadar gergin olduğumu hatırlamıyorum ve kusmak istesem de içimde bir olasılık ürpertisi de . Adamla iki gece geçirdiğimi ve hiç gergin olmadığımı düşünürsek bu saçma.

Richie adresimi soruyor, ben de ve tekrar dışarı çıktığımda kanepeme yerleşmiş . oturuyorum, belki biraz fazla yakın, ve içkisini uzatıyorum. Richie bardağını benimkine vuruyor. "Şerefe."

"Şerefe."

İkimiz de yavaşça bir yudum alırken göz göze ve biraz heyecan gerginliğin üstesinden gelmeye başlıyor. Bardağımı masaya koyuyorum.

Richie'kolu kanepenin arkasına uzandığı yerden kayıyor ve ben arkama yaslandığımda başparmağı omzumu buluyor. Tenimde daireler çizmeye başladığında dokunuşu hafifti.

"Seni beklerken bazı mesajlarımızı okuyordum." "Gerçekten mi, neden?"

"Artık kim olduğunu biliyorum, mesajlar farklı hissettiriyor." "Umm... kötü anlamda mı?"

"Hayır. Sanki onları şimdi senin sesinde duyuyorum. Mesele şu ki, başka biriyle mesajlaşıyor olsaydın, muhtemelen kim olduğunu tahmin ederlerdi. Bana bir isim vermedin ama gizli kalmak istiyorsan vermen gerekenden daha fazla ayrıntı verdin."

Buna katılmıyorum. "Belki de bunu istedim." "Bunun bir olasılık olduğunu düşünmene bayılıyorum."

Gülüyorum ve biraz daha yaklaşıyorum. Dudağının hemen altında, sakalının içinde kaybolan, daha önce fark etmediğim minicik bir yara izi var.

"Bu ?" Parmak uçlarımı o noktaya sürdüğümde canlanıyor.

"Logan. Çocukken hep balık tutmaya giderdik ve bir gün o küçük pislik oltayı atarken konsantre olamadı. Onun yerine bana olta attı."

"Ouch." Ben yaltaklanıyorum ama Richie aptalca, nostaljik bir gülümseme takınıyor.

"yok. Misilleme olarak onu tekneden ittim. Ve aslında sanırım o şeyi çıkarırken, içine girdiğinden daha fazla zarar verdim."

"Ailen çıldırdı mı?"

Başını iki yana sallıyor. "Eve bundan çok daha kötü bir şekilde geldik. Annem sadece biraz buz aldı."

Babam Logan' çimenlerin üzerinde bekletip kuruladı." "Ve Logan senin en iyi arkadaşın mı?"

"Evet."

"Evlenecek olan."

Richie yüzünü bana çeviriyor, gözlerinde mizaha benzer bir şey var.

"Evet." "Öpüştüğün diğer tek erkek mi?"

"Uh-huh. Ve hayır, nişanlı olması beni rahatsız etmiyor çünkü bir sonraki sorunuzun bu olduğunu biliyorum." "Hiç mi?"

"Açıkçası bir noktada ondan etkilendim ve o harika bir adam, ama hiçbir zaman daha derin bir şey olmadı. Bu..." Yüzünü buruşturuyor. "Kesinlikle tuhaf. Ayrıca nişanlısı da oldukça havalı görünüyor."

"Rahatlamama izin var mı?"

"Öyle olsaydın egomu tatmin ederdim."

"O zaman bunu sana ."

Richie'nin başparmağı omzumda duruyor ve bardağını yere koymak için öne doğru eğiliyor. "Bana Grant'ten bahset."

"Foster," diye düzeltiyorum. "İkimiz de

Grant'iz." "Buna alışmak biraz zaman alacak."

Umarım vardır. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Öncelikle, bizi öğrendiğinde kıcıma tekmeyi basacak mı? İkincisi, bazı sorunlarınız olduğunu biliyorum ama ne kadar yakınsınız? Bu bir aile dramına neden olacak mı?"

Ne zaman demesi bile midemi bulandırmaya yetiyor ama ikinci sorusunda bildik ruh hali düşüşü yaşanıyor. "Öncelikle, kıcına tekmeyi yemeyeceksin, o benim en iyi arkadaşım ile çıkıyor, unuttun mu? Kardeşlik kurallarını ilk o çiğnedi. Bunu yüzüne vurmaktan mutluluk duyarım. Ve ikincisi... biz yakındık. Hâlâ da öyleyiz ama benim sorunlarım araya giriyor. Lise ikinci sınıfa kadar en iyi arkadaştık. Ama sonra hokey ve sporun havalı, bilimin ise havasız olduğu anlaşılmaya başladı." Sesimdeki acılık geri geldi ve bundan nefret ediyorum.

"Bilim havalıdır. Bilim *sıcaktır*." Richie eğiliyor. "Beni Bunsen yakacaksın." "Oh hayır."

"Beherimi her gün parlatabilirsin."

eğlenmiş olmama rağmen yüzümü boş tutmaya çalışıyorum. "Bilim şakalarına geri dönelim mi?" "Şu seksi laboratuvar önlüklerinden birini alabilir misin?"

"Evet." Onun oyununu oynamaya karar verdim. "Ve altımda hiçbir şey olmadan giyeceğim."

Richie gülmeye başlıyor ve ben de sonunda tuttuğum kahkahayı . Eğilip alnını alnıma çarpıyor, sonra geri çekilip tekrar omzumda daireler çizmeye başlıyor. "Eğer bunu yapmaya devam edersek, ona söylememiz gerekecek."

"Elbette. Ama bunu özel bir saklayalım." Düşünüyormuş gibi yapıyorum. "Doğum günümüz... ya da Stanley Cup finalinde oynamadan hemen önce... ya da Zach'e evlenme teklif ettiği gün. Ooh, düğün günü! En iyisi bu olurdu."

Richie beni çimdikliyor. "O zaman sen kötü bir bilim adamısın."

"Havaya ." Biraz ayıldım. "Bana bir söz verebilir misin?" "Ne olduğuna bağlı."

Ve ona sormak üzere olduğum şey önemli da, içinden çıkmakta zorlanıyorum. Richie aylardır hayalini kurduğum bir adam ve şimdi Richie karşımda olduğu için çok iyi olmasından endişeleniyorum.

Doğru olması için. Zor yutkunuyorum. "Bu şekilde başlamadığını biliyorum ve arkadaş olduğunuzu da biliyorum ama NHL' senin hedefin olduğunu da biliyorum ve ben... Foster ve ekibiyle iyi geçinmek istediğin için buna devam etmeyeceğine ya da buralarda takılmayacağına söz ver. Ve evet, sorduğum için bile bir , ama kaç kez-"

"Seth, *senin sen* olduğunu bilmeden önce, seksi olduğunu düşünsem bile oraya gitmeme imkân yoktu." Hızla dudaklarını yalıyor. "Ve sadece istediğim tek bir erkek olduğu için değil, sen Gr-Foster'ın kardeşi olduğun için. Biz iyi arkadaşız ve bunu ona yapmazdım."

"Sonra... ne oldu?"

Bana sorduğuma inanamıyormuş gibi bakıyor. "Sen benim Einstein'ımsın. Bu arkadaşlığı gölgede bırakır. Her zaman."

Oh lanet olsun.

Mesajlarından ya da Montreal'de beni ters yüz etmesinden zaten ona aşık olmasaydım, bu işi bitirirdi. O daha hareket ettiğimi fark etmeden üzerine atılıyorum ve ağzım onunla çarpıştığında şok olmuş gibi küçük bir ses çıkarıyor, ben de öpücüğümü hızla yutuyorum.

Dili hemen ağzımın içine giriyor ve eli başımın arkasına kapanarak beni yerimde tutuyor. Kokusu, tadı ve hissi o kadar güzel ki.

Bunu özlemişim. Başka birine duyulan bu yoğun ve yakıcı ihtiyacı. Bir alloseksüel için bunun nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum - bunu gerçekten her yaşıyorlar mı? Tek bildiğim Richie'ye doyamadığım.

ilk kişi o değil ama bu... bu tamamen başka bir şey. Ona daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde bağlandım ve buraya gelmemiz biraz zaman almış olsa da buna çok ama çok değdi.

Demi olmak beni her zaman geride tutuyormuş gibi hissettirdi, ama belki de sonunda ortaya çıkmak için tam olarak doğru anı, tam olarak doğru kişiyi bekliyordum.

Ona sarılıyorum ve gömleğini çıkaracak kadar uzun süre öpüşmeye ara veriyorum.

Benimki de hemen ardından. "Yemeğin gelmesine ne kadar var?"

Richie el yordamıyla telefonunu bulup saati kontrol etti. "Ah, belki on beş dakika?"

"O zaman hızlı çalışsam iyi olur. Daha önce bir şeyler hak ettiğine eminim." Pantolonunu tam olarak sıfır ustalıkla ve yine de hiç siklemeden çıkarıyorum ve onu kontrol etmek için hızla yukarı baktığımda, Richie'nin gözlerindeki açlık beni teşvik . "şu lanet pantolonu," diyorum.

Bir sporcunun tüm zarafetiyle soyunuyor ve sonra orada öylece duruyorum, vücudunun her uzun, yontulmuş çizgisini alırken bir saniyeliğine nefesimi tutuyorum. Aletine yavaşça vurmak için uzanıyor.

İsteğim omurgamdan aşağı

vuruyor. "Sadece on dört dakika,

Einstein."

Dizlerimin üzerine çöküyorum. Bir saniyemi bile boşa harcamayacağım.

Ve sonunda, o videoyu izlediğimden beri ilk kez, aylar önce yapmak istediğim şeyi yapıyorum. Bakışlarım bacağının kasıklarıyla birleştiği kıvrıma takılıyor ve yüzümü gömmek için eğiliyorum.

Kokusu o kadar güçlü ki sikimin zonklamasına neden oluyor. Erkeksi, rafine edilmemiş ve *Richie*'ye özgü bir koku, daha derin nefes alırken bile başım dönüyor. Burada olmak, onunla birlikte olmak, olması gereken şey bu. Ona benim için ne anlama geldiğini göstermekten asla vazgeçmek istemiyorum. Dilimle kıvrımı takip ediyorum ve Richie kekeleyerek bir nefes veriyor, sonra ben onun apış arasına .

"Taşaklarım. Lütfen. Taşaklarımı em, Einstein."

Onu görmezden geliyorum, diğer tarafa doğru izimi sürmeye devam ederken burnumla onları fırçalıyorum. Eli hareket ediyor

Bacakları birbirinden ayrılırken saçlarını kavırıyor ve ben de kalçasını kasıklarına bağlayan küçük kemiği ısıyorum.

Sonra onun acısına son verdim. Tam olarak istediği gibi yaptım ve geri çekilmeden önce taşaklarını ağzıma aldım.

Beni izliyor ve yarığındaki döl damlasını yalamak için öne doğru eğildiğimde, nefesi yüksek sesle ve sert bir şekilde çıkıyor. Başka tarafa bakamıyorum. Onu parçalara ayırıp tekrar birleştirmemi izlerken verdiği her tepkiyi, her ifadeyi görmek istiyorum. Bunu onun için yapanın *ben olduğumu* bilmek.

Pantolonumun üzerinden sikimi tutup sakinleşmesi için uyarıyorum, sonra Richie'nin diğer elini tutup saçına yönlendiriyorum.

"Ağzımı kullanacaksın," dedim ona. "Ama, ah, ilk seferim için yavaş ol."

Aceleyle başını sallıyor ama çoktan yüzümü sikine doğru yönlendirmeye başlamıştı bile. Parmakları saçlarımın arasında sıkışıyor ve minik acı iğneleri vücudumu canlandırıyor.

"aç," diye dişlerini gıcırdatıyor.

Aleti dudaklarımın ve dilimin üzerinden kayarken çıkardığım inilti tamamen istem dışı. Kısa ve hızlı itişlerle girip çıkıyor ve yarısını ağzıma zor sığdırıyorum, bu yüzden geri kalanının nereye gitmesi gerektiğine dair hiçbir fikrim yok. Ama itişleri arttıkça, vahşileştikçe ve daha az kontrollü hale geldikçe, emmek, höpürdetmek ve dilimi onun üzerinde gezdirmekten başka bir şey yapamıyorum. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok ama taşaklarını avuçlayıp elimde yuvarladığımda kalçaları öne doğru sarsılıyor ve sikişinin başını arkasına sokuyor.

Yüksek sesle öğürdüm ve Richie hemen .

Ona devam etmesini söylemek üzereydim, ama sonra şehvetle sırlıslık olmuş ifadesini yakaladım.

Başparmağının yanıyla yanağımdaki silerken, "Çok perişan görünüyorsun," diye fısıldıyor.

Sonra bir eliyle beni ayağa kaldırıyor, diğer eliyle kot pantolonumu ve beni kanepeye fırlatıyor. Richie üstüme çıkıp ağızlarımızı birbirine yaklaştırırken ayak bileklerim kot pantolon tarafından sıkıştı.

Beni o kadar sert öpüyor ki zar zor nefes alabiliyorum, ama sonra benimkiyle aynı hizaya geliyor ve eli ikimizi de sarıyor ve birden nefes almak önemsiz bir şeymiş gibi geliyor.

Çünkü burası cennet.

Aleti sert ve hızlı bir şekilde benimkine kayıyor, tükürük ve prekum karışımı her hamleyi yağlıyor. Zar zor dayanıyorum ve vücudumu saran ürperti, bana nasıl tamamen sahip olduğu konusunda yoğunlaşıyor.

Hiç yere serilmedim. Hiç aşırı güçlenmedim ve onlara yaptığım şey yüzünden birinin kontrolünü tamamen neden olmadım.

Ve Richie'nin kontrolünü kaybettiğini hissetmek?

Lanet olsun.

Hiçbir şeyi . Dili ağzımı doldurup boğazıma ulaşırken nasıl görüldüğü ya da nasıl ses çıkardığı, hatta nefes alıp alamadığım konusunda bile endişelenmiyor. Dişlerini benimkilere geçiriyor ve hâlâ çok sesli.

Çok ihtiyacım olan havayı emerek öpüşmeyi kesiyorum ve dişlerimi kulağına . "Gel bana."

"*Kahretsin.*" Etrafımızdaki tutuşu sıkışıyor ve sonra döl midemi boyarken uzun, yüksek sesli bir inlemeyle başı geriye düşüyor. Onu serbest bırakırken görmek tam da ihtiyacım olan şeydi ve sikimin birkaç sert sarsıntısından sonra kalkıyor ve onu kenardan takip ediyorum.

Bittiğinde tek yapabildiğim orada yatıp nefes nefese kalmak. Kot pantolonum hâlâ ayak bileklerimi sıkıyor ve Richie, döllerimiz tenimde kururken boynuma doğru nefes alıp veriyor ama ben hareket etmek istemiyorum.

Hiç.

Sonra kapı çalındı.

Richie ayağa kalkıp telefonunu aldı ve bana arsız bir gülümseme attı. "Şuna bak. Zamanında gelmeyi gerçekten seviyorsun."

"Ve talimatlara uymakta iyisin."

Ayağa kalkıp pantolonunu kaparken dudaklarıma sert bir öpücük konduruyor. Çıplak kışının koridorda kayboluşunu izliyorum, orada yatmaktan başka bir şey yapamayacak kadar bitkinim.

Ve bu tekrar gerçekleşene kadar dakikaları geri sayıyorum.

COHEN

BUNA ÇOK ALIŞABİLİRİM.

Işık büyük pencerelerden Seth'in dairesine süzülüyor ve ben geçen hafta uyandığım yerde uyanıyorum; kollarım Seth'e sarılmış, kendimi tamamen tükenmiş hissediyorum.

Muhtemelen yakında yurtlara geri , ama bu daire harika, sadece burada yaşayan kişi tarafından daha da harika hale getirildi.

Seth diğer tarafa bakacak şekilde yatarken, ben de kolumu sırtına koymuş, onun yanına yapışmış durumdayım. Omzundan boynuna kadar öpüyorum.

"Mm, kaç?" diye gürlers.

"Bilmiyorum. Güneş beni ."

"Yan tarafıma batanın güneş değil de senin sert sikin olduğuna emin misin?"

"bir ilgisi olabilir."

Einstein bana demi olduğunu düşündüğünü söylediğinde, seksin onunla yüze bir ilişkinin büyük bir parçası olmayacağını varsaydım. Sanırım onun kimliğini tam olarak anlamış , ama aynı zamanda şikayet de etmeyeceğim.

her bir santimini keşfetmemizden zevk alıyorum. Henüz ileri düzey şeylere geçmemiş olabiliriz, ancak handjob, oral seks ve birbirimize sürtünme tahmin edebileceğimden daha fazla.

Ama sessiz anları da seviyorum. Her şey çok evcildi. Mesela, iş fırsatlarını araştırmak için onun bilgisayarını kullandığım zamanlar. Çok kötü. Burlington'daki medya işlerinin çoğu sağlam bir grafik tasarım geçmişine sahip olmanızı istiyor ki ben bunu yapmıyorum. Resimlere metin ekleyebilirim. Sıfırdan grafik sanat yaratmak? Hayır. Ekte kalmak için o dersten C'yi zar zor . Burlington dışında iş aramam ya da tamamen farklı bir alana yönelmem gerektiğini düşünmeye başladım. Tek bildiğim sosyal medya ve hokey. Seth, ekrana bakıp mızımızlandığımda ve onu okumaktan alıkoyduğumda bile hayal kırıklığıma karşı sabırlı davranıyor.

Kanepesinde oturup hokey izledik, o da ayaklarını kucağıma koydu. Hokeyden nefret ettiğine dair söylediği her şey doğru değildi. Onu hiç Montreal olduğu kadar gururlu görmemiştim. Foster sayı yaptığında benden daha çok tezahürat yapıyor.

Yine de bana neden hokey konuşmak istemediğini söylediğini anlıyorum. Foster ile olan sorunları düşündüğümünden daha derin ve Foster ile arkadaş kalırken onunla birlikte olmak zor olacak ama eminim bunu başarabiliriz.

Aramızdaki bu şeyi kardeşinden saklamak istemesi bana doğru gelmiyor ama bir da konuda hâlâ yolumuzu bulmaya çalışıyoruz.

Kelimenin tam anlamıyla.

Seth yan dönerek sırtını önüme ve ben de uyku pantolonunun içine uzanarak sikini okşuyorum. İnliyor ve kışını bana doğru itiyor. Kalçalarım öne doğru ve vücudunun içine girmenin ne kadar iyi olacağını düşünüyorum, ama bunu getirecek kişi ben olmayacağım.

Titriyorum. "Siktir,

Seth." Tekrar inliyor.

Arkasına geçip mastürbasyon yapıyorum ve çözülüp elime ve uyku pantolonuna boşalması uzun sürmüyor.

Ve her zamanki gibi üzerine boşalmam için yalvardığında, bu beni de çılgına çeviriyor. Bunu yaptığımda ne kadar çok sevdiğine kafayı takmış durumdayım. Boşaldığımı teninin her yerinde görmek, tüm cinsel deneyimlerimdeki en ateşli şeylerden biri.

"Ve benim tekrar duş almam gerekiyor," diyor Seth nefesimizi topladığımızda. "Hey, bunu sen istedin. Dağınıklık istemiyorsan yutabilirsin." Yumuşayan siki elimde seğiriyor.

"Mm, bu fikir hoşuna gitti."

"çok sıcak oluyor. Öğüreceğim diye korkuyorum."

"Lahanalı bir protein karışımı olduğunu farz et. Eğer bunu yutabiliyorsam, her şeyi yutabilirim." "Bu özgeçmişine yazılmalı."

"Ne tür bir iş düşünüyorsun?" Seth gülüyor.

". " Boynunun arkasını öpüyorum.

Hızlıca duş alıp kurulandıktan sonra kahve yapmak için aşağıya iniyorum. Seth birkaç dakika sonra tamamen giyinik bir şekilde ortaya çıkıyor. "Bugün kıyafet giyecek misin?" "Hayır. Temiz olanları günler önce bitirdim."

"Hiç eve dönmeyi düşündün mü?"

Omzumun üzerinden ona bakıyorum ve ciddi mi yoksa şaka mı yaptığını anlamaya çalışıyorum. Yani, bir haftadır buradayım. Misafirliğimi fazla uzatmış olmam kuvvetle muhtemel. "Bütün gün kışıma bakmaktan hoşlanmadığını mı söylüyorsun?"

"Kanepemin üzerinde terli taşaklar olmamasını tercih ederim ama kışına bakmayı seviyorum. Zor bir seçim." Sözlerini söylerken kadar soğukkanlı ki, benimle dalga geçip geçmediğini hâlâ anlayamıyorum.

"Eğer eve gitmemi istiyorsan, bunu söyleyebilirsin. Alınmam."

"Seni rehin tuttuğumu düşünmenden endişeleniyorum. Muhtaç biri olarak bilinirim, biliyorsun."

"Şu *muhtaç* kelimesinden nefret etmeye başlıyorum. Eski sevgilinin bunun ne bildiğini sanmıyorum. Takılmak istemek muhtaç olmak değildir. Eğer öyleyse, sanırım ben de muhtacım çünkü burada kalmak eğlenceli."

"Beni dairem için kullanıyorsun," diye Seth.

"Kesinlikle."

"Bunun için seni suçlayamam bile. Yurtlar berbat."

Ona yaklaşıyorum ve sesimi alçaltıyorum. "Seninle vakit geçirmeyi seviyorum ve hâlâ tatildayken bundan sonuna kadar yararlanmak istiyorum. Okul döndüğünde fazla boş zamanım olmayacak."

"Anlıyorum. Sadece istediğin zaman eve gidebileceğini bilmeni istiyorum." "Çamaşır yıkamak için gitmek zorunda ."

"Ya da binadaki çamaşırhaneyi kullanabilirsiniz."

Başımı eğdim. "Kışıma bakmayı sevdiğini biliyordum. Bunu bana *günler* önce söyleyebilirdin." "Eh. Haklısın. Harika bir kış."

Ondan uzaklaşıyorum. "Kahve?"

"Evet, lütfen."

Kahve demliği doldu, ben de iki fincan koyuyorum. Seth mutfak adasında oturuyor ve beni çalışırken izliyor, bana gülümsüyor. Aramızdaki şeyin güçlü olduğunu inkâr etmek mümkün değil ve bunun bizi ne ileriye götüreceğini öğrenmek için onunla mümkün olduğunca çok zaman geçirmekten mutluyum.

Logan beni denemek için erkeklerle çıkmaya teşvik ettiğinde, bir süre yatıp kalkacağımı, cinselliğimi geliştireceğimi ve sonra istediğim kişiyle çıkacağımı düşündüm. Çıkmaktan kastım sikişmektir. Çünkü bu noktaya kadar yaptığım tek şey buydu. Gerçekten hoşlandığım bir adam bulmayı beklemiyordum.

Ve şüphesiz, Seth'ten çok hoşlanıyorum.

Kahvesini uzatırken, ön kapısı aniden açıldı.

Ellerim aletlerimi örtmek için havalanıyor ve en kötü kabusumun Foster'ın bunu öğrenmesi ve biz ona söyleyemeden bunu öğrenmesi olduğunu düşünüyorsam, Seth'in ailesinin bunu yapacağı düşüncesini hafife almışım.

"Merhaba tatlım. Biz-" Seth'in annesi olduğu yerde durdu. "Oh, canım. Uh. Biz geldik... ve anahtar ... Biz, uh, umm."

En azından babası tepki vermemeye çalışıyor gibi görünüyor.

. Bu çok kötü. Bu Seth'i ailesine ifşa etmek gibi kötü.

Çabuk, oğullarının dairesinde neden çıplak olduğunuza dair bir bahane bulun. "Ben nüdistim!" Ağzımdan kaçırdım.

İkisinin de kafası karışmış görünüyor.

"Seth'i tarikatıma katmaya çalışıyorum. Bu yüzden çıplağım."

Seth'in babası dudaklarını yutmaya çalışıyormuş gibi görünüyor. Annesi bakışlarını kaçırıyor. Hmm, bana inanmıyorlar. "Aslında perhiz için kıyafetlerimden vazgeçtim."

"O Şubat'ta başlıyor," diye mırıldandı

Seth. Oh, kahretsin.

"Tamam, gerçek. Benim bir benim var. Normal olmayan bir yerde. Seth'ten benim için bakmasını istedim." Seth sonunda kırıldı. "Aman Tanrım, konuşmayı kes ve git üstüne bir şeyler giy."

"Tamam." Kaçmaya .

Mutfaktan sesler en az kokan tişörtümü bulup terliyorum. Yüzüm kızarmış ve utanmış bir halde aşağı Seth kolunu belime doluyor.

"Anne, baba, bu Richie."

Babası bana dikkatle baktı. "Richard Cohen. Foster'ın eski takım arkadaşı." Elini sıkmak için eğildim. "Ah, evet. Bu doğru."

"Biz çıkıyoruz," diyor Seth.

Karnım zonkluyor ve geri çekiliyorum. "Bekle, öyle miyiz?"

"Değil miyiz?" Seth bana göz kırpmıyor. "Sen buna ne derdin?"

"Takılmak, se-uh"-ailesine bakıyorum ve yeniden ifade ediyorum-"birlikte vakit geçirmek?"

Diğer.. şeyler."

Seth gülüyor. "Ve sen bunun çıkmak olduğunu düşünmüyor musun?" Oh.

"Nereden bilebilirim ki? Bunu daha önce hiç yapmadım."

Seth'in annesi boğazını temizliyor çünkü, evet, muhtemelen bu konuşmayı özel olarak yapmalıyız.

"konuşmanız için sizi yalnız bırakalım. Bir haftadan uzun süredir senden haber için seni kontrol etmeye geldik. Ölmüş olabileceğini düşündük."

Oops. Benim

hatam. "Dramatik,

anne."

"Her neyse, cinselliğınle yüzleştığın için çok mutluyuz." Seth'e bir başparmak işareti yapıyor.

yukarı. "İyi iş çıkardın. Kardeşinde olduğu gibi, kendini nasıl tanımladığın umurumuzda değil. Ne olursa olsun seni seviyoruz. Değil mi?" Bakışları benimle Seth arasında gidip gelen kocasına dönüyor. "Değil mi?" Bu kez ona dirsek atıyor.

Başını sallar. "Ah, doğru. Evet, seni seviyorum. Seni ve tüm o saçmalıkları seviyorum." Mutfak tezgahına yaslanır. "Foster biliyor mu?"

Seth ensesini ovuşturur. "Hayır, henüz değil."

Babası kaşlarını çatıyor. "Zach'le çıkmaya başladığında sana önceden söylemedi mi?" Seth başını sallar.

"Söyle ona," diyor annesi. "Bu işin bir an önce bitmesi daha iyi ."

"Biliyorum," diye mırıldanıyor Seth.

"Bu..." Duraklıyor ve bana hızlıca bir bakış . "Bu, Zach yüzünden Foster' intikam almanın bir yolu değil, değil mi?"

Seth'in konuşmaya başladığımızda kim olduğumu bilmediğini kendime önce yarım saniyeliğine burkuluyor.

Seth başını sallar. "Buna cevap bile ." "Tamam, buradan gidiyoruz," der. "Bir dahaki sefere kapıyı çalarız." Seth gülümser.

"Sahip olduğun anahtar acil durumlar için."

"Bütün bir hafta telefonuna cevap vermedin, Seth." Bayan Grant onu işaret ediyor. "Acil bir durumdu."

Telefonlarına cevap vermediği doğru. söyleyip duruyor, sonra dikkatimiz dağılıyor ve yine, *tüh*.

Seth ailesini dışarı çıkarıyor ve sonra gözlerinde temkinli bir bakışla bana yaklaşıyor. "Biraz rahatsız edici haberlerim var," diyorum.

"Öyle mi?"

Başımı sallıyorum. "Sanırım şimdiye kadar yattığım çıkıyorum. Ve biz . Yani hepsini seninle aldattım. Hem de çok."

Seth kahkahayı patlatır. "Flörtün ne olduğunu bilmiyor muydun?"

"Çıkmanın erkek ve kız arkadaş olmak olduğunu sanıyordum. İnsanlarla yatmanın ve onlarla takılmanın çıkmak fark etmemiştim. Gerçek bir randevuya çıkmış gibi değiliz. Bu nasıl çıkmak oluyor?"

Bana doğru uzanıyor ve avucunu yanağımda gezdiriyor. Başımı çeviriyorum ve öpüyorum. "Çok tatlısın ama haklı olabilirsin. Bugün düzgün bir randevuya çıkalım mı?" "Önce çamaşır yıkayabildiğimiz ya da daha fazla kıyafet almak için evime uğrayabildiğimiz sürece."

"Benimkini ödünç alabilir misin? Yaklaşık aynı boydayız."

"Evet ama sen çok zayıfsın ve böyle kabarık bir yok. Bütün bol pantolonların bana dar gelecek."

"Hiç şikayet etmeyeceğim."

Bunu gerçekten düşündüm. "Tamam, ben ."

S E T H

SONUNDA CU'YA UĞRADIK, BÖYLECE RICHIE YATAKHANESINE GIDIP KIRLI ÇANTASINI DEĞİŞTİREBİLECEKTI. ve Buz Festivali'nde giymek için daha sıcak bir şeyler alıyor. Arabaya döndüğünde üzerinde ağır bir palto, atkı ve benim yeşil paltomun gri benzeyen yün bir şapka vardı.

Yolcu koltuğuna çöküyor ve uzanıp beresinin ponponuna hafifçe vuruyor. "Bak, biz şu birbirine uyan çiftlerdensiniz."

"Bu sabah bilmiyordun ve şimdi bir çift mi olduk?" Yüzü buruşuyor.

"Anlamı bu değil mi?"

"Tanrım, çok tatlısın."

Ve gerçekten de öyle. İltifat karşısında yüzünün aydınlanması içimde bir sıcaklık dalgası özellikle bunu inkâr çalışmadığında. Daha önce hiç onun gibi biriyle çıkmamıştım. Normalde kız arkadaşlarım... benim gibiler aslında. Planlama ve evimi belli bir şekilde tutma konusunda titiz. Ya bilimle, ya fanteziyle ya da okumakla ilgilenirler.

Richie... değil.

Kitap okumak başını ağrıttıyor ve *Game of Thrones*'u izlemeye çalıştığımızda ilk on beş dakika içinde uyuyakaldı. Her yere bardak bırakıyor, ağır ayak sesleri çok gürültülü ve benimle başka bir odadan, duvarın içinden bağırarak konuşuyor.

Kanepede otururken, yatakta uzanırken ya da tost pişirmeye çalışırken, elleri her zaman Be

n. Şimdi olduğu gibi.

Richie ben arabayı sürerken orta konsola uzanıp kalçamı sıkıyor. Bir süredir meşguldük. Günün çoğunu aileme yanlışlıkla nasıl ifşa edildiğimizi düşünmeden geçiriyorum.

Çünkü eğer bunu düşünmezsem, bunun onlar için nasıl bir şok olduğunu da düşünemem. Heteroseksüel olduğumu ne kadar vurgulasam da bana hiç inanmadılar, bu yüzden şimdi mini bir kimlik krizi yaşıyorum.

Benim neyim var da *ibne* diye bağırıyorum? Hayır, ona dokunmayacağım.

Onun yerine aklım Richie'nin sürekli iş arayışında. Bilgisayarıma her giriş yaptığında uğruyor, sürekli hiçbir şey olmadığından yakınıyor. Ben de baktım. O haklı.

Bulabildiğim en yakın şey New York'taki bir pozisyondu ve onun bu kadar uzağa taşınması düşüncesi... Hayır, bunu da düşünmüyorum.

Bu gece ilk buluşma havası var.

"Sanırım bu gece nasıl olacağımıza karar vermeliyiz," diyorum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Şey.." Bu, daha önceki kız arkadaşlarım için pek düşünmek zorunda kaldığım bir şey değil. Nemli ellerimi üzerinde ayarlıyorum. "İlk kez içinde birlikte olacağız, mesafemizi koruyalım mı, el ele tutuşalım mı..."

Richie pencereden dışarı bakarken alnı kırışıyor, belli ki düşünüyor. "Kulaktan kulağa oynayabilir miyiz?" "Elbette."

İstediğim cevap bu değil ama doğru olanın bu olduğunu biliyorum.

Ailem bizi biliyor olabilir ama dolaptan ne kadar çabuk çıkmak istediğim konusunda hiçbir fikrim yok. Richie ve ben ciddileşirsek, Zach ve Foster'a söylemek çok yakında gerçekleşecektir. Arkadaşlarım eninde sonunda öğrenecek ve sanırım onunkiler de öğrenecek. Ancak özenle seçilmiş insanlardan oluşan yakın çevrem ile tamamen yabancıların bana bakıp bildiklerini *düşünmeleri* arasında büyük bir fark var.

Ayrıca, bugün Cuma gecesi ve Colchester Buz Festivali her zaman insanlarla doludur. Orada birilerini tanıma ihtimalimiz yüksek.

Zaten o kadar kalabalık ki, park yerine doğru ilerleyen arabaların kuyruğuna giriyoruz. Festival şehrin dışında, büyük bir arazide düzenleniyor ve buraya gelmeyeli birkaç yıl olmasına rağmen çok büyük olduğunu hatırlıyorum.

Arabayı kenara çekiyoruz ve inmeden önce hızlıca atkımı boynuma doluyor ve beremi saçıma geçiriyorum. Park yeri kardan temizlenmişti, ama etrafta ağır çamur yığınları vardı ve gökyüzünden düşen yumuşak taneler sabaha kadar burayı yeniden beyaza bürüyecekti.

Richie ellerini paltosunun ceplerine sokuyor ve zaten soğuk olan yanağıma hızlı bir öpücük bırakıyor. "Sanırım bunu sevdim."

"Kıyafet mi giyiyorsun?" Girişe doğru ilerlerken şaka yapıyorum, tam olarak ne demek istediğini bilsem de.

"Hayır, o kısım berbat."

"Aletin donarak düşmesinden iyidir."

Yüzünü buruşturuyor. "Ailenin sikimi gördüğüne hâlâ inanamıyorum."

"Dürüst olmak gerekirse, saçmalıklarınla onların dikkatini dağıtarak harika bir iş çıkardın." "Panikledim."

"Anlayabiliyorum." Bir kahkaha attım.

"Sen..." Bana hızlıca bir bakış attı. "İyi misin? Bizi basmaları değil ama artık *biliyorlar*."

Urg. Gerçekten de bunu düşünmemeye çalışıyordum. "Ben iyiyim. Çok ideal bir açılma değildi ama sanırım *onlara söylemeli ? Nasıl? Ne zaman?* Bir anda oluverdi."

"Giyindiğim süre boyunca korkup beni kapı dışarı edeceğinden endişelendim."

Dürüst olmak gerekirse, bunun da biraz olabileceğini düşünmüştüm. Kendime her zaman yapıştırdığım bu etiketin gitmiş olmasından dolayı garip bir panik yaşadım ama... "Aslında rahatladım. Yani, evet, muhtemelen eşcinsel olduğumu ya da Foster gibi biseksüel olduğumu düşünüyorlar ve belirli etiketlerden bahsetmedik, ama bunun önemli olduğunu sanmıyorum. *Kime* ilgi gerçekten umurunda değil, sadece benim için en doğru kişiyi bulmam önemli." Bana göre ben önce demi'yim ve kendimle ilgili bunu bilmek bende doğru olmayan bir şeyler olduğuna dair tüm endişeleri azalttı.

" çok güzel bir bakış açısı."

Tabii ki düşünüyor. Yemin ederim, Richie ile olduğumdan başka biri olmamı beklemiyor ve bir şekilde o adamın zamanına değdiğini düşünüyor.

Elini tutmak istiyorum ama hala ceplerinde saklı.

"Peki ya sen?" Soruyorum. "Etiketleri düşündün mü, insanlara söyleyip söylemeyeceğini..." "Bilmiyorum. Ama aptalca bir şey duymak ister misin?"

"Her zaman."

"Ne zaman takıma, arkadaşlarıma ya da herhangi birine bir erkekle birlikte olduğumu söylemeyi hayal etsem, tek düşünebildiğim onların aptalca kendini *beğenmiş* yüzleri, *ben sana* ve habersiz olduğum beni azarlamaları oluyor ve bu da *bende* bunu kendime saklama isteği uyandırıyor."

"Bu adil. Bu konuda kötüler mi?"

"Hiç de değil, ki bunun diğer insanların uğraşmak zorunda olduklarından çok daha iyi olduğunu biliyorum. Jacobs ve Beck takıma geldiğinde ben oradaydım ve çok güzeldi. Onlara sarıldık ve her şeyin yolunda olduğunu emin olduktan sonra hokeye geri . Benim için... diyelim ki çok daha farklı olacak. *Ha, ha, aptal Cohen süper aptal.*"

"Neyse ki acelemiz yok."

". Ama birlikte olduğum kişiyi asla saklamak istemem. Bu benim tarzım değil. Bu yüzden, eğer düzgün bir şekilde çıkacaksak, özellikle de yakında okula döneceksek, düşünmem gereken bir şey."

Kapılara ulaşıyoruz ve Richie biletleri benden önce hızla alıyor.

"Yiyecekleri ben alıyorum," diye uyarıyorum onu.

"Güzel." Karnını ovuşturuyor. "Çünkü bu en az iki mal olacak."

Gözlerimi devirmekten kendimi zor alıyorum. Hokey oyuncularını ve iştahları. Foster da aynı. Annem, Foster dipsiz bir kuyu olduğu ve her zaman aç olduğu için atıştırma alışkanlıkları kaçırmayalım diye bizim için saklamaya başladı.

Buz Festivali ben buraya son geldiğimden beri genişlemiş. Hâlâ Richie'nin aklına bir fikir gelmeden hemen veto ettiğim dev bir buz pateni pisti var ve yiyecek satıcıları bir tarafı sarmış, diğer tarafta da bir çocuk alanı var ama hepsi *daha büyük*. Buzdan heykeller, at arabası gezintileri ve kardan adam yapma yarışmalarıyla birlikte daha aşağıda. Ve yürüdüğümüz her yerde, parıltıyan ışıklar gece gökyüzüne karşı ılık ılık parlıyor.

Donmuş havayı içime çekiyorum ve yüzümü tembel bir gülümseme kaplıyor. Artık burnumu hissedemiyor olabilirim ama bu, bir restoranda garip bir şekilde oturup her zamanki ilk buluşmalarımda olduğu gibi zorla sohbet etmeye çalışmaktan çok daha iyi.

"Sosisli sandviç." Richie doğruca kabine yöneldi, ben de aceleyle onu takip ettim. Her şeyiyle dolu iki tane sipariş ediyor, sonra da beklentiyle bana dönüyor.

Tıklıyor.

"Dur tahmin edeyim, ikisi de senin içindi."

"Öyle mi?" Şaşkınlığı çok sevimli ve ben de kahkahamı tutuyorum. "Bir tane alacağım, teşekkürler. Sadece ketçap ve hardal."

Ödedim ve yürürken yemeğe başladık. Richie'ninkilerin ikisi de aşırı dolu ve parmaklarına damlıyor, ama ben benimkileri bitirmeden o bitirmiş oluyor.

"Hızlı oldu," diyorum, paketimi çöpe atıyorum, içine girdiğinde gizliden gizliye rahatlıyorum.

"Yutkunma konusunda epey pratik yaptım."

Tükürüğümde boğuluyorum ve Richie eğilirken sırtımı sıvazlıyor. "Ve bu sesi çıkarmak için çok pratik yaptın."

"Siktir git." O piçin boğazını sıkacağım.

"Boğulduğunu duymak beni anında erekte ediyor diye endişelenmeli miyim?"

"Şimdiye kadar duyduğum en tuhaf Pavlovcu tepki olabilir."

"Pav-ne?"

"Boş ."

Cevap vermek üzereyken bir ses keser. "Seth?"

. Emma bize doğru geliyor ve ben ayaklarımı sürüyerek yürümekten kendimi alamıyorum. "Kim o?" Richie soruyor.

"Eski sevgilim."

Kızıl saçları omzunun üzerinden örülmüş ve burnu da aynı renge dönmüş ama bana her zamanki geniş gülümsemesini takınıyor. "Hey, seni görmek güzel."

"Evet, ?"

"Gerçekten iyi." Dikkati Richie'ye kayıyor ve yemin ederim gözlerinde küçük bir ilgi kıvılcımı görüyorum. "Ben Emma."

"Richie."

"oldum." Dostça gülümsemesi cilveli bir hal alıyor ve bana hiç böyle baktığını görmediğimi fark . Belki de başarısız ilişkimizin tek sorumlusu ben değilim.

İçimden bir kıskançlık şeridi geçiyor. Ama onun yüzünden değil.

Ona dokunursa yüzünü ısıırıp koparmaya hazırım.

"Bu gece ne yapıyorsunuz?"

"*Birbirimizi bulduk.*" Sözcüklerim çok hızlı ve çabuk çıkıyor ve Richie'nin gözleri bana bakarken eğleniyor.

"Oh." Anlayış, şaşkınlığını çabucak keser. "Huh. Haklıymışım." Richie'ye katılmak zorundayım. İnsanların çok bilmiş gibi davranması hiç eğlenceli değil.

Kolunu bana doladı. "Öyleyiz. Birçoğunun ilki." Bu kulağa hoş geliyor.

"Aww, bu çok şirin." Ondan küçük bir adım geri çekilir.

"Evet," diye devam ediyor Richie. "Seth gibi bir adamla tanıştığınızda gitmesine izin vermezsiniz."

Şimdiye kadar tanıdığım en az kurnaz insan olmalı ve başka türlüünü de istemezdim. Emma eğlenmiş görünüyor. "O zaman daha fazla bölmesem iyi olur. Randevunuzun tadını çıkarın."

"Yapacağız." Şimdiye kadarkilerin en iyisi.

Amaçsızca dolaşıyoruz, kardan adam yapma yarışına giriyoruz, ışıktandırılmış buzdan heykellerin arasından geçiyoruz ve Richie beni piste sürüklemeyi bile başarıyor. Bundan nefret etmiyorum çünkü beni tutmak için orada. yapmadığı zamanlarda .

"Şimdiden buz , değil mi?" diye sordum. "Evet."

Buzda evindeymiş gibi görünüyor. Kardeşime çok benziyor. Richie ve Foster'ın birbirlerine ne kadar benzediklerini fark ediyorum ve bu çok ürkütücü.

Sonra gözlerinde Foster'ın bakışına *hiç benzemeyen* bir kıvılcımla kayarak yanıma geliyor ve ben de ikisinin de çok yemek yiyen hokey oyuncularının olduğu gerçeğini görmezden gelebiliyorum. Bu kelimenin tam anlamıyla *her* hokey oyuncusunu tanımlıyor.

"Kıçımın üstüne düşmeden gidebilir miyiz artık?"

diye sordum. "*Yine* mi?"

"Hokeyi neden bıraktığımı anlıyor musun?" "Vay, oynadın mı?"

"Denedim. Foster ve ben küçükken. İkimiz de berbattık ama o cezaya bayılıyordu sanırım, çünkü bu onun daha çok çalışmasını sağlıyordu."

"Gidebiliriz." Richie elimi tuttu ve beni buzun dışına götürdü.

Patenleri geri verip çıkışa yöneldikten sonra kolu tekrar bana dolanıyor, ağır bir şekilde eğiliyor

birbirlerine.

"Ve şuradaki takımyıldızı"-Richie bir dizi ışığı işaret ediyor-"dev tencere ..."

"Sanırım ona deniyor."

"Hayır, hayır." Başka bir işaret ediyor. "*Bu* büyük dicker. Ve şu iki kırmızı olan da büyük memeler."

Gülüyorum ve elimi eşarbına doluyorum. "Peki ya bunlar?"

"Ah, onlar Ursa Ménage à trois."

"Çok romantik." İç çekiyormuş gibi yapıyorum. "Einstein'ımı etkilemeliyim."

Başımın yanını öpüyor ve ben de kolumu altına sokuyorum. O bilmiyor ama ben çoktan etkilendim.

Ve okul geri döndüğünde ve içinde yaşadığımız bu balon sona erdiğinde korkuyorum.

COHEN

SOYUNMA ODASINA GIRER GIRMEZ JACOBS GÖZÜME ÇARPIYOR. "HEY, MILLET, SORUN YOK.

Cohen'e yönelik insan avını iptal edebiliriz. Varlığıyla bizi onurlandırmaya karar verdi." Telefonumu kontrol ediyorum. "Zamanında geldim, ahmak."

Bana doğru bir adım attı. "Yılbaşından beri ortalıkta görünmediğin için demek istedim." "Ah. O."

"Sonunda eve mi döndün?" Tüm yıl boyunca yaptığı gibi kaptan edasıyla bana bakıyor. "*Senin için çözmeye çalışabileceğim bir sorunun var mı?*" der gibi.

Sertçe yutkunuyorum. "Uh..."

Dün yurda dönmek için Seth'in yanından ayrıldığımda, takımın bizi öğrenmesinin önemli olmadığını ve bunun bana bağlı olduğunu söyledi. Sadece kardeşine söylemesi gerekip gerekmediğini bilmesi için bir uyarı istiyor. Bunu yapmayı tercih ediyor ama telefonda yapması gerekiyorsa yapacak.

Odağım Jacobs'ın arkasında duran Beck'kayıyor ve sanki ben ona telepatik olarak bir şey yapmasını söylememişim de o söylemiş *başını* sallıyor. En azından öyle olduğunu sanmıyorum. Belki ben de telepatiğimdir ve bundan tamamen habersizimdir.

Odasının önündeki sıraya adım atar, üzerinde sadece bir atlet vardır. "Herkes! Bir duyurum var."

Ekip dikkatini ona çevirir.

"Yani, umm, duyuru ... şey, bu ... Uh ..." Bana dönüp baktı. "Ne halt ?" diyorum.

"Bu hafta sonu ortalığı kasıp kavuracağız."

Soyunma odası alkıştan yıkılıyor, yani dikkat dağıtmak için, sanırım işe yaradı. Jacobs'ın Beck'e aptal gibi bakması dışında.

"Yakışıklı olduğu için şanslı," diye fısıldıyor Jacobs bana. "Tek söylediğim bu."

Beck'inkinin yanındaki odama doğru kaçıyorum.

"Bir değil." Sırıttıyor. "Bu benim yararım için miydi?"

"Dostum, iki haftadır ortalıkta yoktun. Düşündüğüm yerde ?" Boynumun ovuyorum.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum.

Grant'e mi?" Giyinmek için soyunmaya başladım. "Bunu hayır olarak kabul ediyorum."

Beck'in gözlerinin içine bakıyorum. "Ona yüz yüze söylemek istiyoruz, tamam mı?"

"Evet, çünkü birine kan dökülme ihtimali olan boktan bir haber vermek

bir telefon açmak."

"Hiç kan dökülmeyecek. Ve boktan bir şey değil. Kardeşini mutlu ediyorum." *Çok* mutlu. Ve memnun.

Dün dušta onu ne kadar sert boşalttığımı düşünüp gülümsüyorum. Bu BJ işinde tamamen ustalaşıyorum.

Beck her zamanki Beck üslubuyla, "İnsanların dikkatini muhteşem cazibemle ancak bir yere dağıtabilirim," diyor. "Uh-huh. Eminim başka yollar düşünürsün."

"Neredeyse sikimi çıkarıyordum ama Jacobs onu sahipleniyor."

"Bunu son çare olarak saklayacağız."

Beck'in bizi korumak için başka ne gibi aptalca şeyler yapacağını görmek için bunu olabildiğince uzun süre gizli tutmak istiyorum.

İşte o zaman bir şeyi fark ettim.

Ona döndüm. "Neden... neden bu konuda bu kadar soğukkanlı

davranıyorsun?" "Hangi konuda?"

"Ben. Ve bir adam."

Alnında bir çizgi belirliyor. "Aptal olduğun konusunda şaka yaptığımızı biliyorum ama... Jacobs ve benim bir çift olduğumuzu biliyorsun, değil mi? Bir erkekle birlikte olduğun için sana neden bok atalım ki?"

"Geçen yazdan beri lisedeki en iyi arkadaşım ile öpüştüğüm için benimle alay ettiğin için mi?"

Beck omuz silkiyor. "Bir erkeği öpmenin hetero bir davranış olmadığını bilmemeni eğlenceli bulabilirdik, ama cinselliğini kabul etmeni? Bunda alay edilecek bir şey yok. Bu sadece desteği hak ediyor."

"Kahretsin. Şimdi bunu sır olarak sakladığım için kendimi kötü hissediyorum."

"Yapma. Hazır olduğunda ortaya çık. Tercihen önce Grant'e."

Bu çok mantıklı. Gerçi düşündüm de, Foster'a söylemek için Montreal'e biz moladayken gitmeliydik çünkü şimdi oraya vaktim olmayacak ve Seth'bunu tek başına yapmasını istemiyorum.

"Sen iyi misin?" Beck soruyor. "Kafan karışmış görünüyor."

"TJ Beckett'ın ciddi olduğu ve fuckboy olmadığı bir dünyada yaşamak istediğimi sanmıyorum." Omzuma bir tokat attı. "Sen de ben de. Bir daha olmamasını sağlayacağım."

İkimiz de buza çıkmak için hazırlanmayı bitiriyoruz ama soyunma odasından çıkarken Koç Dalton önüme çıkıyor.

Herkesin gidişini izliyor ama beni geride tutuyor.

Yalnız kaldığımızda nihayet konuştu. "Sana bir şey sorabilir

miyim?" "Ah, evet?" Az önce ciyakladım mı?

Yalan söylemeyeceğim, Westly Dalton çok korkutucu. Big Show'a katılmayı başardı. En iyilerden biri olabilirdi. Şimdi bir grup üniversite öğrencisine koçluk yapıyor.

"Yani, senin hattın ..."

"Kaynaşacağız. Eninde sonunda." Buna tam olarak inanmıyorum ama başka ne diyebilirim ki? Asher orada kendi oyununu oynuyor. Agresif ama bencil. Bunu ağabeyine söyleyemem.

"Sen, Jacobs ve Asher'ın bağ kurup güven inşa etmeniz gerektiğini

düşünüyordum." Bu kulağa hiç de eğlenceli gelmiyor.

"Bu akşam Asher'ı bir şeyler içmek ya da yemek için dışarı çıkarabilir misin? Birbirinizi tanırırsınız. Bunun yardımcı olacağını düşünüyorum."

"Umm, tamam mı? Ekibin geri kalanıyla mı?"

Elini kaldırdı. "Hayır.. herkes değil. Sadece sen ve o . Bence çok fazla kişi onu bunaltacaktır."

"Neden Jacobs da olmasın?"

"O kaptan. Asher... otoriteyle mücadele ediyor."

Neden bunun hokeyle hiçbir ilgisi olmadığını ve Asher'ın henüz hiç arkadaş edinmemesiyle ilgili olduğunu hissediyorum? Sormamıza rağmen bizimle hiç dışarı çıkmıyor. Gerçi cevap hep hayır olduğundan beri sorma işi azaldı.

"Ona soracağım, ama kabul edeceği nefesimi tutmayacağım."

"Ona zaten aynı konuşmayı yaptım. Antrenmandan sonra sizinle buluşacak."

Oh, harika. Sanki kimsenin sevmediği bir çocukla oyun randevusu ayarlanmış beş yaşında bir çocuk gibiyim.

Piste ve antrenman tüm sezon boyunca olduğu gibi aynı şekilde devam . Başarılı paslar atmakta zorlanıyoruz, zamanlamamız kötü ve Asher ile hattımızın çok fazla çalışmaya ihtiyacı olduğu için Koç Hogan bizi yorgunluktan öte bir noktaya kadar fazla mesai yaptırıyor.

Sonunda duşa girmemiz söylendiğinde, yapmak istediğim son şey dışarı çıkmak. Arabama atlayıp Seth'in evine gitmek ve onun yatağına yatmak istiyorum.

Duş alıp giyindikten sonra telefonumu çıkarıyorum ve Seth'ten günümün nasıl geçtiğini soran bir mesaj görüyorum. İki dakika sonra da hemen cevap gerek olmadığını çünkü meşgul olduğumu bildiğini ve beni kontrol ettiğini söyleyen bir mesaj. Sonra bir tane daha, soğukkanlıymış gibi davranmamı istiyor.

Eski sevgilisi bu muhtaçlık saçmalığıyla ona gerçekten zarar vermiş olmalı. Beni hoşuma gidiyor. Telefonumda mesaj bulmayı seviyorum. Bazı insanlar bunu yapışkan bulabilir ama ben . Ve neden cevap sormuyor ya da ona ilgi göstermemi talep etmiyor, bu yüzden bu kadar büyütülecek ne var anlamıyorum.

Cevap veriyorum: *İlk gün yorgunluktan ölmek mümkün mü? Çünkü öldüğümde oldukça eminim. Bu gece seni yine dairen için sinir bozucu bir şekilde kullanarak sana sürpriz yapacaktım ama Koç Dalton bana takım işi yaptırıyor ve ayaklarım yere basmıyor.*

Einstein: *Sorun değil. Bazı arkadaşlarım dışarı çıkmamı istedi ama önce senin ne yaptığına bakacaktım. Gidip sosyalleşmeliyim. Birden fazla kişi tatilde öldüğümü düşündü.*

Ben de aynı sorguyu aldım. Görünüşe göre, iki hafta boyunca bir dairede saklanmak normal bir davranış değil. Kim bilebilirdi ki? Yarın görüşebilir miyiz? Antrenman yüzünden geç olacak ama görüşmek istiyorum.

Einstein: *Beni nerede bulacağını biliyorsun.*

Ekranıma gülümsüyorum ama bir boğaz temizleme sesiyle bölünüyorum. Bakışlarım tam önümde duran Asher'buluyor. "Ah. Hazır mısın?"

"Evet." Kollarını göğsünde kavuşturuyor.

Evet, bu çok eğlenceli olacak. Seks yapmak yerine dışarı çıkacağım için çok mutluyum. Yaşasın.

"Hadi şu bitirelim." Topuklarının üzerinde döndü ve soyunma odasından çıktı, beni ona yetişmek için çabalamak zorunda bıraktı.

"Nereye gidiyoruz?"

"Sen benden daha uzun süredir buradasın. Sen seç."

"McIntyre's genelde gittiğimiz yer ama Bean There de iyidir. ne istediğine bağlı. Alkol ya da kahve."

"Alkol. Kesinlikle alkol."

"Seni eve bırakacak biri var mı? Yurtta biliyorum." Bunun için üzülmemek için kendimi zor tutuyorum. Okul politikası hepimizi bir arada tutuyormuş. "Bunu nasıl ? Sporcu binasında yaşamaktan nefret ediyorum."

Asher alay ediyor. "Tek yapman gereken aileden izin almak. Okul sana istediğin her şeyi verecektir."

Çekiniyorum.

"Özür dilerim." Asher bakışlarını kaçırıyor. "Bu konuyu açmanın insanları rahatsız ettiğini duymuştum. Onların *benim* ailem olduğunu düşünürsek nedenini tam olarak bilmiyorum. Yani babam ve üvey annem. Ama her neyse, şimdi iki ergen, üç çocuk ve kendini yetkili sanan ama aslında öyle olmayan yaşıyorum. Seni her gün yurtla takas ."

Sanırım bir daha yurtlar hakkında şikâyet etmeyeceğim. "Bu, uh, zor."

Ve yas tutan birine böyle söylenmez, salak herif. Yok artık, zor bir durum.

McIntyre's için Tanrı'ya şükürler olsun. İçeri girer girmez onu bir kabine götürdüm. "Ne içiyorsun? Ben ısmarlıyorum."

"Bira. Muslukta ne varsa o iyidir." "Yolda ucuz ve iğrenç."

Bunu kabul bile etmiyor. bardak sipariş etmek yerine, paylaşabileceğimiz bir sürahi aldım. İhtiyacımız olacak.

Tamam, bağlanma. Bunu yapabilirim. Yerime oturuyorum ve ona bir bardak dolduruyorum, sonra da kendime. "Ne okuyorsun?" diye sordum.

Omuz silkiyor. "Henüz bir branş seçmedim."

Tamam o zaman. Detay vermesini bekliyorum ama vermiyor. Bu hiç de garip . Hiç de değil. Oturup biralarımızı içiyoruz ve tek kelime etmeden onları bitiriyoruz. " bağ kurmadık mı?" Asher soruyor ve ben .

"Ne hakkında konuşmamız gerektiğini bilmiyorum. Görüştüğün biri var mı?"

Yüzüne yavaş bir gülümseme yayılıyor. "Neden, ilgileniyor musun?" Asher'yeşil gözlerinin ardında bir şey parıldıyor ve benimle dalga mı geçiyor yoksa ciddi mi anlayamıyorum. "Çocuklar bana yaz boyunca olanları ."

"Bu eski bir haber. Ve üzgünüm ama ben alındım..." "Ish?"

"Evet. Ish. Çıkıyoruz ve bunun özel olduğundan ama onu erkek arkadaşım olarak tanıtmaya hazır değilim." Ve az önce ona açıldığımı fark ettim. Oops?

Seth bunu nasıl sır olarak düşünüyor, bilemiyorum. Ağzım *konusulmaması gereken konularda* her zaman işbirliği yapmıyor.

"Yani erkek mi?" Asher'ın ses tonunda bir yargılama yok. En azından ben öyle olduğunu sanmıyorum. "Evet, ama kimse bilmiyor mu? Yani çeneni kapalı tutabilirsen-"

"Kimseyi ifşa edecek değilim. Benim tarzım değil."

"Güzel. Çünkü teknik olarak ikimiz de dışarıda değiliz. Ailesi biliyor, Beck de . Artık sen de biliyorsun."

"Şuna bakın, bağ kuruyoruz."

Koltuğumda geriye yaslandım. "Tamam, sana bir şey verdim. Şimdi sende."

"Ne yani, ölü ailem yeterli değil mi?"

"Her ölü ebeveyn kartını mı oynayacaksın?" "İşe yaradığı sürece." Sırıttıyor.

Bu konuda bu kadar umursamaz görünmesi biraz sinir bozucu ama sanırım herkes farklı şekilde yas tutuyor.

"Üvey annen olduğunu söylemiştin. Peki ya annen?"

"O da öldü. Ama bu ben onu hatırlayamadan önce oldu. West onun hakkında çok konuşuyor."

Gerçi. Ya da eskiden öyleydi. Şimdi her şey babamla ilgili."

Tanrım, daha fazla biraya ihtiyacım var. Kendim için ikinci bir fincan dolduruyorum ve Asher kalanını arkasına atıp bardağını uzatıyor.

"Peki, kardeşlerin kaç yaşında?"

"Onlar benim üvey kardeşlerim. On beş, on üç, on bir ve ikiz dokuz yaşındalar." Vay anasını, kulağa telaşlı geliyor. Asher ve Koç Dalton dahil yedi çocuk mu? "Hokey!"

Ağzımdan kaçırırım.

Asher bana kaşlarını çatı. "Hokey mi?" "Evet.

Hokey hakkında konuşalım mı?"

"West bu hat saçmalığıyla beni öldürüyor ama oraya varacağız. Sen ve Jacobs sadece daha hızlı hareket etmelisiniz."

Ona gözlerimi kısıyorum, o da gülüyor.

Koltuğumda kayıyorum. Takımdaki diğer çocuklardan herhangi birine tavsiye vermekten çekinmezdim ama Asher kapalı bir kutu ve bunu ne kadar iyi karşılayacağını bilmiyorum. "Sanırım sorunumuzun ne olduğunu biliyorum."

Asher kaşını kaldırıyor. "Öyle mi?"

"Seni okumak zor. Beni yanlış anlama, bu bizim için harika çünkü kiminle oynarsak oynayalım senin düşünce tarzını takip edemeyecek. Ama biz senin takım arkadaşlarıyız. Ne düşündüğünü bilmemiz gerekiyor."

"Bu adil."

Rahatlamış bir nefes aldım. "Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama sanırım kardeşin haklı. Bu tür bir zihin okuma ancak birlikte zaman geçirirsek gerçekleşecek."

"Yani, bunu tekrar yapmak istediğini mi söylüyorsun?" Gülümsüyor ve ben de ona karşılık veriyorum. Bu sadece küçük bir adım ama en azından *bir yere* varıyor olabiliriz.

Yanımdan bir ses geliyor. "Yine tam olarak ne yapacaksın?" Ses tonu karşısında donup kalıyorum ve döndüğümde çok sinirli bir Seth'le karşılaşıyorum.

Kıpkırmızı olmamış gibi davranıyorum. "Hey, ne yapıyorsun-"

"Eğer benden uzak kalmak istiyorsan, bunu söyleyebilirdin. Yalan söylememe gerek yoktu." Bekle, ne?

Ben daha ne olduğunu anlayamadan Seth uzaklaşıyor.

"Dur tahmin edeyim," diyor Asher. "Bu erkek arkadaş olmayan özel adam." Gözlerini ondan ayırmıyor. "Foster Grant ile akraba mı?"

"Kahretsin," diye tıslıyorum.

"Neden hâlâ burada oturuyorsun? git, dostum." Doğru.

Ayaklar hareket etsin. Hadi gidelim.

Kabinden aceleyle çıkıyorum ve ceketimi giymeyi bile düşünmeden dışarı koşuyorum. Kar yağıyor ama umurumda değil.

Seth onun için mümkün olduğunu düşündüğümde daha hızlı ilerliyor ama yine de peşinden gidiyorum. Kara buza basıp kayıyorum ve kendimi kurtarmaya çalışıyorum ama o kadar zarafete sahip olmama imkân yok.

Kıçımın üzerine düşüyorum, sağ kık yanağım ve kalçam yere çarpıyor. Ah, lanet olsun. "Seth, bekle!" Durdu ve dönüp beni kıkımın üstünde gördü. "Kahretsin, iyi misin?" Geri geldi ve kalkmama yardım etti. "Açıklamama izin verirsen iyi olacağım."

"Kendine zarar verdin mi?"

"Sadece egom, ama hey, bunun çok fazla darbe alabileceğini kanıtladım."

Temkinli kahverengi gözleri benimkilerle buluşuyor. "Tamam o zaman. Açıkla bakalım. Şu anda biriyle mi çıkıyorsun?"

S E T H

AĞLAMAK İSTİYOR MUYUM? TABİİ Kİ .

Neden görüştüğüm adamın benimle vakit geçirmemek için bir bahane uydurmak zorunda olduğu gerçeğine ağlamak isteyeyim ki? Başka bir adamla çıkmak için.

Lütfen bana hala o uygulamadaki erkeklerle konuşmadığını söyle. Sanırım iki hafta benim için bir rekor .

"Göründüğü gibi değildi."

Kaşlarım biraz daha yukarı kalktı. "Bundan emin misin?"

Tereddüt ediyor ve onu hazırlıksız yakaladığımı biliyorum; gözlerinin ardındaki düşünce sürecini görebiliyorum.

"değil, özel bir ilişkimiz falan yok. Kiminle istersen çıkabilirsin." Her nasılsa umurumda değilmiş gibi görünmeyi başarıyorum.

"Özel değil miyiz?" Ses tonunda beni duraksatan bir aksaklık var. "Başka bir adamla çıkıyorsun. Ne düşünüyorsun?"

Gülüyor ve vücudundan bir ürperti geçiyor. Paltosunu ya da beresini giymemiş ve benimkiyle bile yüzüm buz gibi. "Bu bir randevu değildi."

Öyle değil miydi? Kendi gözlerimle gördüğüm her şey tarih diye bağırıyordu ama... Richie'den dört basit kelime duyunca ona inandım. Neden olduğuna dair hiçbir fikrim yok. En iyi zamanlarımda bile paranoyak ve şüpheliyimdir ve onu diğer adamla görmek, evet, onu tamamen kendime istediğimi fark etmemi sağladı. Ve içimde ondan şüphe eden tek bir parça bile yok.

"Bu bir hokey olayı da değildi," diyorum dikkatle ama kavga beni terk ediyor.

Richie bunu fark etmiş olacak ki bir adım öne çıkıp kollarını altına soktu. "Donuyorum."

"Sen-argh!" Donmuş eli katlarımın altına giriyor ve sırtıma bastırıyor. Ona karşı kıpırdandım. "Kes şunu."

"Hayır. Seni buraya kadar kovalamama sen sebep oldun, bu da senin cezan."

Ellerini üzerime koymasına ceza mı? Belki de bu kelimenin anlamı hakkında konuşmalıyız. "Hâlâ yalan söylüyorsun."

"Ben . Bu Asher, takımdaki yeni çocuk. Yeni koç olan kardeşi onu dışarı çıkarmamı ve bağ kurmamı istedi çünkü bunun çizgimize yardımcı olacağını düşünüyor. Bu jüri hâlâ kararını vermedi."

Boynuna doğru inliyorum. "Siktir."

"Mhmm."

"Ben bir aptalım."

Richie gülüyor. "Ben olmayınca güzel bir değişiklik oluyor."

"Özür dilerim. Sanırım burada biraz kıskanç ve paranoyak olduğumu belirtmeliyim. Eğer şimdi çekilmek istiyorsan-"

"Kıskanç, paranoyak ve muhtaç. Sanırım hat trick yaptım."

Nasıl bu kadar mükemmel olabiliyor?

"Sanırım burada seninle oyun oynamayacağımı belirtmem gerekiyor, Seth. Sana bir şey yapacağımı söylüyorsam, . Eğer bir gece takılmak istemezsem," diye homurdandı, "pek olası değil, ama sana söylerim. Yalan söylemek ve sinsî olmak bana göre değil."

"Richie..." Biraz geri çekiliyorum çünkü bunun ciddi olduğunu bilmesini istiyorum. "Sanırım fark ettiğimden daha durumdayım."

"Evet, ama artık benim pisliğimsin." Gözlerime bakıyor. "Sadece benim.

Öyle mi?" "Özel olmak mı istiyorsun?"

"Zaten öyle olduğumuzu sanıyordum."

Gülümsüyorum ve onu öpmek için eğiliyorum. Belki de CU'ya bu kadar yakinken daha dikkatli olmalıyım, ama neden umursamam gerektiğini hatırlamakta . "Sanırım tüm o ChatUp bağlantılarını iptal etmeliyim o zaman."

Sırtımı çimdikliyor ve beni tekrar öpüyor. "İkimiz de biliyoruz ki senin için sadece bir penis var." "Peki, Witcher'ı unutmayalım."

"Hmm." Dişleri kulağımı sıyrıyor. "O kostüm hala bende."

Yüce Tanrım.

Gitmek için çok mu erken?

Richie yine titriyor. "donuyor."

" gel." Onu McIntyre'ın yerine doğru itiyorum. "Sen arkadaşının git, ben de benimkiyle takılayım, sonra benim eve döndüğümüzde onları senin için ısıtırim."

"Ve , tamamen affedildin."

Barın sıcaklığına tekrar girmeden önce ayrılıyor ve neyse ki Richie'nin takım arkadaşı hâlâ aynı masada oturmuş birasını yudumluyor. Ona garip bir gülümseme atıyorum, bu da onu eğlendiriyor görünüyor, yani en azından bu var.

Yine de buraya girdiğimde ne gördüğümü biliyorum. Onun ilgisi Emma'nınkiyle aynı değildi ama *bir şeyler* vardı.

Ayrıldık ve Richie'nin isteksizliğini kendiminki kadar güçlü hissedebiliyorum ama ayaklarımı hareket ettirmeye devam ediyorum. Arkadaşlarımla takılmayalı çok uzun zaman oldu ve şimdi onları terk edersem beni öldürürler.

"Seth." Sarah hemen ayağa kalkıyor ve bir elini alnıma bastırıyor. "Bana doğruyu söyle, ölüyor musun?"

"kadarıyla hayır."

"O zaman ne var ne yok, dostum?" Tyson iki kolunu da kabinin arkasına soruyor. "Seni görmeyeli bir aydan fazla oldu ve her aradığımda dikkatin dağınık ve belirsizdin."

"Meşguldüm."

"Kim o? O mu? Onlar mı?" Sarah tekrar oturup yanına yaslanırken Clarissa soruyor. Tyson'ın yanına oturuyorum ve bana doğru ittiği birayı kabul ediyorum.

Siktir .

"İnanılmaz *biri* ve daha çok yeni, yani alacağınız tek şey bu."

Tyson birasını yudumlarken, sorusuna rağmen Clarissa'nın ağzı açık kalır. "Gerçekten mi?

Gerçekten bir erkekle mi görüşüyorsun?"

"Evet. Ben de demi olduğumu öğrendim. Evet, aranızda ne var ne yok?"

"Hayır, geri sar." Tyson bana doğru döndü. "Benim Straighty'im bir seksen mi yaptı?"

"Ha, ha."

Sarah onu işaret ediyor. "Kapa çeneni. Tyson'ın demek istediği senin adına mutlu olduğumuz. Hep merak ettik." "Bekle, neyi merak ettik?"

"Eğer ibne olsaydın." Önemli bir değilmiş gibi omuz silkiyor.

"Tamam, sık istiyorum diye bağırmamın sebebi ne?" Tyson kahkahayı patlatmadan önce birasını tekrar yudumluyor. Ona dirsek attım. "kadar yeter. Sarah, açıkla."

Clarissa'yla hızlıca bakışıyorlar ve bana yardım edin, onlar da gülmek istiyor gibi görünüyorlar.

"Sadece..."

Clarissa devralıyor. "Eşcinsel olduğunuzda, bu tür şeyler için yerleşik bir radarınız oluyor." "Ayrıca, sürekli erkeklerin popolarına bakıyorsun," diye ekliyor Sarah.

Yüzüm . "Ben *asla*-"

"Her zaman," diyor Tyson. "Ayrıca şu dizideki sarışın adama olan takıntın-" "Onun saçları sarıdan çok gri-"

"Yine de kimden çok iyi biliyorsun." Birama uzandım. "Hepinizden nefret ediyorum."

"Sizde de bu var..." Tyson düşünürken parmaklarını şıklatıyor. "*Kalite*." "Açık konuştuğunuz için teşekkür ederim."

"Çünkü bu belirli bir şey değil." Kendine doğru bir el sallıyor. "biseksüelim ama çok kampçıyım.

Konuşma, hareket ve davranışlarımla eşcinsel olduğumu haykırıyorum. yapıyorum. Sende daha çok insanlara nasıl davrandığınla ilgili. Her zaman gardını alıyorsun, yeni insanlara şüpheyile yaklaşıyorsun ve sanki her zaman kendini kontrol etmek zorundaymışsın gibi. Sanki oynaman gerektiğini düşündüğün rolü oynamaya çalışıyormuşsun . *hep* böyleydin, boo. Sonra biriyle birlikte *olduğunuzda*, hep bitmesini bekliyorsunuz. Sen insan formundaki eşcinsel trajedi mecazısın, Sethie."

"Bu eğlenceli bir sohbet. Yeni bir konu." "Ama detaylara ihtiyacım var!" Sarah yalvarıyor.

"Hayır. Bu sefer her şeyi oluruna bırakıyorum."

"En azından dipte olup olmadığını söyle," diyor Tyson. "Beni sikecek bir erkek bulabilseydim tam bir dip olurdu. Bazı nedenlerden dolayı, ben bir piliç mıknaatısıyım."

"Pegging," diyor Sarah ona. "Araştırın."

"İlgilenen bir kız bulsam ben de ilgilenirdim. Ya sen?" "Zerre kadar değil."

Tyson onu tersledi ve bana döndü, küçük bi kalbini mutlu etmemi bekliyordu.

Biramın kalanını çabucak boşaltıyorum. "Biz, ah, henüz o noktada değiliz."

"O zaman iki hafta boyunca burada ne halt ediyordun?"

"Bir sürü başka şey." Yine kızarıyorum ama gülümsememi kontrol edemiyorum.

Ve o anda Richie ve arkadaşı birkaç kabin ötede duruyorlar. Takım arkadaşı ceketini omuzlarına atıp oradan ayrılıyor ve Richie dönüp bana doğru .

Oops. Sanırım *gizli* konuşmadık.

Richie masamıza ulaştığında Tyson neredeyse ciyaklıyor. "Bir konuda yardıma ihtiyacın var mı tatlım?" "Seth gitmeye mı diye bakıyordum."

"adam o mu?" Tyson'ın sesi o kadar yüksek ki, iki taraftaki kabinler kısa süreliğine sessizleşiyor. "Anladığım kadarıyla onlara bizden bahsetmişsin?"

"Hayır." Çok uzak. "Onlara kendimden bahsettim. *Sen* sadece onlara bizden bahsettin." Gülümsemesi utangaç bir hal aldı. "Oops?"

Ayrıntıları kendime saklamak kadarmış. "Çocuklar, bu Richie. Richie, arkadaşlarım. İsimleriyle tanıtmayacağım, çünkü senin ağızlarının suyu akıyor ve biz gidiyoruz."

Biraz daha uzun durmasını özlemiyorum. "Hepinizle tanıştığıma memnun oldum."

"Tamam." Ayağa kalkarken onu dürtüyorum. "Onlara karşı nazik olmana gerek yok. Bu sadece senden şüphelenmelerine neden olur."

Sarah güler ve Tyson kendini dramatik bir şekilde masanın üzerine bırakır. "Sen kendine yakışıklı bir sporcu buluyorsun ve ben beni becermesi için birine para bile veremiyorum."

Başını okşadım. "Çaresizlik seksi bir özellik değildir."

Vedalaşırken parmağını bana doğru kaldırıyor ve sonra Richie'yle birlikte çıkışa yöneliyoruz.

"Sence onlar birilerinin yanında olmamız mümkün mü?" diye soruyor.

"Bu gidişle hafta sonuna kadar tüm Vermont öğrenmiş olacak." Eğer bu ilişki biterse, şimdiye kadar hiç olmadığı acı çekeceğimi düşünmek beni geriyor. Hâlâ ters gidebilecek o kadar çok şey var ki... Çok yapışkan olacağım, buraya yakın bir iş bulamayacak, eve taşınacak... Herkese söylemek büyük bir hata mı?

Elimi tutuyor ve bunu sessiz tutamamamızın çok iyi bir nedeni olduğunu fark ediyorum. Ellerimizi birbirimizden uzak tutamıyoruz. "Sanırım kardeşine söylemeliyiz."

"Foster yılbaşında, oynamadığı için All-Stars sırasında ziyarete gelmeyi düşündüğünü söyledi. O da gelecek hafta."

Richie yarı kararlı, yarı öfkeli görünüyor. "Huh. Çok yakında."

Öyle. Çünkü herkes içinde muhtemelen en az söylemek istediğim kişi Foster. Ailemize açılmadığı için ona onca boktan sonra, burada biraz ikiyüzlü davranıyorum.

"Çok yakında, ama bunu yüz yüze yapmak için tek bu. Tabii ona birlikte söylemek istersek. Montreal'e gidebilirim."

"Ona birlikte söyleriz," diyor Richie ve sonra düşünceli görünüyor. "Öyleyse, yaşamak için bir haftam kaldı."

"Çok dramatik." Ama yine çekip gitmiyor.

"Ölmeden önce ne yapmak istediğimi bilmek ister misin?" Onunla dalga geçiyorum. "Ne?"

"Biz, bir yatak ve bolca kayganlaştırıcı içeriyor."

Sanırım Tyson'ın sorusunun cevabını öğreneceğiz.

COHEN

SETH ELİMİ TUTUP ARABASINA DOĞRU YÜRÜDÜĞÜNDE KELİMELER AĞZIMDAN DAHA YENİ ÇIKMIŞTI.

Bir kahkaha attım. "Bu fikir hoşuna gitti mi?" "Bu fikre bayıldım."

"Senin evde buluşalım mı? Yarın derse gidebilmek için arabamı almam gerekiyor ve ayrıca bir eczaneye uğramam gerekiyor."

Seth bana sırtıttı. "Hayır, yok. Bana izci çocuk de, yarın seni bırakabilirim." "Yolunun dışında ama."

Duruyor ve kendini bana doğru bastırıyor. "Umurumda değil." Seth ağzını benimkinin üzerine , ben de umursamıyorum.

Ayrıca beni burada, kaldırımın ortasında herkesin şekilde öpmesi de umurumda değil. Muhtemelen dikkatli olmalıyız ama kardeşiyle konuşmamıza sadece bir hafta var.

Bir hafta sonra kime ne söylediğimize dikkat etmek zorunda kalmayacağız çünkü bu ketum olma işinde berbat olduğumuz ortada.

Dilimi ağzının içine sokup yalamaya çalışıyorum ama Seth geri çekiyor.

"Bunu benim evime . Hadi gidelim."

On dakikalık yol bir saat gibi geliyor ve kendimi defalarca ayarlamak zorunda kalıyorum. Genel olarak Seth'le seks yapmak beni sertleştiriyor. Yani bu mu? Bir sonraki adımı atmak mı? Zar zor .

Seth binasının yakınındaki bir park yerine girerken gülümsüyor. "Orada biraz rahatsız görünüyorsun."

"Sikim acıyor."

Seth gülüyor. "Bunun için birine görünmelisin."

"Sadece biraz ilgiye ihtiyacı var."

"Aletin bir ilgi orospusu olması tamamen şok edici." "Sevgi istiyor."

Seth uzanıp pantolonumdaki şişkinliği okşuyor. "Ona iyi bir bulacağımdan emin olabilirsin." Kaşlarımı çatıyorum. "Hâlâ seksten mi bahsediyoruz?"

"Siktir, tatlısın. Evet. Seks. Şimdi. Üst katta."

Arabadan iniyoruz ve ben sakın olmaya çalışıyorum ama ikimiz de kapıdan geçmek için . Dairesine varır varmaz kapı arkamızdan kapanıyor ve Seth dönüp ağzıma saldırıyor.

Dilini dudaklarımın arasından geçirirken yüzümü kendine doğru tutuyor.

Ellerimi sırtında gezdiriyorum ve kışını kavrayarak kendime doğru çekiyorum, böylece her yerini hissedebiliyorum. Seth geri çekiliyor ve biz de olabildiğince hızlı bir şekilde paltolarımızdan ve gömleklerimizden kurtulup öpüşmeye ve ellemeye geri dönüyoruz. Teninin değmesine bağımlıyım.

Tökezleyerek üst kata çıktık.

beni ittiği çatı katı yatağı. "Mm, sanırım senin bu agresif yanını seviyorum."

Bana gözlerinde şehvet yanıyor. Elini uzun ve zayıf gövdesinde, göğsünden pantolonunun bel bandına kadar gezdiriyor.

Kemerinin tokasını çözüp kotunun düğmesini açarken ağzım sulanıyor.

"Soyun," diyor Seth ve evet, onun bu yönünü kesinlikle beğeniyorum.

İkimiz de kıyafetlerimizin geri kalanından kurtuluyoruz ve Seth'in kayganlaştırıcı ve prezervatifleri çıkarmak için başucu çekmecesine doğru ilerlemesini izliyorum.

Daha önce erkeksi formun seksi olduğunu hiç düşünmemiştim ama Seth'in şekli soyunma odalarında birlikte olduğum erkeklere pek benzemiyor. Hatta Logan gibi.

Bir yüzücü gibi geniş omuzları var, ama bakışlarım aşağıya doğru inerken, beli biraz içeri çekiliyor ve kalçalarına nefis bir kıça giden hoş bir kıvrım veriyor. Kıyafetleri üzerindeyken, yukarı ve aşağı doğru düz gibi görünüyor, ama çıplak, kendimi içine sokmak istediğim bir kıcı var.

Sonra bu konuyu hiç konuşmadığımızı fark ettim.

"Peki, bu tam olarak nasıl işleyecek?" diye sordum.

Aletim yalvarsa da kendime dokunmaktan kaçınıyorum. *Sabırlı ol, küçük Cohen.*

"Tatlım, eğer analın nasıl çalıştığını bilmiyorsan, belki de kuşlar ve arılar hakkında konuşmalıyız.

Bir erkek ve erkek birbirlerinden çok hoşlandıklarında..." Seth sırtıyor.

"Çok komiksin. Ayrıca, neden bir erkek ve bir erkek olmak zorunda? Flaş haber, kızlar da analdan hoşlanır." "Hiçbir kız arkadaşım sevmemi."

"Sanırım şanslıydım?"

Seth yatağın kenarına oturuyor ve bana doğru eğiliyor. "Demek bunu daha önce yaptın. Bir kadınla." ", ama daha çok merak , ben mi... yoksa sen mi... bilirsin işte..."

Seth'in dudakları büzülür. "Kim kale olacak ve kim disk olacak?"

"Bu benzetme için teşekkürler. Buzda gol atmaya bir daha asla aynı şekilde göremeyeceğim."

"Atıcı ve avcı benzetmesi yapacaktım ama hokey benzetmesini daha çok beğeneceğinizi düşündüm."

Kaşlarımı sallıyorum. "Kırıksıklığıma mı girmek istiyorsun? Bana yapışmak mı istiyorsun? Kıcıma mı?"

"Tamam, artık hokey terimleri yok. Senin büyük bir masc jock olduğunu düşündüm, bu yüzden muhtemelen topping yapmak ."

Yavaşça alkışlıyorum. "Heteronormatif cinsiyet rollerini dayatmanın yolu."

"Kastettiğim bu değildi." Seth bir nefes verir. "Kendi başıma yaptığım bir şey değildi ve bu bilgiyi hiçbir yolu yoktu ama Foster'ı tanıyorum-"

. "Kardeşinin seks hayatını bilmek istemiyorum." "Anladım-"

Ayağa kalkıyorum ki bu konuşmayı düzgünce yapabilelim, gerçi bunu muhtemelen ben sertleşmeden ve muhtaç önce yapmalıydık. "Seninle uygulamada tanışmadan önce başka erkeklerle nasıl biliyor musun?"

Seth başını sallar.

"Bir keresinde parmaklarımla küçük bir deney yaptım. Hayatımı değiştirdiğini söyleyemem ama buna karşı değilim."

Seth alt dudağını ısırır. "Sana bazı şeylerin beni ettiğini söylediğimi hatırlıyor musun? Normal porno benim için hiçbir şey yapmıyor ve genel olarak seks, gerçekten hissettiğim biriyle olmadığı sürece... meh. Ama üzerime boşalmandan neden bu hoşlandığımı biliyor musun?"

"Çünkü ben bir seks tanrısıyım ve erkeklik suyuma tapınılması gerekir?"

"Lütfen bir daha asla erkek suyu deme yoksa senin yanında asla ereksiyon olamayabilirim." Gülüyorum. "Anlaşıldı."

"Her neyse, bunu seviyorum çünkü normal insanlar seks sırasında endorfin salgımlarken, ben bunu daha sonra alıyorum. Seni boşalttığımı bildiğim için bunu bir başarı olarak kabul ediyorum ve benim de içinde işaretlendiğinde, bu sadece aldığım yüksekliğe katkıda bulunuyor. Boşalmak için vücudumu beni mutlu eden bir şey var. Bu yüzden, beni becermen bana böyle hissettirmek için yepyeni bir fırsat."

Tüm bu konuşmalardan sonra çok ihtiyaç duyduğu rahatlamayı yaşayan sikim, Seth'in beni iyi hissettirdiğini bildiği için dölümle kaplanmaktan hoşlanacağı düşüncesiyle yeniden canlanıyor.

"İstersen bu şekilde yapabiliriz, ama şunu da bil ki, ben bir sıra isteyeceğim."

Seth göğsüme bastırıyor ve beni yatağa doğru iterek üzerime çıkıyor. "Belki atabiliriz." Ereksiyonumun üstüne sürünüyor.

"Evet, peki bunu nasıl yapacağız?"

"hazırlıyoruz ve sonra ben seni beceriyorum, ama sen içimde bitiriyorsun." Precum alt karnıma damlıyor. "Evet. Bu. Bunu istiyorum."

Ağzı benimkiyle buluşuyor ve tamamen dilden oluşan bir öpücük daha veriyor. Eli saçlarımı sıkıca kavradığında, omurgamdan aşağı bir akıyor ve beni titretiyor.

Vücudumda aşağı doğru sol göğüs kafesimi yalıyor ve sertçe emiyor. Kalçalarım yataktan fırlıyor ve o kıkırdıyor. Seth karın kaslarımdan aşağıya ve mutlu izime doğru yoluna devam ediyor.

Sikim çenesine çarpıyor ve altında kıvranarak ağrıyan sikimi ağzına götürmeye çalışıyorum. Ama oturuyor ve parmağını ağzına sokuyor.

Deligim kasılıyor, o parmağı içimde bekliyor ve istiyor.

Başını eğip sikimi ağzına hemen önce gözlerinde bir parıltı var ve bir parmağını bastırıyor.

"Siktir." Yorganı kaptım ve ellerimle yumrukladım.

Seth, sert uzunluğumu hevesle şapırdatırken ve emerken deliğimi kızdırıyor.

Parmağı kendime yaptığımdan çok daha farklı hissettiriyor. Daha yoğun. Duygu artıyor. Özellikle de Seth'in ağzı üzerimde çalışırken.

Hem daha fazlasını istiyorum hem de durmasını istiyorum. Bu garip ve şaşırtıcı. Parmağını daha derine mi sokmaya çalışsam yoksa dışarı mı itsem bilemiyorum ama Seth ıslak bir patlamayla sikimi bırakıp boştaki eliyle beni okşarken bir yandan da taşaklarımdan birini emmek için ağzını hareket ettirdiğinde artık parmağının ne yaptığı umurumda değil çünkü boşalmamak için kendimi tutmaya çalışmaktan başka bir şey düşünemiyorum.

"Bir parmak daha ekle,"

diyorum. Başını kaldırıyor.

"Kayganlaştırıcı."

Yatağın üzerinde elimi gezdiriyorum ve onun için açıyorum. Ben eline kayganlaştırıcı fişkırtırken benden ayrılıyor, ama ben hemen müdahaleyi özlüyorum.

Seth kayganlaştırıcıyı parmaklarının arasında ovuşturarak iki parmağını da kaplıyor. Bu sefer ikisiyle de içime giriyor ve alışmam daha uzun sürüyor ama sikime gösterdiği ilgiyi kesmiyor.

Başını sallayarak uçtan dibime ve yukarıya doğru yalıyor. Başının asi saçlar tenimi gıcıkıyor ve uzanıyorum, bana ne yaptığına bakabilmek için yolumdan çekiyorum.

Kahretsin, bu güzel bir manzara.

Çok odaklanmış, çok hevesli.

Sonra ne oldu? Parmakları içimde bir noktaya, kendi kendime ulaşamadığım bir noktaya çarptı ve beklemem gerektiği söylenen o oyun değiştirici nihayet anlam kazandı.

Zevk omurgamdan aşağı vuruyor, ayaklarımı uyuşturuyor. İçimde tekrar tekrar hareket ediyor, bastırıyor

tekrar tekrar prostatıma karşı. Kalçalarım itiyor ve Seth ilk seferinde beni korkutan o boğulma sesini çıkarıyor, ama şimdi bahsettiği Pav-her neyse o tepki gibi. Bu beni daha da sertleştiriyor ve tehlikeli bir şekilde sınıra yaklaştırıyor.

"Bekle, bekle, bekle," diye yalvarıyorum.

Seth duraksıyor ve bana bakıyor.

"Sadece parmaklarınla. Ağzınla ve diğer her şeyle..." Derin bir nefes alıyorum.

Vücudu kalkıyor ve parmaklarını kığımın içinde tutarken üzerime eğiliyor.

Beni usulca öpüyor ve parmaklarının hızını prostatıma sürekli vurmaktan daha uzun ve daha yavaş vuruşlara değiştiriyor. Hâlâ iyi hissettiriyor ama artık uçurumun kenarında sallanmıyorum. İçimde oluşan orgazm kayboluyor ve bir saniyeliğine gerçekliğe göz kırpabiliyorum.

"Etrafında dön," diyorum

dudaklarına karşı. "Ne?"

"Şu anda tam olarak ne olduğumu hissedebilmen için kığın buraya

gelmesini istiyorum." Parmağı tekrar prostatıma bastırıyor. "İyi

hissettiriyor mu?" "Tarif edilemez."

Seth parmaklarını içimden çekiyor ve yaslanıp ayaklarıma bakacak şekilde manevra yapıyor. Kığı tam orada, daracık deliği yüzümün önünde. Başını tekrar eğip sikimin ucunu ağzına aldığı anda daha da iyi bir görüntü elde ediyorum.

Onun içinde olmak için sabırsızlanıyorum ama oraya ulaşmak için onun da benim kadar açık ve muhtaç olması gerekiyor. Kayganlaştırıcıyı tekrar buluyorum ve parmaklarıma bolca döküyorum, sonra işaret parmağımı deliğinin etrafındaki büzülmüş deriye bastırıyorum. Sikimin etrafında inliyor ve parmağımı içeri itiyorum.

Seth doğal davranıyor, vücudu gerilmeden önce parmağımı ilk boğuma kadar götürüyor. Kalçalarının kontrolü ele almasına izin vererek beni yönlendirmesine izin veriyorum. İçine girmek ne kadar cazip gelse, alışmasını bekleyeceğim.

Çok uzun sürmez.

Kalçaları hareket ne kadar sertleştiğini hissedebiliyorum, parmaklarımin üzerinde kendini becermeye çalışıyor. Aleti karnıma sürtünüyor ve tenimde ıslak noktalar hissedebiliyorum.

Ben kığını parmaklarken o beni emiyor ve daha fazlası için yalvarması uzun sürmüyor. İkinci bir parmak daha ekliyorum ve titriyor. Artık tamamen içindeydiler, ayaklarımin karıncalanmasına ve taşaklarımin gerilmesine neden olan o yumuşak süngerimsi noktaya çarptıklarına şüphe yoktu.

Ağzı beni terk ediyor. "Richie."

"Lütfen bana ikimizin de sikilmeye hazır söyle."

Başını sallıyor. "Sana içimde ihtiyacım var."

"Anlaşma bu değildi. Önce beni becermek zorundasın."

Seth üzerimden kalkıyor, ben de ellerimin ve dizlerimin

üzerine yuvarlanıyorum. "Dayanamayacağım," diyor Seth.

"Güzel, çünkü sıranın bana gelmesi için sabırsızlanıyorum."

Seth prezervatiflere uzandı ve bir tanesini bana fırlattı. "Bununla şimdi ilgilen ki işim bittiğinde zorunda kalmayasın."

"Düşünce tarzını seviyorum."

Prezervatifi açıp ağrıyan shaftımdan aşağı yuvarlarken alnımı yastığa ve hala havada. azaltmak için birkaç sert pompalamaya karşı koyamıyorum.

İşe yaramıyor ama Seth'in kılıflı siki deliğime bastırıyor. Parmaklarından çok daha büyük ve götüme girmesini hoş karşılasa da, sıkı ve yakıyor.

İçimde ilerlerken Seth'in nefesleri sert, kısa soluklarla çıkıyor ve bir kısmı

"Tamam, bitti, hadi takla atalım" demek istiyorum, ama daha büyük bir parçam onun içimdeki o noktaya vurmasını ve aklımı kadar vurmaya devam etmesini .

Güçlü elleri beni tutmak için kalçalarımı kavlıyor çünkü istemsizce kığımın içine gömülen devam ediyorum.

"Çok sıkıydın," diyor Seth.

Bir şaka yapmak istiyorum. Esprili bir şey söylemek. Ama sesim işe yaramıyor.

Seth bir eliyle omzumu kavrarken diğer eliyle de içime doğru ilerliyor.

Kendimi toparlamak için birkaç yudum hava çekiyorum. Üstesinden düşündüğümde başımı sallıyorum. "Çekil." "Emin misin?"

"Kesinlikle."

Geçici bir itiş deniyor ve sonra bir tane daha. Üçüncü denemede tam istediğim yere isabet ediyor ve uzun bir inilti çıkarıyorum, bu da onun tekrar yapmasını sağlıyor.

İşte o zaman bırakıyor ve daha sert itiyor.

"Kahretsin," diye nefes alıyorum. "Oh, kahretsin."

Seth küçük bir kahkaha atarak, "Söylemiştin," diyor ve sonra adımları artarken homurdanıyor.

"Yapmayacağımı söylediğimde yalan söylemiyordum..." Duraklıyor. "Uzun sürdü. Kahretsin, çok yakındı."

"Umurumda değil. Seni becermeden önce boşalmanı istiyorum. O zaman deliğin iyi ve gerçekten kullanılmış hissedecek."

Seth inliyor ve hızına devam ediyor, vücuduma sahipmiş gibi davranıyor. Zevkini benden alıyor, bu da her şeyi daha da arttırıyor.

", Seth, ben seni yenmeden önce gelmelisin."

Terliyim ve Seth'in kontrolünü kaybetmeye başladığını gördüğüm için kendimi sınıra yakın hissediyorum, ama sıkım dikkat çekmek için ağlıyor. Kendime dokunacak , hazır olmadan patlayacağımı biliyorum.

Seth'in titremesi ve sonunda beni acılarımdan kurtarması için sadece birkaç pompa daha gerekiyor. Gelirken adımı haykırıyor ve "Gelmenin keyfi kaçmadan önce sana şimdi ihtiyacım var" dediğinde için zar zor zamanım oluyor.

Benden ayrılıp sırt üstü uzanıyor ve ben de hemen bacaklarının arasına giriyorum.

Ellerimi dizlerinin üzerine koyup yukarı doğru itiyorum, onu ikiye katlayıp deliğini ortaya çıkarıyorum. Parmaklarımla hala beni kaldıracabilecek durumda olup olmadığını kontrol ediyorum ama parmaklarımı itiyor.

"Ben hazırım. İhtiyacım var. Richie, lütfen."

Seth Grant'in yalvarmalarına dayanacak kadar güçlü değilim.

Aletimi hizalıyorum ve içine doğru , sadece Seth irkildiğinde duruyorum, ama durduğum anda başını sallıyor.

"Devam et. Ben iyiyim."

Tek yapabileceğim bana doğruyu söylediğine güvenmek.

Seth'in içinde olmanın şimdiye kadar birlikte olduğum herkesten temelde farklı bir yanı var ve bu onun bir erkek olmasından .

Çünkü hayatımda ilk kez değer verdiğim biriyle birlikteyim. Birlikte bir geleceğe sahip olmayı umduğum biriyle birlikteyim ve yapılan seks, sadece boşalmanın boşluğundan çok daha yoğun.

Ben itmeye başladığımda Seth bana bakıyor, yanakları kızarıyor, göğsü kabarıyor ve bana uzanıp başımın arkasını tutarak ağzımı onunkine yaklaştırdığında her bitiyor.

Orgazmımın kabarması, iç içe geçmiş uzuvlar ve birbirine bağlı bedenlerden oluşan terli bir yığın olana kadar ve dalgayı sürene kadar artıyor.

Hareket edecek enerjiyi yeniden kazandığımda, bu sadece sırt üstü dönmek oluyor. Nefeslerimiz senkronize oluyor, göğüslerimiz birlikte yükselip alçalıyor.

"Kardeşine kesinlikle söylememiz gerekiyor,"
diyorum. "Eww. Ondan sonra aklına ilk gelen Foster
mı oldu?"

"Hayır. O olaydan sonraki ilk düşüncem, bunun bir daha yaşanmaması için elimden gelen her şeyi
yapacağım oldu. Ve yine. Foster bana kızgın olsa bile, sana olan hislerim değişmeyecek."

Seth keskin bir nefes alıyor ve başımı çevirdiğimde gözlerinin
parladığını görüyorum. "Ciddi misin?"

"Söz veriyorum." Bunu bir öpücükle mühürlüyorum ve sonra onunla duşa kadar yarışıyorum.

S E T H

RANDEVULAR HIÇ OLMAMIŞTI.

Elbette, hala her zamanki gibi endişeli ve gerginim, ancak bu sefer bambaşka bir nedenden dolayı. Genellikle çok fazla . Kaçınılmaz sonu bekliyorum ve beni oraya götürecek her adımı analiz ediyorum.

Ki bunun da sorunun bir parçası olabileceğini fark etmeye başladım.

Richie'yle... rahat ve samimi biri ve şimdi ilişkimizin bitmesinden endişe ediyorum çünkü onu kaybetmemek için her şeyi yaparım. Bana kendimi asla fazla hissettirmiyor.

Sadece tam olarak yeterli.

Ona aşık olmak istemiyorum, çünkü bizim yaşımızda bu saçmalık çok anlamsız. Ama yine de olacağına eminim.

"Nasıl hissediyorsun?" Foster ve Zach'le buluşacağımız restoranın yanındaki otoparka yanaştığımda yolcu koltuğunda ona .

Richie uzun bir nefes verdi. "Sanki öğle yemeğini atlamak kötü bir fikirmiş gibi." "Öğle yemeği yedin."

"Evet, ama sadece bir tane."

Tabii ki. Motoru kapatıyorum. "ama, ısırmaz."

"*Isırmayacağını* biliyorum. O dört yaşında değil. Bana yapabilecekleri çok, çok daha kötü."

Arabadan çıktık ve patikada buluştuk. Richie ceketinin altına, üzerine ikinci bir deri gibi oturan düğmeli bir ceket ve lacivert bir pantolon giymiş. Sakalını düzeltmiş ama sakalının altından bile solgun görüldüğünü anlayabiliyorum.

"Bunu yapmak zorunda değiliz," diye hatırlatıyorum ona. "Bildikleri kadarıyla sadece beni bekliyorlar."

Hızla başını sallar. "Eğer şimdi yapmazsak, . Seni kendime çalışmak çok fazla baskı yaratıyor."

Ne demek istediğini biliyorum. Richie bütün hafta sıkı çalıştı ve geçen hafta sonundan beri sadece bir kez kalmayı başarmış olsa da beni her gün arıyor. Bazen konuşuyoruz, bazen otuz bir çekiyoruz ve bir ya da iki kez yatakta sızmadan önce ancak birkaç yorgun kelime söyleyebildi.

Eğer saklanmıyorsak, onun yatakhanesine, öğle yemeğine ya da... tam anlamıyla ne zaman olursa gelebilirim. Bu düşünce beni harekete geçiriyor.

Richie'nin elini tutmak için sabırsızlanıyorum ama başlangıçta hiçbir şey belli daha iyi olacağını . Foster'ın sinirlendiğinde dayanacağı bir şey olmadığını bilsem de -ki sinirleneceğinden şüpheliyim- bu sınırlarime engel olmuyor. Çünkü sorunlarımız olsa bile biz kardeşiz. Bana kızmasını *istemiyorum*.

Hiçbir şey Richie'çıkمامı engelleyemez ve artık Zach'e karşı nasıl bir çekim hissettiğini bildiğim için bunu artık ona karşı kullanamam. Hiçbir şey önce bana söyledi ve benim onayına ihtiyacı olmadığını ama yine de istediğini açıkça belirtti.

Benim de aynı şeyi istediğimi fark etmek garip bir an.

Daha önce Foster'ın onayını istediğimi bilinçli olarak hatırlamıyorum, ama başından beri orada olduğunu düşünmeye başlıyorum. Tüm maçlarına gitmek, yüksek lisans programıma girdiğimde ilk onu aramak, aslında hiç umurumda değilken hokey hakkında bir şeyler öğrenmek.

Richie omzumu sıktı. "*Sana* iyi olup olmadığını sorayım mı?"

"Sanırım yakında öğreneceğiz."

Restorana girerken yolu gösteriyorum ve garsonu takip ederek arka taraftaki bir masaya gitmeden önce rezervasyon adını veriyorum. Zach ve Foster zaten oradalar, sohbetlerine o kadar dalmışlar ki yaklaştığımızı fark etmiyorlar bile.

Richie sandalyesini çekmeden önce küçük parmağımı hafifçe çekiştiriyor.

"Seth..." Foster bize dönüp Richie'nin masada dördüncü sırada oturduğunu görünce adımı sayıklıyor. "Ya Cohen? Hey, dostum."

Zach bakarken birbirlerine garip bir şekilde el . Buna yol açmalı mıyım, yoksa sadece-

"Umarım erkek arkadaşımı getirmem umurunda değildir."

Ağzından kaçır.

Zach, Richie'nin tereyağı bıçağının tabağa çarpmasıyla aynı anda suyunu yudumluyor. "Erkek arkadaşın mı?" Richie soruyor.

"Öyle değil mi?"

"Öyle ?" Samimi tonu beni güldürüyor.

Gülümsememi elime gömüyorum ve başımı sallıyorum. "Bunu yapmayı bırakmalıyız." "Bilmiyorum." Çenesini ovuşturuyor. "Şaşırmak hoşuma gidiyor."

Foster araya girerek, "Ben bilmiyorum," dedi, sesi gerginleşmişti. "Burada neler oluyor?"

Bize su doldurmak için sürahiye uzanıyorum, bu tamamen normal, sıradan bir sohbetmiş gibi davranmaya çalışıyorum. "Görünüşe göre sen beri çok şey değişmiş."

"Söyleyeceğim."

"Demi ve pan olduğumu anladım. Kim bilebilirdi ki?"

Foster'ın ifadesi yumuşar. "Vay canına, Seth. Bu... bu harika." "Bana zamanının geldiğini söylemeyecek misin?"

"Bunu neden yapayım ki?"

"Hemen hemen herkesin var. Görünüşe göre benim de bir *özelliğim* var."

Alay ediyor. "Bu saçmalık. Ben bilmesem kimse bilemezdi çünkü seni herkesten iyi tanıyorum."

Zach elini kaldırdı. "Ben hariç."

"Bu gerçekten hâlâ mı?" diye soruyorum. Yüzünde şaşkınlık ifadesi beliriyor.

"Son zamanlarda pek takıldığımız söylenemez. Nedenini anlıyorum elbette ama çok şey yaşıyorum. Ve Foster, en son ne zaman sen ve ben birlikte olduk? Evde takılmaktan bahsetmiyorum, gerçekten birlikte bir şeyler yapmaktan . Yıllar oldu." Zaman zaman beni geride bırakmışlar gibi hissetmem gerçekten şaşırtıcı mı? Kalın kalın yutkunuyorum.

"Seth, ben-"

Foster'ın sözünü kestim. "Meşguldüm. Biliyorum. Ve ben gerçekten kızgın değilim... yani, *artık*. Zamanım kısıtlı,

nereye harcayacağınıza öncelik vermelisiniz ve için bu birbirinizle. Birine değer verdiğinizde böyle olur. Onunla vakit geçirmek *istersiniz*. Onlar senin önceliğin. Bunu daha önce anlamamıştım, çünkü hiç yaşamamıştım. Ama Richie'yle çıkmaya başladığımızdan beri bana bunu gösterdi. Bana hiçbir zaman önceliği olduğumu söylemek zorunda kalmadı, ben sadece ... öyleyim."

Foster benden Richie'ye bakıyor ve tekrar geri dönüyor, yüzü matematik çözmeye çalışıyormuş gibi gergin. "Bu adam mı?" diye soruyor sonunda, erkek arkadaşımı göstererek. "Ben de en az sizin kadar ."

"Nasıl.. Ne zaman...?" Korkuyor. "Yeni Yıl'da bir şey mi oldu?"

Otelde *çok şey* oldu. "Şey-"

"İnternette tanıştık," diyor Richie hemen. "Ama konuştuğumuzu bilmiyorduk." İşte eğlencem kaçtı. "Montreal'e gidene kadar . "Çünkü çok aptaldım."

"Muhteşemliğim karşısında kör olmayı tercih ediyorum," diyorum.

Foster, Medusa'yı görmüş gibi görünerek harika bir iş çıkarıyor.

"Geçen ayı neredeyse birlikte geçirdik ve şimdi bu biraz ciddi, bu yüzden bilmen gerektiğini düşündüm. Bunu gizli tutmak ."

"Lütfen beni öldürme," diyor Richie. Şaka yapmaya çalışıyor ama anlaşılmıyor. Parmaklarını kısa saçlarının üzerinde gezdirirken Foster'ın kahkahasının içi boştu. "Bunu etmek çok zor."

Richie, "Acele ," diyor. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Tanrım, onu öpmek istiyorum.

"Lanet olsun." Foster'ın sesi ısınıyor. "Sanırım aile tatilleri çok daha büyük bir hal aldı." Bir kolunu Zach'in sandalyesinin arkasına atıyor. "Cidden, Seth, *bu* adam mı? Emin misin?"

"Eminim."

"Tamam o zaman." Bir garsona işaret edip masaya içki siparişi veriyor ve ben tüm bu süre boyunca onu izlemekten alamıyorum. Personeli etkiliyor, Zache şefkatle sarılıyor ve sanki dünyanın sahibi olabilirmiş gibi orada oturuyor.

Foster'ın bakışları benimkileri yakaladığında, onda yıllardır görmediğim kadar ciddi ve yoğun bir şey var. "Bana mutlu olduğunu söyle. Tek ihtiyacım olan bu."

Burası birden çok sıcak oldu. "Mutluyum."

Gülümsediğinde o kendini beğenmiş özgüveninden eser yok. "Cohen, görünüşe göre yine bana takılıp kaldın."

"Hayır." Richie yaklaşıyor ve elini kalçama koyuyor. "Seth'e takılıp kaldım. Sen sadece Noel'de katlanmak zorunda olduğumuz o sinir bozucu kardeşsin."

Foster başını sallar. "Bundan hoşlanmayacağım, değil mi?" "Umarım hoşlanmazsın," diyorum.

Gecenin zor kısmını atlattıktan sonra rahatlamak çok daha kolay oluyor. Akşam yemeği harika ve araba kullandığım için sadece iki içki içiyorum ama içimi dışımı ısıtıyorlar.

Foster aniden elini masaya vurur. "Oh Tanrım. Lütfen annemle babama söylediğinde orada olmama izin ver."

"Çok geç."

"*Biliyorlar* mı?"

"Evet, ve güven bana. Buna tanık olmadığınız için memnunsunuz."

Richie homurdanıyor. "Eminim onlar da tanık olmamış olmayı dilerlerdi."

"Neden? Seni seks yaparken mi gördüler?" Zach soruyor.

Foster hemen bir elini Zach'in ağzına kapatır. "Hayır. Bu konuda konuşmaya iznim yok."

"Yakın. Richie bana kahve hazırlarken daireme girmişler." Foster'ın rahatlamasını bekliyorum.

"Çıplak Buck."

Dramatik bir şekilde titriyor. "Seni uyaracağım Cohen," diye başlar Foster. "Kardeşimi incittin-" "Ve ne?" Ben araya girdim. "Ona zarar mı vereceksin? Siz alfa tipler kesinlikle tahmin edilebilirsiniz." Zach gülüyor. "Sanırım bu Foster'ın seni sevdiğini söyleme şekliydi."

İkimiz de aynı anda irkildik. "Lütfen hayır."

"Kesinlikle hayır," diyorum.

"Peki ya ben?" Richie soruyor.

Kafamız karışmış bir halde ona .

"Peki, Seth'i beni incitmemesi için uyarmayacak mısın? Neden duygularımı önemsemiyorsun?"

Gülerdim ama aslında ciddi olduğunu düşünüyorum.

Foster emin görünmüyor. "Ah, Seth. Cohen'e zarar verirsen ..." Yardım için Zach'e bakar ama Zach kaybolmuş gibidir.

"Beck seni hokey sopasıyla şişleyecek," diyor Richie, sonra ellerini kaldırıyor. "Onun sözleri, benim değil."

"Tabii ki dedi." Foster masanın altından ayağımı tekmeliyor. "Sadece merak ettim. Cohen'le çıkmaya başladığında koca bir hokey takımını miras aldığının farkında mıydın?"

"Ne demek istiyorsun?"

Sırıltısı çok kendini beğenmiş. "Onlar artık senin. İyi şanslar, ağabey."

COHEN

PAKİ KOVALAMAK, KALEYE SOKMAK, HATTA PANOLARA ÇARPMAK, İŞTE BU

Paten kaymaya başladığımdan beri uğruna yaşadığım şey. Uğruna yaşadığım tek şey.

Ama bu gece, ısınmak için buza çıktığımda, seyirciler arasında hokey sevgimin yanına yerleşmek için kalbimin içine girmiş gibi görünen biri .

Erkek arkadaşım.

Evet, öyle. İlk anlamlı ilişkim bir erkekle oldu ve her ne kadar bunu okumak ve ilişkiler söz konusu olduğunda Kinsey ölçeğinde nerede oturduğumu sorgulamak de, benim için bunun bir önemi yok. Seth'in cinsiyetinin bununla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum. İlişki kurmak benim için her zaman kolay oldu, bu yüzden daha fazlası hiç çaba sarf etmedim. Cinselliğimi sorgulamak daha çok çalışmamı sağladı ve Seth'le işleri ağırdan aldık.

Spektrumda bir olsam, beş de olsam, ben hala biseksüelim. Ve nihayet bu konuda rahat olduğum ve etiketinden çekinmediğim veya sorgulamadığım konumdayım.

Seth'in Zach'le oturduğu kayarak geçiyorum ve ona sırtıyorum. O da bana gülümsüyor ve hayatımda ilk kez bir maçın başlamadan bitmesini .

UConn iyi bir sezon geçiriyor ve bizimki ortalamanın üzerinde, bu yüzden bu maça çıkarken kazanmak için savaşmamız gerektiğini biliyoruz. Şampiyonadaki yerimizi garantilemek galibiyetler almaya başlamamız gerekiyor.

Asher yüzleşme için buzun ortasına doğru kayıyor ve sonra sanki tüm çalışmalarımız sonunda işe yaramaya başlamış gibi ya da belki de şans eseri, o kazanıyor ve disk bıçağını buluyor.

Şans, beceri ya da şans, her neyse uzun süre kalmıyor. Kaleye bir şut çektim ve kalecinin eldiveni tarafından durduruldu. Sonra Jacobs vurdu, top kalecinin eldivenlerinden sekti ve Asher topu buldu. Şimdi bir açıklık var ve topu içeri sokmaya çalışıyor ama bir anda UConn'un defans oyuncularından biri dalışa ve vücuduyla topu engelliyor.

Skor üretemiyor olabiliriz ama tarafından bakacak olursak, Asher hattımıza katıldığından beri ilk kez bir takım olarak çalıştığımızı düşünüyorum.

İlk periyot iki tarafın da fileleri havalandıramamasıyla sona eriyor, yani en azından telafi etmemiz gereken bir durum yok.

Koç Hogan bizi mücadeleye devam etmemiz, kaleye şut atmaya devam etmemiz ve bunlardan birini mutlaka yapmamız konusunda cesaretlendiriyor.

"İstatistiksel olarak konuşursak, çoktan bir tane almamız gerekirdi." Beck beni itti.

İkinci ders için dışarı çıkarken Asher beni dürtüyor. "Sanırım tüm bu bağlanma bir işe yarıyor."

O ilk geceden bu yana birkaç kez daha takıldık, bir kez Jacobs ve Beck'le, birkaç kez de kendi başımıza, ancak kardeşlerine yardım ettiği için ekipteki herkesle bağ kuracak fazla zamanı olmuyor.

Seth'e ne zaman Asher'la takılacağımı söylesem biraz tuhaflaşıyor ama asla gitmeme engel olmaya çalışmıyor. Bir keresinde onu da getirdim ama Asher'ın tek konuşmak istediği Foster'dı, sanırım bu da Seth'i kızdırdı.

Seth ondan başka kimseyle ilgilenmediğimi biliyor ve bana güveniyor, bu yüzden hafif kıskançlığını sevimli buluyorum.

Asher'ın benden hoşlandığına yemin ediyor ama Asher dışarı çıktığımızda benimle ya da başka biriyle ilgilendiğine dair hiçbir işaret vermedi. Eşcinsel olduğunu ima bile etmedi. Bir iki kadeh içip doğruca eve gitti.

"Oraya gidip bir tane batıralım," dedim.

"Ya da üç tane."

"Çok mu hırslısın?"

Dönüyor ve patenlerle yetenekli oluktan geriye doğru yürüyor. "Hat trick yapan ilk kişi bu gece bedava içki kazanacak."

Daha akıcı oyunlar oynadığımız için sanırım bize olan güvenini tazeledi.

"Kutlamak için takımla birlikte dışarı mı ?"

"Sadece kazanırsak."

"Bundan emin olalım."

İkinci periyot Asher'ın ilk dakika içinde attığı büyük bir patlamayla başlıyor. Kaşlarını bana doğru salladı. "Bir, zip. misin?"

Sporcuları daha sert ve daha hızlı olmaya iten sağlıklı rekabet nedir?

Vardiya değişimi için buzdan çıkarıldık ve UConn sayı yaptı ama bizim hat buza geri döner dönmez Asher ve benim aramda başladı. Jacobs onları hazırladı ve biz de sayı yapmaya devam ettik.

Arka arkaya iki sayı yapıyorum ve Asher'a bakıyorum. "Skor kaçtı?"

"Eldivenimden göremezsin ama sana parmağımı gösteriyorum."

Birdenbire Asher ve ben kendi oyunumuzu oynamaya başladık ve normalde bu hoş karşılanmazken, skor 3-1 bizim lehimize, bu yüzden koçlarımız kesinlikle şikayetçi değil.

İkinci periyodun bitmesine 30 saniye kala, Asher beşinci delikten sayı yaptı. Devre arasında ikimiz de kibirli pisliklerdik.

Rossi, "Birlikte çalışmanız uzun sürdü," diyor. İlk hattı kaybettiği için Simms kadar üzgün görünmüyor ama bu geceki gibi yüksek skorlu geceler kimin ne yaptığının kimsenin umurunda olmadığından eminim.

Bu hâlâ bir ekip çalışması.

Koçlar da böyle düşünüyor, bu yüzden üçüncü periyotta diğer hatlara daha fazla buz süresi veriyor. Bu kadar öndeyken diğer oyuncularını oyuna almak riskli ama tamamen de aptalca değil. Herkesin buzda kalma şansına ihtiyacı var. Bir oyuncu olarak gelişmenin tek yolu bu.

Hem Asher hem ben oraya geri dönmek için can atıyoruz. Bir gol, ikimizin de ihtiyacı olan tek şey.

UConn potaya bir daha atmayı başarıyor ve skor 4-2'ye geliyor. Koç'un bizi tekrar oyuna bekliyordum ama yapmadı.

Simms aptalca bir ceza alana ve UConn güç oyununda sayı yapana kadar olmaz.

Skor şu anda 4-3 ve o muhteşem ikinci periyottan sonra bunu kaybedersek çok kızacağım.

Oraya geri dönüyoruz ve önceki enerji... tam olarak kaybolmuş değil, ama sanki

UConn neredeyse kesin bir mağlubiyetten geri döndüğü için adrenalini yüksek ve hepimizi .

Daha sert vuruyorlar ve daha hızlı kayıyorlar ve biz de zamanımızın çoğunu onların bölgesinde skor yapmalarını engellemeye çalışarak geçiriyoruz.

beş dakika var. Bu maç herkesin ve şimdi pes etmeyi reddediyorum. Başka bir gol atmalarına izin vermeyeceğim-

Siktir!

Schofield'ın bacaklarının arasından bir tane buldular ve oyun 4-

4'e geldi. Buzun çöküp ağlamak istiyorum.

Asher bana doğru kayıyor. "Sözümü geri alıyorum. Eğer beni yenip hat trick yaparsan sana bir ay boyunca sonsuz içki ısmarlayacağım."

Baskı onu etkiliyor.

"Hey." Eldivenimle ona ters vuruş yaptım. "Bu iş bizde. Hadi yapalım şu işi."

Ama söylemesi yapmaktan daha kolay. UConn'un savunması her nasılsa ikinci periyotta olduğundan daha güçlü ve şansımız yaver gittiğinde ve pakı geçirdikten sonra kontrol edildiğimde bile, güç oyunu sırasında bir gol atamıyoruz.

Siktir, siktir, , siktir, siktir.

Jacobs ve Beck'in geçen sezon bize şampiyonluk kazandıran hamlesi bile bu kez işe yaramıyor.

Zaman azalıyor ve fazla mesaiden nefret ediyorum. O noktaya geldiğimizde hepimiz bitkin düşmüş oluyoruz ve tek bir küçük hata galibiyetle ayrılmakla kalbi kırılmış olarak ayrılmak arasındaki fark olabilir. Bunu şimdi bitirmeliyiz.

Sanki bir mucize gibi, bir açıklık buluyorum ve tereddüt etmiyorum. Sopam, pakım ve önümdeki iki yüz kiloluk kaleci dışında her şeyi engellerken arenanın geri kalanı kayboluyor.

Asher geldi, ben de sahte bir pas atıp şut çektim.

Kalecileri diski olmadığı yerde aramakla meşgul ve disk onu geçip gidiyor.

İşimize geri dönmeden önce küçük bir kutlama yapıyoruz. Şimdi saati çalıştırmak için.

Asher'ın başka fikirleri var. Yüz yüze pozisyonda Jacobs'a pas verdi, o da Asher'a. O da şutunu atıyor ve bam, Asher son düdük çalmadan hemen önce kendi golünü atıyor.

Kayarak yanına gittim ve sıkı sıkı sarıldım. "Bunu bana , değil mi?" "Fikrimi yine değiştirdim. Tüm zaferi senin alamayacağına karar verdim."

Şakayla karışık kaskının arkasına vurdum. "Bana hâlâ içki

borçlusun." Çenesini kaldırdı. "Onları hak ettin."

Soyunma odası zamankinden daha gürültülü ve bunun iyi bir sebebi var. Takım çifte hat trick için çıldırıyor.

Koçlar da gurur duyuyor. "Bu akşamki maç tarih kitaplarına geçecek bir maçı çocuklar. Bunca yıllık koçluk hayatımda, bir maçta iki oyuncumun hat trick yaptığı hiç olmamıştı. Kendinizle gurur duymalısınız."

Asher'ın kabini soyunma odasının diğer tarafında olduğu için birbirimize beşlik çakıyoruz. Westly gururlu bir baba gibi Asher'a bakıyor ve sonra hepimiz duşlara gidiyoruz.

"McIntyre'ın Yeri," diyorum herkese. "Hepiniz orada olmalısınız."

Alt sınıftakilerin kart görme ihtimali var, ancak yirmi yaşından küçüklerin bara girmesine izin veriliyor, sadece içki içmelerine izin verilmiyor.

Hepimiz duşumuzu alıp üstümüzü değiştirdikten sonra çıkışa yöneliyoruz. Oyuncu çıkış kapısının hemen dışında Seth ve Zach bekliyor ve yemin ederim tüm varlığım aydınlanıyor.

Erkek arkadaşıma beni kabul etmesi için bir şans bile vermiyorum.

Ekibin geri kalanı henüz bir erkekle çıktığımı bilmiyor. Ona doğru yürüdüm, kollarımı ona doladım ve onu muhtemelen hiç öpmediğim kadar sert öptüm.

Şok olmuş gibi bir ses çıkarıyor, ben de yutkunup onu öpmeye devam ediyorum. İşte o zaman "Bu takımdaki herkes eşcinsel mi?" dediğini duydum.

Seth'ten ayrılıp Henrikson'a dönüyorum. "Teknik olarak konuşacak olursak, Jacobs tek eşcinsel olan."

Jacobs yanından geçerken sesleniyor, "Hayır. Yine biseksüel oldum! Sanırım." Beck onu sürükleyerek götürürken, "O *benim*, önemli olan da bu," diyor.

Jacobs'un hala kendisine uyan etiketi bulmaya çalışması berbat bir şey ve belki de Beck haklıdır, bulması gerekmiyordur. Artık birden fazla cinsiyete ilgi duyduğumu fark ettiğim için kendimi çok daha rahat hissediyorum. Tahmin etmem gerekirse, Jacobs'un Kinsey ölçeğinde muhtemelen beş puan beş olduğunu söyleyebilirim, bu yüzden muhtemelen bi-liğini kabul etmek onun için daha zor.

Henrikson, "Bu çok bulaşıcı," diyor.

"Çok haklısın," diyorum kuru bir sesle. "Onları yenemiyorsan, onun yerine döv." Seth inliyor. "Öyle bir söz yok."

"Ama işe yarıyor," diyorum.

"Ben . Teşekkürler." Henrikson çenesini kaldırır. "Yine de iyi oyundu."

Dürüst olmak gerekirse, homofobik mi davranıyor, şok mu oldu yoksa gerçekten umursamıyor mu belli değil. Grant ya da Jacobs ve Beck ile bir sorunu yoktu ama sanırım başka bir Dağ Aslanı'nın eşcinsel tarafa onun için çok fazla olabilir.

"Onun için üzgünüm," diyorum Seth'e.

Seth omuz silkiyor. "Eh. Kapalı fikirli pislikler her zaman eğlenceli şeyleri kaçıırırlar. Harika bir maç çıkardın."

"Yok artık. Sanırım şimdiye kadar oynadığım en iyi oyundu. Asher ve beni gördün mü? Dinamit gibiydik."

Seth'in dikkati arkama geçiyor. "Evet. Öyleydin." Kime baktığını görmek için dönmeme fırsat kalmadan Seth öne çıkıp beni tekrar öpüyor ve cüzdanımdaki tüm paraya bahse girerim ki bu Asher.

Seth'in iddialı olması çok seksi. Sonunda mağara adamı gösterisini hava almaya çıktığında, yüzümde bir gülümsemeyle geri çekiliyorum.

Biraz nefes nefese kalmış. "Sanırım ikimiz de yeni çıktık."

Hiç *böyle* düşünmemiştim. "Özür dilerim, seni öpmem gerekiyordu.

Düşünemedim." "Kabul , zaten sır tutma konusunda berbatız."

"İstedığım son şey de senin benim sırrım olman. Kutlama için McIntyre'a geliyor musunuz?" diye sordum.

Seth "Evet" diyor, aynı anda Zach "Hayır" diyor.

Bakışlarım gidip geliyor.

"Zach'le yatakhane kadar yürüyeceğim ve sonra gelip seninle buluşacağım, tamam mı?"

Zach bize salladı. "Bunu yapmanıza gerek yok. Gidin erkek arkadaşınızla eğlenin."

Kolumu Seth'e doladım. "Şuna ne dersin? İkimiz de seninle yatakhane kadar yürürüz, sonra da Seth ve ben dışarı çıkarız."

"Eğer... eğer eminseniz." Zach'in sesi biraz suçlu gibi geliyor ama on dakikalık bir yürüyüş bu.

Önemli şey değil. Seth bana bakıyor. "Arkadaşım için bunu yapar mısın?"

"Burada hepimiz arkadaş değil miyiz? Arkadaşlar birbirini kollar."

belirtmek isterim ki, eğer uzun vadede olursak, bir gün hepimizin kayınbirader olma ihtimali çok yüksek, ancak bunu söylemek bir yana, böyle bir şeyin hayalini kurmak için bile muhtemelen çok erken

yüksek sesle.

Ama düşünceler yine de orada.

S E T H

RICHIE'YI SAYISIZ KEZ ÇALARKEN GÖRDÜM AMA ONU HIÇ IZLEMEDİM. HER DAĞ Aslan maçında odak noktam Foster ve ara sıra Jacobs'tı, Richie ise onların hattındaki diğer adamdı.

Bu geceden sonra, ne kadar kanıtladı.

Başka tarafa bakamıyordum. Hareketleri o kadar akıcı, kendinden o kadar emindi ki hat trick yaptığında çılgık çılgıca boğazımı yırtacağımı sandım.

Tabii ki, Asher Dalton bunu kendi hat trick'iyle takip etti ve bahse girerim

Richie'nin kollarına gömülmekten çok mutluydu.

Zach'in binasından çıkarken Richie'nin yanına biraz daha sıkı sokuluyorum. Beni onu bulduğundan beri gülümsemeyi bırakmadı ve Asher'ın erkek arkadaşına karşı küçük bir *şey hissettiğinden* ne kadar emin olsam da, Richie'nin birlikte olduğumuzdan beri kimseye iki kez bakmadığına ikna oldum.

Normalde şüpheli ve temkinli biriyimdir ama ona o kadar çok güvenmeye başladım ki iki elimle sıkıca tutunmak istiyorum. Kafamın arkasında bir ses, eğer çok sıkı tutunursam, sürekli her şeyin olup olmadığını kontrol ettiğim, iyi olup olmadığını merak ettiğim ve iyi olduğundan emin olmam gereken o kafa boşluğuna söylüyor. Richie'nin böyle bir karmaşaya ihtiyacı yok.

"Hey, Einstein. Kıskançlığın belli oluyordu," diye alay ediyor. Burnumu çektim. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Mhmm. Hala Asher'dan , değil mi?"

"Hangisi daha kötü bilmiyorum. Foster'a olan takıntısı mı yoksa sana olan aşkı mı?" Richie gülüyor. "İlgilenmediğimi biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum." Ona doğru bastırıyorum ve kolu sıkılaşıyor. "Sadece onun da bildiğinden emin olmaya çalışıyorum." "Ondan sonra, sanırım tüm takım biliyor."

Yanıma gelip beni öpmesi? Daha önce hiç bu kadar arzulandığımı hissetmemiştim. "Endişeli misin? Takımın ne düşündüğü konusunda mı? O adam beni bu şekilde öpmenden pek hoşlanmadı."

"Eh, Henrikson aykırı biri. Ben eski haberim. Geçen yazdan beri Logan'ı öptüğüm için herkes benimle dalga geçiyor ve Foster, Jacobs ve Beck'in D ekibine katılmasıyla birlikte yeni çığır açtığım da . Bu şekilde olmasını tercih ederim. Tüm bu saçmalıklar olmadan seninle birlikte olabiliyorum."

Söyledikleri her ne kadar hoşuma gitse de kaşlarımı çatıyorum. "Yine de saçmalıklar olacak. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Dünyadaki küçük cebimiz çok güzel ve Logan sayesinde ailenizin de bu durumdan hoşnut olacağını varsayıyorum ama yine de bazı pislikler olacaktır. Haklarımız için gelen insanlar olacak."

Hissettiklerimiz doğru değil ve kınanmalı. Queer insanlar hala incitiliyor, damgalanıyor ve yargılanıyor." Foster bana on beş yaşındayken açıldığından beri kendimi LGBTQ hakları ve bazı yerlerin ne kadar geri kalmış olduğu konusunda eğittim. Bunların hiçbirinin bir gün benim için de geçerli olabileceğini hiç düşünmemiştim.

"Ben... Ben biliyorum. Ailem ya da arkadaşlarım için endişelenmeme gerek olmadığı için çok şanslı olduğumu biliyorum. Rossi hâlâ arkamı kolluyor. Beck ve Jacobs ile daha da yakınlaştım. Logan ve ben tekrar konuşacağız. Bunların hepsi olumlu şeyler, ama olmasalardı bile ..." Richie uzun bir nefes alır. "Saklanmak içimde yok. Pislikler olduğunu biliyorum ve bu şekilde düşünecek kadar ayrıcalıklı olduğumu da biliyorum ama onlar gerçekten umurumda değil."

Şu anda bizim için her şey ne kadar iyi olsa da, önümüzde zor zamanlar olacağının farkına vardığını sanmıyorum.

Richie her şeyin açık ve basit olmasını seviyor, ben de onun için bu şekilde kalması için elimden geleni yapacağım.

En azından McIntyre's'a varıp tüm ekibi çoktan orada bulana kadar benim kararlılığım bu yöndeydi. Gürültü yapıyorlar ve ikinci ve üçüncü içkilerini içiyorlar, bu yüzden onlara katılmadan önce kendimizinkini almak için acele ediyoruz.

Yıllarca Foster'ın takım arkadaşlarıyla birlikte olduktan sonra onlarla nasıl başa bildiğimi sanırsınız ama bu adamlarla nasıl başa çıkacağım konusunda hiçbir fikrim yok.

Richie hemen mücadelenin içine çekildi ve parmağını kemerimin halkasına geçirip beni peşinden sürüklemeyi önce kendimi yine ikinci sırada hissettiğimi, onu takımıyla kutlama yapması için bırakıp bırakmamam gerektiğini düşündüğümü hatırlıyorum.

Jacobs, Rossi ve Asher'la birlikte bir kokteyl masasının etrafında duruyoruz ve Asher hemen shot'ları bize doğru kaydırıyor.

Richie ve ben önce bir, sonra iki rauntta onlara katılıyoruz ve tekila biterken yüzümü ekşitmemek için elimden geleni yapıyorum.

Jacobs beni işaret ediyor ama Richie ile konuşuyor. "Sonunda . Dur tahmin edeyim, Montreal mi?" Başımı sallıyorum. "Geçen yazdan beri konuşuyoruz." Ona ayrıntıları anlatmıyorum.

"Yaz mı? Beck ve ben bu kadar zamandır birlikteyiz."

"Neredeyse." Richie'nin eli belime dayanıyor. "Siz ikinizin aksine, biz ellerimizi bir süre kendimize sakladık."

"Kulağa sıkıcı geliyor," diyor

Asher. "Hayır. Buna kesinlikle

değdi."

"Ve şimdi ellerimizi birbirimizden zar zor uzak tutabiliyoruz," diye ekliyorum.

"Bilmeme gerek yok." Rossi gülüyor, belli ki zaten üç yaprak rüzgarda. "Eşcinsel meselesi neyse de, Cohen'in seks hayatı hakkında bir şey duymak istemeyecek kadar çok şey gördüm zaten."

"Ama *çok* güzel hikâyelerim var."

Rossi ellerini kaldırır ve hafifçe yana sallanır. "Ben ." Tökezleyerek başka bir masaya doğru ilerliyor.

Asher tam karşımda duruyor ve ona dikkatimi için elimden geleni yapsam da bakışlarını yüzümün yan tarafında hissedebiliyorum. Hiçbir şey söylemeden benimle adeta alay ettiğini hissedebiliyorum.

Ta ki bir şey söyleyene kadar. "Kardeşin henüz bilmiyor

mu?" "Neyi öğrendi mi?" Bilerek aptalı oynuyorum.

"Eski takım arkadaşını becerdiğin hakkında."

"Evet. Geçen hafta sonu ona her şeyi anlattık."

"Cohen'in hâlâ hayatta olmasına şaşırdım. Eğer ağabeyim birinin kardeşlerinden birine soktuğunu öğrenseydi, onları ."

Tabii ki Foster'ın en büyükleri olduğunu varsayıyor. "İlk , Foster *benim* küçük kardeşim. İkincisi,

omuz silkiyorum.

-"O benim arkadaşım la çıkıyor, yüzden bu konuda bir sorunu varsa ikiyüzlü davranmış olur."

Asher birasına doğru homurdanıyor. "Kardeş gerginliği mi seziyorum?"

"NHL'de oynayan bir erkek kardeşe sahip olmanın getirdiği genel boktanlık."

"Buna içilir." Ben uzaklaşmadan bardağını benimkine vuruyor ve sonra dikkatini barın diğer tarafına .

Kaşlarım biraz kalktı. Asher'ın kardeşi NHL'de miydi? Tek hatırladığım Richie'nin onun şu anda takımlarına koçluk yaptığını ve biraz hıyarın teki olduğunu söylediği. Ama böyle bir ortak noktamız *olsa* bile, bu onun sürekli bu tarafa bakmasını görmezden gelebileceğim anlamına gelmiyor.

"Bir tane daha ister misin?" Richie boş bardağını kaldır

soruyor. "Araba kullanmam gerek."

"Hayır, ." Ağzını kulağıma yaklaştırıyor. "Yurtlar senin dairen gibi değil ama daha küçük bir yatak rahat olur."

Ona döndüm. "Ama hayır, uyumak için şey getirmedim."

"Senin evinde benim giydiklerimin giymen gerekecek."

Nefes alıyormuş gibi yapıyorum. "Değişiklik olsun diye benimle göz sikişi yapmak ister misin?"

Richie utanmadan kıcımlı sıkıyor ve ağzıma sert bir öpücük konduruyor. "Ben her zaman yaparım."

Bir saniye içinde döneceğim."

Bara doğru yöneldi, ben de dönüp Jacobs'a yetişmek üzereydim ama o erkek arkadaşımı takip etti.

Bu da beni ...

Asher ile.

Urg.

Yaklaşırken gözlerinin arkasında bir şey parlıyor. "Yani... *Seth*." "Asher."

"Kardeşini kızdırmak için Cohen'le çıkıyorsun, değil mi?" Ses tonu şimdiye kadar ondan duyduğumdan daha da ukala.

"Bu hayatımda duyduğum en aptalca şey olabilir."

"Doğru." Asher bardağından uzun bir yudum alırken bakışlarımı yakalıyor. "Şahsen ben benimkini için her şeyi yapardım. Buna eski takım arkadaşıyla çıkmak da dahil, eşcinsel olsam da olmasam da."

Ses tonunda bir meydan okuma var. Ama geri adım atacaksam siktir et. "Geçen aydan sonra, Richie'nin aklında ondan ne kadar etkilendiğime dair bir şüphe olduğunu sanmıyorum."

"Sadece bir ay." Asher bana göz kırptı. "Muhtemelen erkek arkadaşının sikini senden çok görmüşümdür, küçük Grant."

"Benim evimde kıyafet giymediğini düşünürsek, bundan şüpheliyim, *küçük*

Dalton." Bir kahkahanın birasına engel olamıyor.

"Soyunma odalarında takım arkadaşlarının siklerine sık sık bakıyor

musun?" diye sordum. "Erkeklerin hiçbiri orada takılmak konusunda pek

mütevazı değil." "Sen..."

"Eşcinsel mi?" Asher'ın dudakları seğiriyor. "Bildiğim kadarıyla hayır. Ama ben asla asla demeyen bir insanım."

Yine de gerçekten inkar etmesini istedim. Kıskançlığımı yatıştırmak için. Ama o kadar ileri gittim ki, Asher'ın evli ve çocuklu olmasının bile bunu yapacağını sanmıyorum. Richie'mi elimde tutmak istiyorum "Erkek arkadaşından hoşlanıyorsun, değil mi?"

Nedense bu onu güldürüyor. Çok sert. "Bana senin *zeki* olduğunu söylediler." "Kim söyledi?"

"Cohen... Jacobs..."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Ona bakışını özlediğimi sanma. Çok sevimli. Beni

Yine de senin için üzülüyorum, çünkü hiç şansın yok." "Şu haline bak, hırçınlaşıyorsun."

"Sadece zamanınızı boşa harcamadığınızdan emin olmak istedim."

"Bu konuşma zaman kaybından başka bir şey değil. Bu, aylardır yaptığım en keyifli konuşmalardan biri olabilir."

"Bu senin için *eğlenceli* mi?"

"Tahmin bile edemezsin. Herkesin depresyonda olduğu bir evde sıkışıp kaldığınızda, yakışıklı erkeklere sataşmak her zaman en önemli şeydir."

Şirin mi?

Ohh...

Hayır. Geri dön.

Birdenbire Richie'ye karşı bir şeyler hissettiğini varsaydığım kısma geri sarmak istiyorum çünkü o, bundan bin kat daha tercih edilebilirdi. Bana şirin demesi beni rahatsız ediyor.

"Sen, ah..."

Sırıttıyor ve benimle dalga geçip geçmediğini merak ediyorum.

Richie yeniden ortaya çıkmak için o anı seçti. "Her şey yolunda mı?"

"O iyi," diyor Asher. "Sadece ona şirin dediğim için okşuyor gibi görünüyor."

Richie Asher'a bir, iki kez göz kırpmıyor, sonra bana uzanıyor ve beni yanına sıkıştırıyor. "Kendine bir erkek arkadaş bul."

Asher tekrar güler ve ellerini kaldırır. "Bok karıştırıyorum dostum. İkiniz de sakinİkinizle de ilgilenmiyorum."

Bunu kanıtlamak istercesine içkisini alıp kızların olduğu bir masaya ve flört etmeye başlıyor.

Richie'ye döndüm. "Tanıdığım en kafa karıştırıcı insan."

Richie omuz silkiyor. "Bence bu tavrı ailesinin ölümüyle başa çıkmak için bir savunma mekanizması. Bazen yumruk *çalıştığını* düşünüyorum."

"Çok ."

"Hey, ben her zaman kayıtsız bir aptal değilim."

Tabii ki Jacobs ve Beck tam da o anda masamıza geri dönüyorlar. "Zamanın sadece yüzde doksan dokuzu, haksız mıyım?" Beck espri yapıyor.

Jacobs Beck'in göğsüne ters vururken Richie onu ters çevirir.

Jacobs Richie'ye, "Aslında seninle bir şey konuşmak istiyorduk," diyor. "Öyle mi?"

"Bir hokey kampı kurduğumuzu biliyor musun? Muhtemelen dahil olmak konusunda ne düşünüyorsun?"

Richie kaşlarını çatıyor. "Nasıl karıştı?"

"Koçluk. Bir araya getirmemize yardımcı oluyor. Elbette bu uzun vadeli bir hedef ama önümüzdeki bir ya da iki yılın gerçek işlerle ve bir yandan da koçluk yaparak geçeceğini düşündük. Belki de önce özel koçluk hizmeti sunup kendi yolumuzu çizeceğiz."

Richie elini sakalının üzerinde gezdirdi. "Bunu düşüneceğim, ama... Bilmiyorum."

Koluna giriyorum, heyecandan içim içime sığmıyor. Bu onu yakınımda tutacak. "Bu harika bir fırsat olurdu ve sen hâlâ mezun olduğunda ne bilmiyorsun."

Richie'nin yüzünde bir ifade belirir ama hemen kapatılır. "Sanırım kendimi hiçbir zaman koçluk yapacak biri olarak görmedim."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Beck soruyor. "Hem Rossi hem de Simms'le nasıl olduğunu gördüm."

Ve Asher'in etrafında dönme şeklin-"

"Ama bu Asher. Bunu o yaptı. Ben sadece... oradaydım."

Jacobs gülüyor. "Peki koç olmanın ne olduğunu sanıyorsun?"

Richie'nin bunu gerçekten söyleyebilirim ve dürüst olmak gerekirse, umarım bunu ciddi olarak düşünür. Bu, gelecek yıl Burlington'da kalacağı anlamına geliyor.

kulağıma fısıldıyor. "Eve gitmeye hazır mısın?"

"Arkadaşlarınla kalmak istemiyor musun? Uzun süredir burada değiliz ve bu maçı kutlamalısın."

" girerek kutlamayı tercih ederim." İçkimin

kalanını yudumladım. "Hadi gidelim."

COHEN

KIŞ YAVAŞ YAVAŞ -GERÇEKTEN YAVAŞ YAVAŞ- BAHARA DÖNÜYOR. GERÇİ VERMONT BAHARI, YANI pek sayılmaz. Hala rastgele kar yağışı alıyoruz, hala yurttan ya da Seth'in dairesinden her çıktığımda taşaklarımı donduracak kadar soğuk ve her yerde çamur var, ama soğuk, karlı kış tünelinin sonunda ışık olduğu anlamına .

Asher'ın ve benim atılımımızdan yana, nihayet tüm sezon boyunca yapmamız gerektiği gibi buzda kış tekmiyoruz.

Sadece bölgesel finalleri geçmemiz gerekiyor ve umarım önümüzdeki ay, arka arkaya Frozen Four galibiyetleri için yine en üst sırada yer alırız. Nadirdirler ama olurlar.

Okulumuz hokeyde her zaman iyi bir üne sahip olmuştur, ancak bir zafer daha elde edebilirsek, ülkenin en iyi okullarından biri olarak tanınabiliriz.

Peki ya Seth? Her maça geliyor. Ona şans tılsımım demeye başladım çünkü o beni izlerken takımdaki herkesten daha fazla sayı atıyorum.

Frozen Four'u düşünmeden önce bahar tatilimiz var ve sabırsızlanıyorum. Foster'ın maçını izlemek için Montreal'e bir gezi daha yapacağız. Arka arkaya iki saha maçı var, o yüzden bu sefer dört gece kalacağız.

Foster bu sezon hepimizin düşündüğünden daha fazla buzda kaldı.

Çantamı Seth'in arabasının bagajına atıp yolcu koltuğuna oturmak üzereyken Zach camdan bana .

Başımı kaldırıyorum ve arabanın üstünden erkek arkadaşına bakıyorum. "Gerçekten mi? Erkek arkadaş statüsü bile bu yolculukta bana ön koltuğu vermeyecek mi?"

"Av tüfeği kuralları." Seth omuz silkiyor.

"Oh, demek böyle , öyle mi?"

"En azından bu sefer Jacobs ve Beck yok."

"Doğru. Uzanıp biraz kestirebilirim." Sanki bu gerçekten mümkünmüş gibi.

Yılbaşında kaldığım otelde kalmak ve o odada Seth'le yaşadığım her ilk deneyimi yeniden yaşamak için sabırsızlanıyorum.

İlk kez başka bir erkeğin vücudunu keşfediyorum. İlk kez biseksüel olduğumu eylemlerimle kabul ettim. Ama en önemlisi, ilk kez birine baktım ve daha fazlasını istedim. Bir *gelecek* istedim.

Mezuniyetime sadece birkaç ay kaldı ve hala ne bir iş beklentim ne de ne yapacağıma dair bir fikrim var ama Vermont'ta kalmak biliyorum. Eve dönüp babamın yem dükkanında çalışmak diplomamı boşa harcamak gibi geliyor ama Burlington'da benim için ne tür işler olacağını da tam olarak bilmiyorum. Spor medyasında bir iş için belki de büyük bir şehre taşınmayı düşünmeliyim. Ya da

En azından bir spor takımında. Bakıyorum ve pek de heyecan duymadığım işler için birkaç özgeçmiş gönderdim, ancak burada herhangi bir alanda medya ilişkileri işi için çok az var. Sporu unutun.

Seth hala UVM'de yüksek lisansını yapıyor olacak, sonra da belki bir üniversitede iş bulma seçeneğine sahip olmadan önce doktorasını yapacak.

Yüksek lisans yapma düşüncesi midemi bulandırıyor, çünkü teorik çalışmaya uygun değilim. Ekipte kalabilmek için C not ortalamamı koruduğum için şanslıyım.

Kuzeye doğru yola çıkarken heyecanlıydım ama beynimdeki gelecekle ilgili konuşmalar yüzünden Seth otele girdiğinde biraz bitkin düşmüştüm.

"İyi misin?" Çantalarımızı aldığımızda Seth soruyor. "Evet. Sadece... uzun bir yolculuktu."

"kullanan sen değildin." Kıkırdıyor.

"Ne diyebilirim ki, hiçbir şey yapmadan bu kadar iyi görünmek çok yorucu." Seth yanağımı okşuyor. "Ama bunu çok iyi yapıyorsun."

"Biliyorum, değil mi?"

Otele giriş yapıyoruz ve çantalarımızı bırakıyoruz - geçen seferkiyle aynı oda değil ama yine de aynı muhteşem manzaraya sahip: Seth. Oh, ve sanırım şehir de güzel. Sonra Zach'i Foster'ın dairesine götürüp bu akşamki maç için arenaya gitmeden önce eşyalarını bırakmamız gerekiyor.

Tabii ki önce ben yemek yedim ve çocuklarla buluştum.

Maçın başlamasını beklerken eğilip Zach'le konuşuyorum. "Buraya ne zaman taşınyorsun?"

"Bir doktora programına başvurdum, bu da tezim CU'da kabul edilirse yazın buraya taşınacağım anlamına geliyor."

"Öyle de olacak. Harika bir şey," diyor Seth.

Zach kızarır.

"Harika." Geleceğini bir kişi daha.

Bir planı olmayan tek kişi ben miyim? Jacobs ve Beck hokey kamplarını planlıyorlar ve onlarla birlikte yapma teklifleri beni cezbetse ve beni düşündükleri için gurur duysam da, koçluğun benim için doğru yol olduğunu .

Işıklar kararırken ve takımlar tanıtılırken Seth yanıma . Montreal kalecisiyle penaltı atışlarında karşı karşıya gelen altı yaşındaki çocuklardan oluşan bir takımı tanıtan bir ön gösteri var. Çok sevimliydi. Pakın bırakılması ve milli marşlardan sonra maç başlıyor. Ve tıpkı evindeki kanepesinde yaptığı gibi, Seth kardeşi için salondaki herkesten daha yüksek sesle tezahürat yapıyor.

Bu da çok sevimli.

İkinci periyotta bir yerde Seth bana doğru eğildi. "Hokey izlerken hiç üzgün oluyor musun?"

"Üzülecek ne var ?"

"Başaramadığın için mi?"

Omuz silkiyorum. "Hem evet hem hayır. Olabileceğim en iyi oyuncu olmak için kıcıımı ama bu yeterince iyi değildi. Herkes hayallerine kavuşamıyor ve bu sorun değil. Bu, yedeğimi bulmak kadar basit."

"Koçluk senin yedeğin olabilir mi?"

"Olabilir. Yine de maçların şatafatını seviyorum. Atmosferi. Eğer her profesyonel hokey maçını canlı izlemek için para alabilseydim, ne yapacağım umurumda olmazdı. Eğer ön sıralardan izleyebileceksem kapıcı bile olurum."

Seth homurdanıyor. "Bence ön sıralardaki koltuklar bir hademenin maaşını aşar. Ayrıca, maçlar sırasında çalışıyor olacaklar."

Ona el salladım. "Doğru, ama ne demek istediğimi biliyorsun." "Yani, bir lig işi mi istiyorsun?"

"Belki..." Ama bir lig işi beni Vermont'tan çok uzaklara, herhangi bir yere gönderebilir. En yakın takımlar Montreal ve Boston, ancak onlar da Seth'in bulunacağı Burlington'dan saatler .

Seth dudaklarını büzüyor, muhtemelen aynı sonuca varıyor - eğer o yoldan gidersem, uzun mesafe yapmamız gerekecek.

Buzda, Foster gol atıyor ve resmen iç karartıcı geleceğimden uzaklaşıyoruz. Tezahürat için koltuklarımızdan fırladık. Foster sopasını kalabalığa doğru Zach'e doğrultuyor ve Zach yerine oturup yanan yüzünü kapatıyor.

"Ona bunu yapmayı bırakmasını söyledim,"

diye mırıldanıyor. "Senin kızarmanı

seyretmeye bayılıyor," diyorum.

Zach yüzünü daha fazla kapatır. "Onu seviyorum ama bazen ondan gerçekten hoşlanmıyorum."

"Konu kardeşim olunca bunu nasıl da anlıyorum," diyor Seth ve hepimiz gülüyoruz.

"Benden hep hoşlandın, değil mi?" Seth'e soruyorum.

"Tabii ki." Gerçekten doğru mu söylüyor yoksa küçümsüyor anlayamıyorum.

Montreal kıl payı bir galibiyet aldı ama bu en azından Foster'ın kutlama havasında olacağı anlamına geliyor.

Yılbaşının ilk bölümünü geçirdiğimiz otelin en üst katındaki bara gidiyoruz ama bu kez sadece dördümüz varız. Foster'ın takım arkadaşları yakınlardaki bir spor barına gittiler ama o bu geceyi kardeşi ve erkek arkadaşıyla geçirmek istedi. Ve ben... varsayılan olarak, ama kabul ediyorum.

Foster bana "Yılbaşında olduğu gibi takım arkadaşlarıma yine fanboyluk yapamayacağın için üzgünüm," dedi. "Demek onlarla aynı bara gitmememizin gerçek nedeni ortaya çıktı. Onlar için çok utanç vericiyim.

sen."

Bana göz kırpmıyor. "Aynen öyle."

Kızmak istiyorum ama yapamam çünkü bu doğru. O gece biraz şaşırmıştım. "Eh.

İhtiyacım olan her şey burada." Seth'in sandalyesini yaklaşıtıyorum.

Foster'ın gözlerinde hınzır bir parıltı belirir. "Hey, Seth? Zach'le başladığım ve senin beni engellemeye çalıştığın zamanı hatırlıyor musun? Birini bulduğunda intikam alacağıma söz vermiştim. Ve sezonumun sonuna kadar sabırsızlanıyorum. Yaz için de cehennemden daha sıcak olacak. Saatlerce evine gelmekten bahsediyorum. Cohen'in sarhoş maskaralıkları hakkında hikâyeler anlatmaktan bahsediyorum.

Bakışlarımı kısıyorum. "Yapma."

Foster gülüyor. "Şu anda kendimi çok güçlü hissediyorum."

Seth gülümser. "Elinden yap. Eminim üstesinden ."

Bakışlarım onunkilere kaydı. "Gerçekten mi?"

"Zayıflığını görmesine izin verme," diyor Seth ağzının kenarından. "Bu onu sadece cesaretlendirir."

Foster'gözlerindeki şeytani parıltı beni korkutuyor.

"Bunun için çok geç olabilir," diyorum.

İçmeye devam ediyoruz, hem Seth hem de ben biraz özensizleşiyoruz, ama aşağı inmek için fazla vaktimiz yok.

Daha fazla içki için bara giderken, Foster da benimle geliyor. Siparişlerimizi beklerken beni dürttü.

"Zach mezun olduğunuzda bir lig işi bulmaya çalıştığınızdan bahsettiğinizi söyledi." Görünüşe göre Zach'in biraz büyük bir ağzı var. Ve kulakları. Maçta dikkatini fark etmemiştim.

"İdeal olarak, evet, ama bu tür işler pek sık olmuyor."

"Çünkü genellikle reklamlarının yapılmasına fırsat kalmadan ortadan kayboluyorlar. İçeriden birine ihtiyacınız var." Kaşlarını sallıyor.

"Demek horozlanmalar şimdiden başladı? Hey, Cohen, Vancouver'da bir iş var, başvurmalsın ve kardeşimi ülkenin diğer ucunda rahatça bırakmalısın."

Foster bir patlatır. "Aslında ben biraz daha yakın bir şey düşünüyordum. İletişim mezunusun, değil mi? Medya? Instagram'da tüm maç istatistiklerini yayınlıyorsun."

"Evet."

"Montreal'in gelecek sezon için halkla ilişkiler departmanına bir asistan biliyorum. Departmanın patronu emekli olurken şu anki halkla ilişkiler temsilcisi terfi ediyor, bu yüzden ayak yapacak başka bir kaltağa ihtiyaçları var. Muhtemelen fazla para vermiyorlardır ama ilgileniyorsanız..."

"Evet," diyorum hemen ama sonra pişman oluyorum. "Bekle..."

hayır, yapamam." "Neden yapamazsın?"

Seth'in onunla sorunları olduğunu ve Montreal'e taşınmamın Foster'ı ona tercih ediyordum gibi görünmesine neden olacağını nasıl açıklayabilirim? Zach'in onu ve çocukluğundan beri sahip olduğu diğer tüm arkadaşlarını terk ettiği gibi onu terk ediyordum gibi.

"Karışık bir durum."

"Tamam, peki, eğer işi karmaşıktırmazsan, bana haber ver. İyi şeyler söyleyebilirim. Seni uyarmalıyım, işin uzun süre orada kalacağından şüpheliyim."

"Elbette."

İçkilerimizi alıp Zach ve Seth'in sohbet ettiği yere geri dönüyoruz.

Bakışlarım Seth'e takılıyor ve evet, kulağa mükemmel gelse de bu işi kabul edebileceğimi sanmıyorum. O kadar mükemmel ki *evet demeden* önce düşünmedim bile. Ama Seth'ten ayrılmayacağım anlamına gelecekse Beck ve Jacobs ile koçluk yapmayı tercih ederim.

Bunu erkek arkadaşımı kariyerime tercih etmek olarak görmüyorum. *Hangisinin beni daha mutlu edeceği* olarak görüyorum. Bu her zaman hokey oldu. Her şeyimi şey. Şimdi karşılık veren birine sahibim. Beni aptal olarak görmeyen ya da mükemmel olduğumu düşünmeyen ama kim olduğumu bilen yine de yanımda olan biri. Bundan vazgeçersem aptallık etmiş .

Yapmak istediğim son şey onu incitmek.

S E T H

MONTREAL'E DÖNMEK HARIKA. FOSTER OYUNUNDA ÇOK İYİYDİ, ZACH MUTLU VE KONUŞKAN, ve Richie burada, asla ulaşamayacağım bir yerde değil.

Dördümüzün masanın etrafında olduğu gelecekteki aile yemeklerini hayal etmekten kendimi alamıyorum. Bir şeyler yerine oturmuş gibi görünüyor.

Şimdi Foster ve Zach sevgi gösterisinde bulunduklarında bu beni rahatsız etmiyor çünkü anlıyorum. olan çekimlerine karşı koyamıyorlar, tıpkı benim Richie'ye olan çekim karşı koyamadığım gibi. Nasıl hissettiğimi bildiğinden emin olma ihtiyacı Foster ve Zach'in ne düşündüğünden çok daha ağır basıyor. Ayrıca, ona dokunmayı bırakmak *zorunda* değilsem, neden bu seçimi gönüllü olarak yapayım ki?

Asansöre birlikte bindiğimizde Richie de ben de çok gülüyorduk. Neyin bu kadar komik olduğunu çoktan unutmuştum ama beynimde çakırkeyif olmanın getirdiği o keyifli bulanıklık vardı.

Richie'nin koluna yapışarak eğildim ve kulak memesini ısırdım. "Bu gece kıcımlı kullanacaksın." Onaylama sesi göğsünde gümbürdüyor ve *merhaba*, aletim bu sesi seviyor. "mi?"

Yüzümü görebilmesi için geri çekiliyorum ve gibi yapıyorum. "Beni kullanmak istemediğini mi söylüyorsun?"

Tam kapılar açılırken bu onun dikkatini çekiyor. Odamıza doğru ilerliyorum, Richie ellerini üzerimde tutmak için elinden geleni yapıyor ve içeri girer girmez onu yatağa doğru itiyorum.

"Soyun ve ." Uymak için çaballıyor.

Tartışma arzusu bu kadar hızlı hareket ettiğini görmek nabzımı hızlandırıyor. Tamamen çıplak olana kadar iri vücudu yavaş yavaş gözlerimin önüne seriliyor ve bir anlığına utanmadan onu içime .

Seks söz konusu , dinamiğimiz düşündüğüm gibi bir şey değil, ama ikimiz için de işe yarıyor gibi görünüyor.

Yetkili benim. Emirleri ben veririm. Ama tüm emirlerim Richie'yi iyi hissettirecek şeylere yönelik, çünkü onu tahrik etmek beni de ediyor.

Boşalmak için ağızma ihtiyacı varsa, ona sakso çekerim. Eğer sikime ihtiyacı varsa, onu sikerim. Üstte olmak ya da altta olmak gibi bir tercihi yok gibi görünüyor ki bu beni ilk başta kesinlikle şaşırttı. Klişeleri yıkmak için her şeyi yaparım, ama sanırım altta kalmayı daha küçük, daha zayıf, itaatkar olmakla ilişkilendirdim.

Richie'nin girerken tamamen kendinden geçtiğini görmenin ve onu uçuruma sürükleyenin benim bedenim olduğunu bilmenin verdiği güçü hiç fark etmemiştim.

Ve bu gece ihtiyacı olan şey de bu.

Onunla göz göze geldim ve yavaşça gömleğimin düğmelerini açmaya başladım, parmaklarımı gömleğimin her bir santimetresinde gezdirdim.

ortaya çıkardığım deri. Richie bana uzanmaya çalışıyor ama ben bir adım geri çekiliyorum. "Başlığa yaslan, ellerini uyluklarının altına koy."

Yine acele ediyor, gözbebekleri büyük, karanlık ve bana kilitlenmiş.

Aletimin sabırsızlanmasını engellemek için dişlerimi alt dudağımın üzerinde gezdiriyorum ama sırf ben söyledim o koca vücudunu tuttuğunu görmenin çok ateşli olduğunu inkâr edemem. Her bir kası gerilmiş, üzerime atlamak için can atıyor.

Gömleğimin son düğmesi delikten kayıyor ve yavaşça omuzlarımdan düşmesine izin veriyorum. "Siktir, Seth." Başını yatağın başlığına yasladı. "ama."

Pantolonumun düğmesini açıyorum ve fermuarı yavaşça aşağı çekiyorum. Serbest kalan her metalik dişin sesi aramızdaki sessizliği dolduruyor. Richie daha sert nefes alıyor, bakışları külotumun altındaki şişkinliğe kilitlenmiş. Kalın siki dimdik ve sert duruyor ve ben de gözlerimi ondan ayıramıyorum.

Pantolonumu aşağı itiyorum ve başparmağımı iç çamaşırlarımın lastiğinin altına sokuyorum. üzerinde şimdiden ıslak bir leke oluşmuş durumda ve aç bakışlarının tenimde gezinmesine bir dakika izin veriyorum, beni nasıl ettiğini görmezden çalışıyorum. Sonra külotumu tek seferde aşağı itiyorum.

Yatağa tırmanıp ona doğru sürünmeden önce sikim geri gidip karnıma çarpıyor.

Richie hemen beni tutmaya gitti ama ben durakladım.

"Eller," diye hatırlatıyorum ona, sesim her zamanki kadar güçlü değil.

Ben eğilip onu öperken o yorganı yumrukluyor. Acele etmiyorum, dilimle ağzını keşfediyorum ve her sesi yutuyorum. Onu öpmeyi seviyorum ve bazı açılardan bu benim için seksten daha samimi.

Gözlerim hafifçe aralanıyor ve geri çekilmeden önce bir saniye yüzünü izliyorum. Büyük gri gözlerinin şaşkınlıkla bana baktığını görmek göğsümde bir şeylerin sıkışmasına neden oluyor.

O çok güzel. Yüzündeki duygular o kadar ham ve filtresiz ki, onu görmek bende çok büyük, çok fazla hissettiren bir şey söyleme isteği uyandırıyor.

Seni seviyorum.

Seks sırasında bunu söyleyen bir pislik olmamın imkanı yok.

Kendimi biraz hissederek komodinin üzerindeki şeritten bir prezervatif koparıyorum, sonra kayganlaştırıcıyı yanımızdaki yatağa bırakıyorum.

Ağzına hızlı bir öpücük daha konduruyorum ve sırtım ona dönük olacak şekilde dönüyorum. Sikim zonkluyor, dikkat istiyor ama parmaklarımı yağlayıp öne doğru eğilirken bunu görmezden geliyorum, sonra kendimi açmaya başlıyorum.

Richie'nin uzun iniltisi karşılıyor ve folyonun kırışması bana prezervatifi ayırdığını söylüyor. Bu iyi bir şey çünkü içimdeki iki parmağa ancak yetecek kadar sabrım . Onu hissetmeye ihtiyacım var. Bana sahip olmasına ihtiyacım var. Beni kullanmasına. Parmaklarımı çekiyorum.

"Dokun bana."

Kaburgalarımdan tutup beni göğsüne doğru çekiyor, sonra ellerinin belime inmesine izin veriyor. Richie sertçe sıkıyor, tam acı vermenin eşiğinde ve bu beni ihtiyaçla titretiyor. Deliğime bastırırken sikini aynı hizada tutmak için aşağı uzanıyorum.

"İhtiyacın olanı al, Richie."

"Sikeyim evet." Sertçe itiyor.

Kollarını etrafıma sarıp beni kendine yakın tutarak her sert hamleyi karşılamak için beni aşağı indirdiğinde nefesim kesiliyor. "Sana nasıl hissettiriyorum?" diye soruyorum.

Kolları sıkılaşıyor ve Richie boynumda ağzı açık öpücükler gezdiriyor. "İnanılmaz. İmkânsız. Çok oldum. Sen . Çok mükemmelsin Einstein. Belki de bunca yıl aptallık etmedim. Belki de seni ."

Bu sözleri duymayı ne kadar çok sevdiğimi görünce başım omzuna düşüyor. Başparmağı

Memem ucuma dokunuyor ve doğrudan sikime bir arzu mızrağı gönderiyor, elini itmek için acı çeksem bile kollarımı yanlarımda tutuyorum. Keşfetmesine izin veriyorum, parmak uçlarını ağrıyan sikimin üzerinde hafifçe gezdirmesine ve taşaklarımı avuçlamasına izin veriyorum. Bedenime sanki onun sahibiymiş gibi dokunuyor, çünkü .

Sonra ayaklarını şiltenin üzerine koyuyor, iri elleriyle kalçalarımı kavırıyor ve sertçe iç girmeye başlıyor. İtişlerini karşılamaya çalışıyorum ve kalçaları kıcıma her çarptığında, bir sarsıntı omurgamdan yukarı ve taşaklarımın derinliklerine doğru ilerliyor.

"Seni ettiğimi söyle," diye yalvarıyorum.

"Oh Tanrım." Omzumu ısırdı ve sikimi kavrayıp sertçe sarısmaya başladı. "Boşalmanı istiyorum. Şimdi."

Benim var.

Kendimi tutmaya çalıştığım orgazm içime çöküyor ve onun yumruğuna doğru yuvarlanıyorum. Richie küfretti, sonra beni sikinden ileri doğru itti. Yüzüstü yatağa düştüm.

Prezervatifin çıt sesini duyana kadar bir an için sersemledim, sonra onun mastürbasyonunun özensiz seslerini duydum ve arkama baktığımda benim kendini okşadığını gördüm ...

Vay anasını.

Solan aletim tekrar ilgimi çekmeye çalışıyor.

Ve sonra Richie boşalıyor, ipleri sırtımı kaplıyor ve beynimi bambaşka bir mutluluk seviyesine gönderiyor. Tatmin uzuvlarımdan sızarak onları ağırlaştırıyor ve doyuruyor. Sırtıma yığılıp terli bedeniyle beni sararken ve içimi derin bir ihtiyaç duygusuyla doldururken belli belirsiz farkındayım.

Saçlarıma doğru duyamadığım kelimeler mırıldanıyor ama alçak sesle ve sıcak bir şekilde. Öpücüklerine karşılık vermek istiyorum, ama kemiksizim, bu yüzden orada yatıyorum ve bu kalıcı yüksekliğin tadını çıkarıyorum.

Bizimki gibi bir kimyayla hiçbir şeyin giremeyeceğinden .

Montreal'de hepimiz daha mutluyuz. Richie ve tam dört günümüz var. Foster'ın hala antrenmanı var ama onun dışında Zach'le birbirlerine bağlılar. Ayrıca, Zach'in buraya taşınmasına sadece birkaç ay kaldı ve son ziyaretimizden farklı olarak, bu konuda neredeyse heyecandan titriyor.

Çok erken ayrılmak zorundayız. Richie ve ben otelden ayrıldık ve Foster'ın evine gittik. Harika küçük bir daire. Kendine has bir cazibesi ve tarihi olan benimkinin aksine, onunki tamamen modern kaplamalar ve pırıl pırıl aletlerden oluşuyor ve tüm oturma odası şehir manzarasına açılıyor.

Etkileyici.

Burada olmak için çok çalıştı.

Ve ben kıskançlığın devreye girmesini beklerken... girmiyor. *Foster'ın* hayatının bu olduğunu ve benim için istediğimin olmadığını fark ettiğim garip bir an yaşıyorum.

Öğretmenlik yapacağım, *bir yerde karakterli* küçük bir ev alacağım ve belki yazlarımı seyahat ederek geçireceğim.

Richie ile mi?

Kim bilir, ama bu beni mutlu eden bir görüntü. Kardeşime gülümsüyorum. "Bu inanılmaz bir şey. Gösteriş."

"Ah, bu eski şey." Esniyormuş gibi yapıyor. "Bir şey değil. Tam bir bok çukuru."

Gözlerimi devirip buzdolabından bir içki almaya giderken Zach ve Richie

balkon Zach'in buraya taşınmasından bahsediyor.

Meyve suyunu aldım ve şişeden yudumladım.

Foster sırtıyor. " tamamen geri yıkandın."

Göt herif. Onu tersledim ve ağzımda kalan son parçanın şişeye geri akmasına izin verdim. Sonra tekrar buzdolabına geri koydum.

"İğrençsin," diyor Foster etrafımda dolanıp şişeyi kaptığı gibi lavaboya fırlatırken. "Biri ayaklarının üzerinde tutmalı."

"Merak etme, Zach o işi halleder." "Buraya taşınacağı için heyecanlı mısın?"

"Çok . Bu yıl ..." Başını iki yana sallıyor. "Antrenmanlar zordu, yeni bir takıma uyum sağlamak zordu ve sonra eve gelip onu özlemek her şeyi daha da zorlaştırdı."

Mücadele ettiğim için mutlu değilim ama *Foster*'ımın *işinin çok kolay olduğunu* görüyorum. Şikâyetler ve kızgınlıklar ne o: Hayatımdan mutsuz olmam. "Sana bir

özür borçluyum," diyorum.

Foster'ın kaşları havaya kalktı.

"Bu kadar şaşırmış gibi davranmana gerek yok."

"Şaşırdım. Ne için üzgünsün?" Sonra gözleri kısılır. "Ne yaptın sen?"

Homurdanıyorum. "Hiçbir şey. Yani, tamamen hiçbir şey değil. Ama babamın senin kariyerine nasıl takıntılı olduğunu biliyorsun..." Bunu nasıl ?

"Hayatında yaptığın hiçbir şey için takdir edilmiyor musun?"

"Aynen öyle. Şey, ben biraz... her zaman sana karşı bir kızgınlık duydum çünkü senin ne kadar kolay sahip olduğunu düşündüm."

Foster dudaklarını büzer. "Biliyorum. Bilmiyordum ama şüpheleniyordum. Bu konuda bir pislik gibi davranmamaya çalıştım."

İç çekiyorum. "Pislik olan benim, tamam mı? Hokey yeteneğini ya da Zach'in sana aşık olmasını kıskandığım yok. Senin hayatını istemiyorum. Ama.. bazen senin gibi olsaydım daha kolay olurdu diye düşünüyorum."

"Ben ."

"Elbette . Ama şimdi tüm bunları içimden attığıma göre, bil ki mantıksız ve yersiz kızgınlığım seni sevmediğim anlamına gelmiyor. Sen en iyi kardeşsin."

"Pardon, ne dedin? Bekle, telefonumu çıkarıp bunu kaydedebilir miyim?" "Sen bir aptalsın."

"Ben . Ama dinleyin, sizden bir ricam var" diyor Foster. "Hazır konu açılmışken *söylemek istediğimiz ama belki de söylemememiz gereken şeyler.*" "Tüh."

"Cohen'i sevdiğimi biliyorsun ama o biraz... bazı şeyleri her zaman enine boyuna düşünmez. Dün gece ona muhtemelen bir daha asla alamayacağı bir teklif yaptım ve o da beni çevirdi."

Kaşlarımı çattım. "Ne teklifi?"

"Takımda bir halkla ilişkiler asistanlığı pozisyonu var. Bunun onun için mükemmel olacağını düşündüm ve çok ilgili görünüyordu ama sonra yapamayacağını söyledi ve bana nedenini söylemedi. Eğer istiyorsa, hemen harekete geçmeli. Onunla konuşmalısın."

"Richie ile buraya taşınması için konuşmamı mı istiyorsun?"

Foster ses tonumda bir şey sezmiş olmalı. "Bakın, bunun için boktan bir durum olduğunu biliyorum. Uzun mesafe zordur ama Zach ve ben bunun yapılabileceğini kanıtladık. Bu işler nadir bulunur. Ben ekipte olmasaydım asla haberi olmazdı çünkü çok hızlı doluyorlar. Bu hayatımın fırsatı."

Yutkunuyorum, boğazım aniden kalınlaşıyor. "O zaman neden bunu çevirdi?" "Aile mi?" Bana bakıyor. "*Sen* mi?"

Zach'in söylediği bir şeye gülen Richie'yi camın izliyorum.

Richie'nin iki ay içinde mezun olmasıyla birlikte, çok yakında bundan sonra ne olacağını konuşmamız gerekecek. İş aramak için sürekli bilgisayarımı ödünç alıyor ve bir şey bulamayınca da sızlanıyor.

Jacobs ve Beck ona iyi bir teklif yaptı, onu UVM'ye yakın tutacak bir teklif, ancak Jacobs'un bana söylediklerine inanılacak olursa, piyasaya çıkmalarına daha bir ya da iki yıl var - eğer piyasaya çıkarlarsa. Richie ne yapacak? Bir kafede iş bekleyecek mi? Eve mi taşınacak?

Eğer bu fırsatı benim yüzümden reddettiye... Bu kadar kolay vazgeçmesine izin veremem.

"Bunu yapmak zorunda," diye fısıldıyorum.

"Garantisi yok," diye ekliyor Foster hemen. "Ama hızlı girerse şansı yüksek." Bu onun için mükemmel olurdu. Kendisinin, Foster'ın ve Zach'in Montreal'de olacağı kısım hariç, ve ben Vermont'ta kalacağım. İki saat uzağa taşınacak ve kardeşimle aynı kuruluş için Kalbim sızlıyor.

Onu kaybetme düşüncesi beni öldürüyor.

Ama o hayır dedi.

Gerçekten tutkulu olabileceği bir şeye hayır dedi ve aklıma gelen tek neden *benim*. Tabii ki benim. Duygularıma öncelik veren biriyle hiç birlikte olmadım ama Richie en başından beri bunu yaptı.

Sorunlarımın onun hayalindeki kariyerin önüne geçmesine gerçekten izin verebilir miyim? *O kadar* bencil miyim?

Ama aynı zamanda, bunu yaptıktan sonra ... gitmesine nasıl izin veririm?

COHEN

SETH EVE DÖNÜŞ YOLUNUN ÇOĞUNDA SESSİZDİ. ZACH TAMAMEN HABERSİZ ÇÜNKÜ O Sessizliği takdir eden bir adamım ama sanırım bir var.

Zach'i yatakhanesinin yakınına bırakıyoruz ve sonra ben yolcu koltuğuna geçiyorum. "Sanırım bana geliyorsun," diyor Seth.

"Derslerin başlamasına daha birkaç gün var. Bu bir sürü çıplak zaman demek."

Cevap vermiyor ve işte o zaman kesinlikle bir şeyler olduğunu anlıyorum. Seth otoparktan çıktı ve Winooski'ye doğru sürdü.

şimdi mi açayım yoksa eve gidince mi? Eğer bu bir kavgaya , bunu arabanın direksiyonundayken yapmak . Dilimi ısıtıyorum ve farkında olmadan onu için yapabileceğim milyarlarca şeyi düşünmeye çalışıyorum, çünkü kabul edelim, çoğu zaman ne zaman aptalca bir şey yaptığımı bilmiyorum.

On dakikalık yol Montreal'den iki saatten daha uzun geliyor ve ikinci kattaki dairesine çıkan merdivenleri tırmanırken, yapmak bir şey için azarlanmayı bekler gibi başım öne eğik duruyor.

Kapıdan girer girmez "Yolculuk eğlenceliydi" diyor. Çantasını mutfağın yanına bırakıyor - ki bu Seth'in asla yapmadığı bir şey. Düzen hastasıdır ve hemen bavulunu boşaltan bir insandır.

". Çok eğlenceliydi." Bu yüzden havanın nasıl kasvetli bir hal aldığı hakkında hiçbir fikrim yok. Bana bakıyor.

dikip bakıyorum. "Yanlış bir şey mi yaptım? Bunu benim için hecelemeden gerektiğini biliyorsun." ". Sonra başını sallıyor. "Dur, hayır, sanırım ben yaptım."

"Seth, oluyor? Beni biraz ." "Foster bana söyledi. İş hakkında."

Yüzüm düştü. "Oh. İlgilenmiyorum, bu yüzden sana söylemeyi düşünmedim. mi gerekiyordu?" " şey bu değil."

"İşin kendisi mi? Senin yerine Foster'ı seçeceğim için mi? Tam da bu yüzden ona ilgilenmediğimi söyledim. Bunu sana yapmazdım. Kardeşinle aranda bu kadar sorun varken olmaz."

"Bence bu benim hatam. Onunla sorunlarım olsa da, bunlar *benim* sorunlarım. İkizime karşı mantıksız -evet, mantıksız olduğunu biliyorum- bir öfkem var diye hayatınızı yeniden düzenlememelisiniz."

Bazı şeylerden habersiz olabilirim ama Seth'in yaralarının derin olduğunu söyleyebilirim. "Bu öfkeyi daha da derinleştirecek bir şey yapmak istemiyorum. Ve bu mantıksız değil. Sen böyle hissediyorsun. Bu o kadar kolay değiştirebileceğin bir şey değil."

"Ona kızgın olduğumdan değil. Onu hala seviyorum. Sadece... bazen zor oluyor."

"Biliyorum. Ve senin için hiçbir şeyi zorlaştırmak istemiyorum. Şey, sakin hariç. Bunu yapmayı seviyorum."

Seth gülümser. "İş hakkında düşünmelisin. Eğer gerçekten yapmak istediğin bir şeyse, seni izin veremezsin. O zaman kendimden nefret etmeye başlarım ve zaten kardeşimden nefret meşgulüm."

"Yine de onunla işler gidiyor, değil mi?"

Seth başını sallıyor. "Sanırım ona açılmak bir dönüm noktası oldu. Seninle birlikte olduğumdan beri öfkemin tam olarak nereden kaynaklandığını buldum. Eskiden kıskandığımı düşünürdüm ama bir kez bile onun hayatına sahip olmayı dilemedim. Onun için her şeyin çok kolay olmasından kaynaklanıyor. Cinselliği çok kolaydı. Yatıp kolaydı."

"Tam anlamıyla."

"O Bay İlişkisiz, bir ilişki yaşama zamanının geldiğine karar verdiğinde, bam, bu onun için de kolay. Hayatımın neredeyse tüm yönleriyle mücadele ettim. As spektrumunda olduğumu ve düşündüğüm gibi heteroseksüel olmadığımı. İlişkilerimin başarısız olmasının sebebi çünkü muhtacım ve yeterince seksi değilim."

"Hey, tüm bunları aşmanın bir yolunu bulduk."

Seth'in yüzü hayal kırıklığıyla buruşuyor. "Evet, birkaç aydan fazla süren tek ilişkim sensin ve seninle tanışmadan önce seni tanımak yarım yıl çalışmam gerekti. Lanet bir kaplumbağadan daha yavaş hareket ettik."

Onu yakınıma çekiyorum. "Ama buna değdi." Seth yumuşadı. "Kesinlikle değdi."

"Söylediklerinizi anlıyorum ve Foster'a nasıl kızabileceğinizi görebiliyorum, ancak burada şeytanın avukatlığını yapıyorum, bence sadece büyük resme bakıyorsunuz. Zach ve Foster arasındaki mesafenin her ikisi için de zor olduğunu biliyorum. Foster harika bir çaylak yılı geçiriyor ama ne kadar yorgun olduğunu görebiliyorum."

"Doğru. Bunu görmeye başlıyorum."

"Sanırım bana Foster'ın sen küçükken paten kayamadığını, bu yüzden *bir şeyler* için çok çalışmak zorunda kaldığını söylediğini de unutuyorsun. Benim doğuştan yeteneğim vardı ama yine de onun gibi antrenman yaparak zirveye ."

"Evet, ama bu hokey. Hiç çekmedi."

"Evet, eğer senin eksikliklerinden bahsediyorsak, bu senin en kötü eksikliğin." Öfkeleni. "Özür dilerim."

"Eh. de seni seveceğim."

Seth küçük bir nefes veriyor ve benim gözlerim açılıyor. Ağzımdan çıkmadı, değil mi?

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

"Ne yapacaksın?" Seth'in dudakları yukarı doğru kıvrılır.

"Yine de... senden hoşlanacağım? Hem de çok. Evet.

Bunu." Gülümsemesi sadece genişler. "Beni seviyor musun?"

Boğazımdaki büyük yumruyu yutuyorum. "Umm, hayır mı?" Bir kaşını kaldırıyor ve dudakları birbirine yapıyor. "Evet mi?"

"Kafan karışmış gibi."

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Çok mu erken? Bu onu zorluyor mu? Bunu kabullenmeli miyim yoksa geçiştirerek ve ona "*Evet, kardeşim. Seni seviyorum. Yavru köpekleri, gökkuşaklarını falan sevdiğim gibi.*" Burada ne kadar uzun süre emin değilmişim durursam, Seth'in yüzü de o kadar çabuk mutluluktan endişeye dönüşüyor.

Belki de bu, bunu sahiplenmem ve ona tam olarak nasıl hissettiğimi

söylemem için gereken tek işarettir. "I ..."

Kahretsin, ya o aynı şekilde hissetmiyorsa?

Kalbim güm güm atıyor ve ağzım kuruyor. Sonra derin bir nefes alıp içimdekileri dökmek için biraz cesaret toplamaya çalışıyorum.

"," diye . "Sana aşığım."

Seth'in gülümsemesi geri geldi. "Ben de sana aşığım."

Bu ana kadar bunu duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. doğru ittim ve ağzımı onunkine kapattım.

Kollarım ona sarılıyor ve daha da yaklaşıyorum. Dili dudaklarımı okşuyor. Kalçalarını kavrayarak onu mutfak adasına doğru yönlendiriyorum ve kaldırıyorum. Bacaklarının arasına giriyorum, öpücüğü derinleştiriyorum ve burada onunla birlikte planlıyorum.

Siktir et yukarı çıkmayı.

Onun başka planları var. "Bekle, bekle, bekle." Beni geri

itti. "Ne?"

"İşle ilgili bir çözüm bulamadık."

Başımı salladım. "Hiçbir yere gitmiyorum. Özellikle de şimdi. Beck ve Jacobs ile çalışmayı düşüneneğim. Senin için Burlington'da kalmak için ne gerekiyorsa yapacağım."

Seth' tereddütü yavaşça ortadan kalkıyor ama gözlerindeki endişeyi hâlâ görebiliyorum. "Seni geride tutmak istemiyorum."

"Seni sevmek beni asla geri tutamaz."

Seth ileri atılıyor ve bu kez beni sert ve emin bir şekilde öpüyor.

Şüphesiz, onunla kalmak doğru seçim. Zach ve Foster bir yıl boyunca uzun mesafeli bir ilişki yürütmüş olabilirler, ancak her ikisinin de bununla mücadele ettiği açık.

Üzerimizde gereksiz bir baskı yaratmak istemiyorum. İkimiz de bu derin bağda yeniyiz. Neden bunu bozalım ki?

Maçtayken ona söylediğim gibi. Hokeyi seviyorum. Kariyerimin bu sporla bir ilgisi sürece mutlu olacağım. Eğer bu koçluk anlamına geliyorsa, o zaman koçluk yaparım. Sırf diplomam bu alanda medya alanında olmak zorunda değil.

Seth benim için bir işten daha önemli. Hepsi kadar.

S E T H

BURLINGTON'DA KALMAK İÇİN NE GEREKIYORSA YAPACAĞIM, SENİN İÇİN.

Konuşmamızdan sonraki birkaç gün suçluluk duygumu üzerimden atamıyorum ve dersler tekrar başladığında mesafe suçluluk duygusunu daha da artırıyor.

Takım Frozen Four'a katılabilmek için canla başla çalışırken Richie' antrenmanları hayatını ele geçirmiş durumda ve konuştuğumuzda yorgun olmasına rağmen sesindeki mutluluğu gözden kaçıramıyorum.

Bencilce onun sözüne inanmak ve kendimi her şeyin güneş ışığı ve orgazm olduğu bir aşk balonunun içine sarmak istiyorum, ama onu sevdiğimi söylediğimde yalan söylemiyordum. Ve sırf Foster'la olan ilişkim yüzünden bu işi reddettiğini bilmek hiç hoş değil.

Açıkçası onu rahatlatmaya çalışmak beni hiçbir yere götürmedi ve o eski söz neydi? Eylemler kelimelerden daha yüksek sesle konuşur?

Ona *gösterme* zamanı.

Çünkü Burlington'da kalır ve burada hokey kariyeri yapamazsa -ki muhtemelen öyle olacak- bir gün bana kızacak. Bu şimdi ya da yakın zamanda olmayacak ama bir gün geriye dönüp baktığında kaçırdığı her şeyi fark edecek.

Ve Richie söz konusu olduğunda, uzun vadeli .

Son dersim biter bitmez telefonumu kapıp Foster'ı arıyorum. "Seth, selam, uzun konuşamam."

"Sorun değil. O iş hâlâ boş mu?" Hafif bir duraksama oldu. "Evet, bildiğim kadarıyla."

"Özgeçmişini nereye gönderiyor?"

"mı? Bu harika!"

"Tam olarak ikna olmuş değil ama olacak." Foster iç çeker. "Bakın, onu zorlamayacağım-"

"Hayır, hayır, anlıyorum. Ama bu önemli bir konu ve onun bu konuya henüz atlamamış olması tamamen benim hatam."

"Tamam, bana e-posta ile gönder. Doğru kişilere ulaştıracağım."

"Teşekkürler." Dudağımı çiğniyorum. "En azından üçünüz orada olduğunuz sürece, her zaman kalacak bir yerim olacak."

"Neden sen de buraya taşınmıyorsun?" Bunu en mantıklı sonuçmuş gibi sorma şekli, bana her şeyin ona bu kadar kolay gelmesine karşı duyduğum acıyı hatırlatıyor.

"İlk düşüncem buydu. Zach ile McGill'e transfer olmak. Ya da Zach kendi yerini isterse Concordia'ya gitmek. Araştırdım. Dersler biraz farklı ama temel derslerimin çoğu aynı."

"Bunu yapmalısın."

Bunu ciddi ciddi düşünüyorum. Sorun şu ki, burada arkadaşlarım, ailem ve sevdiğim bir evim var. Zach bunların hiçbirine sahip değil. Ray ve benim dışında Zach arkadaş edinmeyi *sevmiyor*. Kampüste yaşıyor ve ailesi Wisconsin'de. Foster'ın günün sonunda evde olacağını bildiği için mesaj yoluyla iletişim kurmaktan ve kitaplarıyla bir odaya saklanmaktan mutlu olacaktır.

Bunu yapabilir miyim?

Sadece Richie için taşınmak, tüm dünyamı ona, Zach'e ve kardeşime daraltmak. Muhtemelen diplomamı ve hayatımda yapmak istediklerimi .

Ama burada kalırsa, o da aynı şeyi yapmış olmaz mı?

Her seferinde bir adım.

Gitmek zorunda kalmadan önce Foster'a "Düşünüyorum," diyorum.

Bir tür olması öğleden sonrayı atlatmama yardımcı oluyor. Richie'den tekrar başvurmasını istemenin bir anlamı olmadığını biliyorum çünkü Foster'la aramda daha fazla sorun yaratmak istemediğini söyleyecek ve bu da ona da aşık olmamı .

Ve bunu onun için yapmaya daha kararlı olmamı sağlıyor.

Danışmanımla yaptığım toplantıdan eve geç dönüyorum ve bu gece Richie'nin bizde kalacağı gecelerden biri olduğu için planımı henüz uygulamaya koyamıyorum. Antrenmanın ne kadar süreceği hakkında hiçbir fikrim yok ama onu her an bekleyebilirim.

Richie sonunda yorgun bir şekilde ortaya çıktığında beni kendine doğru çekti ve kapıyı tekmeleyerek kapattı. Saat çoktan geç olmuştu ve koçları bölge yarışmalarına hazırlık için onları sıkı çalıştırıyordu. "Burada olduğum için çok mutluyum." Öpücükleri bile yorgun hissettiriyor. Yavaş ve tatlı öpücükler.

Dudaklarına karşı gülümsüyorum. ", uykucu."

Tökezleyerek yatağıma geldik ve çıplak uyumayı ne kadar sevdiğini bildiğim için onu soymaya başladım. Kollarından ayrılmama izin vermese de seks umutlarımı bir kenara bıraktım. Dudakları boynumda , elleri kıçıma yaklaşıyor ve aletim kararına karşı çıkıyor.

Richie çırılçıplak onu nazıkçe yatağa geri itiyorum ve yorganla örtüyorum, ardından külotuma kadar soyunup sürünüyorum.

"Seni çok iyi hissettireceğim," diye mırıldanıyor, eli zayıf bir şekilde aletimi mıncıklıyor. Gülüyorum ve parmaklarımı onunkilere geçiriyorum. "Tamam, tatlım.

Böyle düşünmen çok tatlı."

Mırıldanıyor ve bana daha sıkı sarılıyor, ne dediğini uykulu bir şeyler geveliyor. Yüzümü göğsüne yaslıyorum, hiç yorgun değilim ama bu yakınlığa ihtiyacım var. Çünkü yapmak üzere olduğum şeyin aldatma sınırında olduğunu biliyorum.

Bu da beni bir pislik gibi hissettiriyor.

Ama Richie söz konusu olduğunda, her şeye sahip olmasını istiyorum. Hâlâ tüm detaylar üzerinde çalışıyorum, ama bu iş bir olasılık , bunu düşünmek için daha fazla zaman harcayamaz. Bu işi kabul ettiği için ona kızmayacağım ve bunu bilmesini istiyorum.

anlamına gelse bile.

Kalbim bu seçeneği sevmiyor, bu yüzden bunun gerçekleşmemesi için kıçımı yırtarak çalışmam gerekiyor. Richie tutkuyla bağlı olduğu bir kariyeri hak ediyor. Bundan sonra yapacağı şey benden ve ondan daha önemli.

-Ama bu, yaptığım şeyi öğrendiğinde ben ve o olabilmek için savaşmamı engellemeyecek.

Aptal değilim, kızacağını biliyorum. Ayrıca onu çok sevdiğimi de biliyorum, zor ve hızlı bir seçim yapmadan önce önündeki tüm seçeneklere sahip olmasını istiyorum.

Onu mutlu etmek için her şeyi yaparım. Ona dünyayı vermek için her şeyi. Ona dünyayı . Ama belki bunu verebilirim.

Richie'nin nefes alış verişı düzeliyor ve ben bir süre daha orada yatarak onun sıcaklığının tadını çıkarıyorum.

Sonra uyanmayacağından emin olunca yavaşça yataktan kalkıp masama oturuyorum. Dizüstü bilgisayarımı açıp açıyorum ve Richie'nin hâlâ kendinde olup olmadığını kontrol ediyorum.

Richie'nin iş aramak için dizüstü bilgisayarımı kullandığı onca zaman özgeçmişinin masaüstümde kayıtlı olduğu anlamına geliyor. Hızlıca temizledikten ve daha profesyonel bir şekilde biçimlendirdikten sonra e-postamı açıyorum ve Foster'a gönderiyorum.

Gönderildiğini gösteren bildirim geldiğinde uzun bir nefes alıyorum. Tamamdır. Belki Richie bunun için benden nefret edecek, ama belki de bu ihtiyacı olan itici güç olur.

Günün sonunda, bir mülakat alırsa, hatta iş teklif edilirse, kabul *zorunda değil*. Başvurmayı reddetmek bile bu seçeneği alıyor.

Tırnağımı çiğniyorum, aniden emin olamıyorum. Genelde partnerlerimi kendime , günün her saniyesinde yanımda olmalarını istemekle meşgulken, şimdi burada onu uzaklaştırmak için aktif olarak çalışıyorum. Kendimi hasta hissediyorum.

Ama aynı zamanda doğru seçimi yaptığımı da hissediyorum. Umarım o da benimle aynı fikirdedir.

Ben sonra başvuru hakkında tek kelime duymuyoruz. İyi haber şu ki, Richie'nhiçbir fikri yok, bu yüzden mülakat için aranmazsa hayal kırıklığına O hayal kırıklığı tamamen bana ait.

Derslerime geri döndüm ve hokey takımımız bölge finallerine kaldı. Bu da birbirimizi normalde olduğu göremediğimiz anlamına geliyor. Bu berbat şey ama aynı zamanda o sahtekârlığın başıma bela olmayacağı anlamına da .

Richie'nin bu akşamki maçı Worcester, Massachusetts'te, yani günü takımla birlikte otobüste geçirecek ve onu arayıp şans dilememek için kendimi kontrol etmem gerekiyor. Dün gece ona yaptığım iyi şanslar saksosu yeterli olacak.

Zach ve ben Richie'nin maçını izlemek için üç buçuk saatlik yolu gitmeden önce Bean There'de öğle yemeği yedik. Takımın bu gece ve yarın oynayacağı iki maçı kazanması halinde Frozen Four'daki yerini garantileyecek. Diğer taraftan, bir mağlubiyet elenmeleri demek. Sporcular bunu her sezon nasıl yapıyor? bütün gün boğazımda ve oynamıyorum bile.

Zach arabada teziyle notlar üzerinde çalışıyor çünkü tezini bitirmek üzere. Bu hızla giderse, ben yüksek lisansımı bitirmeden o doktorasını tamamlamış olacak ve iyi bakarsak, ben doktora başladığımda Zach ikincisine hazır . Belki de daha hızlı bitirmem için kıcıma tekmeyi basar.

Zach taşınmasından bahsederken, planlarının gerçekleştiğini görebiliyorum. Ama onun için değil, *benim* için.

Yaz sonunda toparlanıp Montreal'e taşınmak. Richie ile yaşamak. Takımla uzakta olduğu zamanları ders çalışmak için kullanmak ve gün içinde derslerimi halletmek, böylece evde olduğu zamanı onunla geçirebilirim - seyahat varsayarsak. İç saha maçlarında Foster'a tezahürat yapmak için Zach'e katılmak.

Tabii Richie ve ben .

Genç olmamız dışında bunu yapamayacağımızı düşünmek için bir nedenim yok ve bu büyük bir baskı demek.

Ama Zach bunun onu izin vermiyorsa, ben neden vereyim?

Nihayet oraya vardığımızda arena zaten enerji doluydu ve Zach ile ben mavi, kırmızı ve beyaz bir denizde küçük lacivert ve gümüş noktalar gibi görünüyorduk.

Zach ve ben piste mümkün olduğunca yakın koltuklara oturduk. Richie için heyecanlıydım.

Foster'ın herhangi bir maçı gibi. Takım arka arkaya Frozen Four galibiyeti için aç. Jacobs ve Beck gergin, Richie dün gece bu maçın son maçı endişelendiğini itiraf etti ve geçen hafta sonu hepimiz bir geldiğimizde Asher bile içine .

Bir mağlubiyetle tüm turnuvanın dışında kalmaları büyük bir baskı yaratıyor ama ben her uzvumu onların başarması çapraz tutuyorum.

Richie'nin son hokey maçının yaklaştığını ve veda etmenin onun için zor olacağını biliyorum, ancak her şeyi ikinci bir Frozen Four galibiyetiyle bitirirse, bu patenlerini çok daha kolay hale getirecektir.

Maç öncesi gösterisi sonsuza kadar sürecek gibi görünüyor ve oyuncular anons edildiğinde Zach ve ben Richie görüldüğünde onun için çığlık atıyoruz. İçim içime sığmıyor ama takım kendinden emin görünüyor ve diski bıraktıkları andan itibaren atağa geçiyorlar.

Jacobs, Richie ve Asher birlikte o kadar iyi çalışıyorlar ki, sezonun başlarında sorun yaşadıklarına asla inanamazsınız. İlk golleri Asher sayesinde kolay geliyor ve Richie hemen ardından bir gol daha atıyor. Ben çığlık atarak yerimden fırlıyorum ve Richie etrafına hızlıca bir göz atıyor. Bana kaşlarını çatarak bakan insan kalabalığının içinde beni görünce gülümsüyor. Onlar umurumda bile değil.

Zach ve ben bir şekilde UMass topraklarında oturmayı başardık. CUdan buraya yolculuk yapan başkaları da var, ancak UMass kampüsüne sadece kırk dakika uzaklıtayız, bu yüzden burada daha fazla olmaları mantıklı.

Oyun yeniden başlıyor ve Richie'nin golünden sonra yaşadığım mutluluk uzun sürmüyor. İlk periyodun sonunda UMass farkı kapattı ve skoru eşitledi. UMass ikinci periyotta öne geçince sinirlerim bozuldu. Sonra Richie ve Asher o kadar hızlı bir oyun çıkarıyor ki, zar zor yetişiyorum. Kaleci daha ne olduğunu anlamadan lambayı yakıyorlar, böylece final periyoduna sadece bir sayı geride giriyorlar.

"Midem bulanıyor," diye mırıldanıyor Zach, parmaklarının arasından piste bakarken. "Kazanmak zorundalar, değil mi?"

Tanrım, umarım öyledir. Kalabalıktaki gerginlik giderek artıyor ve oyuncular son periyot için tekrar kaymaya başladığında yerimde duramıyorum.

Bu Richie'nin son maçı olamaz. İki takım da sıkı mücadele ediyor.

Neredeyse bire bir kaleyi bulan şutlar atıyorlar, ancak her iki tarafın savunması da canla başla çalışıyor.

Kapalı.

Jacobs sonunda bir tane atıyor ve skoru eşitliyor ama ben rahatlamıyorum. Eğer uzatmaya giderse Ani ölüm. Hepsini kazanmak için tek gol. Ya da kaybetmek.

Süre dolduğunda ve iki taraf da gol atamadığında kalbim . Oyuncular buzı terk ediyor ve bir başka devre arası için soyunma odalarına geri dönüyorlar.

Yorulmuş ve yenilmiş olmalılar. Oraya geri dönüp Richie'ye sarılmak istiyorum ama yapamıyorum.

"Kalp krizi geçirmek için çok mu gencim?" Zach göğsünü ovuşturarak soruyor.

Gülümseyerek en iyi arkadaşşıma dönüyorum. " et. Artık hokeyi seviyorsun." "Aıştım artık."

"Satın almıyorum, hepsi bu."

"Tamam, sonunda rekabetçi bir tarafa sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu anlayabilirim." "Aww, bu çok tatlı."

Yanakları en tahmin edilebilir şekilde kızarır.

Takım uzatma periyodu için sahaya çıktığında mücadeleye hazır görünüyor, ancak UMass da öyle.

Hadi çocuklar. Bu iş sende.

. Başından beri, tam bir karmaşa. Özensiz paslar UMass'a doğru yelken açıyor.

oyuncunun bıçağı, kaleye atılan tek bir şut, ki o da boşa gidiyor, ve geri kalan zaman UMass'ın sahasında hayatları için savaşmakla .

CU'nun kalecisi pozisyonunu kaybettiğinde her şey bitecek gibi görünüyor. UMass pivotunun topa vuracağını düşünerek bir dalış ama . Şimdi boş bir kale var.

Siktir, , fu-

Beck uçan diskin önüne atlıyor ve disk göğüs pedlerinden sekiyor. Acı verici görünen ve duyulan bir gümbürtüyle buza çarpıyor ama hala oyundalar.

Şaşırtıcı ve beklenmedik kurtarış UMass oyuncularını şaşkına çevirir ve bir anda her şey değişir.

Jacobs pakı alıyor ve Asher'a pas veriyor, o da savunmasız Richie'ye pas veriyor ve sonra adamım buzda uçarak kaçıyor.

Nefesimi tutuyorum ve UMass kalecisine bir mermi atmasını izliyorum.

Lamba yandığında ayağa kalkıp sevinçten havalara uçuyorum ve Richie ile Asher kucaklaştığında içimde kıskançlık duygusu kalmıyor çünkü çok mutluyum.

Ve rahatladılar. En azından yarın her şeyi yeniden yapmak zorunda kalana kadar.

Foster'ın bu işi başaracağını ummak zorundayım çünkü Richie'nin son maçının oynanacağı gün geldiğinde, dört gözle bir şey olmasını istiyorum.

COHEN

HAK ETMİŞ DA MAÇTAN SONRA PARTİ YOK. BOSTON'LA OYNAMAK ZORUNDAYIZ.

Yarın çeyrek finalde University ile karşılaşacağız ve eğer dinlenmemiş ve akşamdan kalma olursak, Koç'un bizi taşaklarımızdan asacağını garanti edebilirim. Jacobs ve Beck de öyle.

Acayip sert adamlara dönüştüler ve daha sonra Seth'in otel odasına gizlice girmeme bile izin vermiyorlar.

Aynı odayı paylaştıklarında ve kendi aralarında kutlama yapabildiklerinde söylemesi kolay.

Asher'la kalıyorum ve o herif horluyor. Zach'le kaldığı için hiçbir şey yapamamak bile Seth'in iyi bir uyku çekme olasılığım daha yüksek

Bu akşamki maç harikaydı ve hâlâ . Bu sezon harika hokey oynadım ve benim için neredeyse bitmiş nefret ediyorum. Üç maç ve sezon bitti. Kaybedersek daha az.

Kaybetmesek iyi olur.

Ama ertesi gün uyandığım andan itibaren bir şeylerin ters gittiğini hissediyorum. Asher yine o sessiz haline dönmüştü ve ben huzursuzdum. Takım kahvaltısından sonra otobüse binip antrenman kayağı için arenaya doğru yola çıkıyoruz ve içimdeki gerginlik daha da artıyor. Çünkü bir şey fark ettim.

"Beck nerede?"

Jacobs ve Koç bakışır.

"Beck bu gece oynamayacak," diyor Koç.

Otobüsteki herkes sessizliğe gömülür.

Jacobs, "Dün gece pakın önüne atladığında yan tarafına bir şey yaptı," diyor. "Yanlış yere düştü. Her yeri morarmış ve bugün zar zor yürüyebiliyor."

Bunun bir cinsel yaralanma olmasıyla ilgili bir şaka

yapardım ama.. lanet olsun. "Yani Beck değil," diyorum.

"O iyi mi?"

"O iyi olacak. Sadece boktan bir zamanlama." Gerçekten boktan bir zamanlama.

Ve onun yokluğu takımı aşağı çekiyor gibi görünüyor. Sabah pateni sadece bu akşamki maça ısınmamız için kısa sürdü ama halsiziz. Sanki dün gece dışarı çıkıp dövülmüşüz gibi kayıyoruz.

Koç Hogan bize moral konuşması yapmaya çalıştığında soyunma odasına geri dönmüş, mola vermek için giyiniyorduk.

"Beck'i kaybettiğimiz için moralimiz düşük ama Frozen Four'a kadar o daha iyi olacak. Atlatmamız gereken sadece bir maç var. Bir maç daha."

Bunu söylerken bile sözleri benim için belirleyici bir an gibi.

Bir oyun daha.

Hokey kariyerimden geriye kalan tek şey buymuş gibi. Kahretsin, bu tür düşüncelerden kurtulmam lazım. Eğer

Bu maçı kazanırsak, iki hafta toparlanıp şampiyonluk için ateşleneceğiz.

Koçun dediği gibi, sadece bir maç daha.

Otel bize öğle yemeği veriyor, sonra Asher ve ben odamızda takılıyoruz. Gidip Seth'i bulurdum ama bu gece için dinleniyor olmamız gerekiyordu, ayrıca sanırım o ve Zach benim takımla meşgul olduğumu bildikleri bugün Boston'söylediler.

Asher çalışırken ben yatağıma uzanıp telefonumda rastgele şeyler karıştırıyorum. Birkaç dakika sonra kıpırdanıyor ve kısık bir inilti çıkarıyor. "Ton balıklı salatanın içinde ne vardı öyle?"

"Bilmiyorum. Yarım yamalak görünüyordu, ben de tavuk yedim."

Asher karnını . "Sanırım... Oh hayır." Ayağa kalkıp banyoya koşuyor ve ben de kusma sesini duyabiliyorum.

Harika. Lanet

olası harika.

Beck yaralandı ve Asher hasta. Bu gün daha kötü olabilir mi?

Peki beynim neden düşündü? Çünkü tabii ki düşünebilir. Telefonum elimde titriyor. Tanımadığım bir numara, ama Montreal alan kodu var ve her nedense beynim Foster'ın Kanada'dan bir telefon numarası almış olması gerektiğini düşünüyor.

"Alo?"

Bu Foster değil. Kulağımı dolduran bir kadın sesi. "Merhaba, Richard Cohen ile mi görüşüyorum?" "Ah, evet?"

"Merhaba, ben Montreal Monarchs'tan Amy. Halkla ilişkiler asistanlığı pozisyonu için başvurunuzu aldık. Konuşmak için birkaç dakikanız var mı?"

Asher'ın kusma sesi söylediklerinin çoğunu kaçırmama neden oluyor.

"Umm, evet. Pardon, bir saniye bekleyebilir misiniz?"

"Sorun değil," diyor .

Yataktan kalkıp otel odasından koridora çünkü kafam çok karışık. O işe başvurmamıştım.

"Tamam, üzgünüm, buradayım. Başvurumu aldığınızı söylemiştiniz?"

"Evet, oyuncularımızdan biri, Foster Grant, sizi tavsiye etti ve bana özgeçmişinizi verdi."

Foster benim adımla mı öne sürdü?

"Size pozisyon hakkında biraz bilgi vereyim..." Sosyal medyadan basın toplantılarına kadar PR departmanının tüm yönlerini öğreneceğim, ekiple seyahat edeceğim ve temelde Amy'nin orospu çocuğu olacağım ücretli bir staj hakkında bir geveledi. Görünüşe göre çalışma başvurmadan önce sponsorluk almak için bir süreç var, ancak bana ihtiyacım olan tüm bilgileri göndereceğini söylüyor.

Dürüst olmak gerekirse, bir süre için boktan olacak ama harika bir şeye yol açabilecek tipik bir giriş seviyesi pozisyonu gibi geliyor. Tam da karşıma çıkmasını umduğum türden bir iş.

Ama Seth'e bunu yapmayacağımı söyledim. Ona kardeşinin bağlantılarını kullanmayacağıma söz verdim - kim olduğumu anladığında bana verdiği tek kural .

"Önümüzdeki ay mülakatlar düzenliyoruz. Katılabilecek misiniz?" diye sorar.

"Beni düşündüğünüz için teşekkür ederim, ama-"

Odanın kapısı açılır ve Asher solgun görünür. "Yapabilir misin..." Yüzünü buruşturuyor. "Benim için Koç'u çağırır mısın?" Kuru kuru ve içeri koşuyor.

Siktir, siktir, siktir.

"Özür dilerim," diyorum telefonda. "Bir durumla uğraşıyorum."

"Hiç sorun değil. Size tüm detayları ve görüşme zamanını e-posta ile göndereceğim."

Seninle tanışmak için sabırsızlanıyorum." Ona ilgilenmediğimi söyleme fırsatı bulamadan aramayı sonlandırıyor.

Az önce ne oldu?

Şu anda bunu fazla düşünme lüksüne sahip Onun yerine, Asher için Koç'u bulma görevindeyim.

Kapısına gittiğimde Martin çoktan oradaydı.

"Henrikson bağırsaklarını ."

"Asher da öyle."

"Kahretsin," diye mırıldandı Koç

Hogan. "Asher ton balıklı salata

yüzünden olduğunu düşünüyor."

Koç savaş moduna geçti. "Gidip herkesin kapısını çalın ve öğle yemeğinde ne yediklerini öğrenin.

Sonra Jacobs'ı odama getir. Bu geceden önce lanet sıraları yeniden düzenlememiz gerekecek."

Boku yedik.

Öğleden sonrasının geri kalanı oyuncular bulmaya ve kimin oynamak yerine kusacağını anlamaya çalışmakla geçti. Neyse ki sadece üç oyuncu vuruldu, yani tamamen ama Asher, Henrikson ve Simms yok. Beck sakatlandı. Yani bu maça iki kilit oyuncumuz ve yedek birinci hat pivotumuz oynayamadan .

Maça hazırlanmak için soyunma odasında soyunurken Jacobs, "Görünüşe göre her şey bize bağlı," diyor.

"Baskı yok." Telefonum rafta titreşirken gömleğimi dolaba atıyorum.

Elime alıyorum ve Montreal'deki Amy'den gelen, yaklaşan mülakatımın detaylarını içeren e-postayı görüyorum. Foster'ın ona özgeçmişimi neden verdiğini ya da nereden bulduğunu hâlâ anlamış değilim.

E-postanın ekinde sözde gönderdiğim özgeçmiş var, ancak açıp Foster'ın e-postasına kadar olan zinciri takip ettiğimde, Seth'in e-posta adresine mi gidiyor?

Ne haltlar burada?

",," diyor Koç Hogan. "Bu gece sizi çok zorlu bir mücadele bekliyor ama bunu başar dair her birinize güveniyorum."

Ama forma giyip sahaya çıktığımızda, daha ilk periyotta Koç'un inancının yersiz olduğu ortaya çıktı. Hem de çok fazla.

Pak düştüğü andan itibaren kaleyi bulmak için çabalıyoruz. Bu karmaşada birbirimizi bulmak için çabalıyoruz.

Rossi bizim hattımızda merkezde yer alıyor ama Koç Asher'ı bize ittiği için birlikte antrenman yapmayalı uzun zaman oldu. Senkronize değiliz.

Boston maçın ilk birkaç dakikasında skor üretiyor ve bundan sonrası yokuş aşağı gidiyor. Yakın bile değil. Tam bir katliam.

Kural dışı bir vücut kontrolü sırasında panolara çarpıyorum ve hakem düdük çalmıyor. Jacobs bir Boston defans oyuncusuna çelme taktı ve onlara bir güç oyunu verdi. İyi mücadele etmeye çalışıyoruz ama diğer takım o kadar bir arada ki bizi sinek gibi ezip geçiyorlarmış gibi görünüyor.

Jacobs ve ben kalecilerini geçmeyi başarsak da ikinci periyot daha iyi değildi.

Dürüst olmak gerekirse, bu bir şans ve kasıtlı değil, ama lanet olsun, bunu alacağız.

Her şey ters gidiyor ve zamanlayıcı saniyenin sonuna geldiğinde hepimiz yenilmiş oluyoruz.

Skor 6-1 ve bundan geri dönüş yok.

Bu benim oynayabileceğim son oyun ve onunla birlikte bildiğim dünyam yıkılıyor. Geleceğim geldi ve ben buna hazır değilim.

S E T H

BU DA NEYDİ BÖYLE?

Hokey izlediğim onca yıl boyunca, az önce şahit olduğum maç kadar tamamen yabancılaşmış bir takım gördüğümü sanmıyorum. Richie'yi beklerken kalbim ağırlaşıyor, sadece son maçını kaybetmekle kalmadığını, aynı zamanda kışına tekneyi yediğini fark ediyorum Zach bile odayı okuyabildi ve otele bensiz Uber'le karar verdi.

Bunun Richie için ne kadar zor olacağını hayal bile edemiyorum. Onun yanında olmanın maça geldiğimiz için çok minnettarım.

Takım sonunda salondan çıkmaya başladı, yorgun ve yenilmiş görünüyorlardı. Jacobs yanlarından geçip gitmeden önce bana kısa bir selam veriyor ama diğerlerinin çoğu beni görmezden geliyor, sezonun son maçının yarattığı karmaşaya kendilerini kaptırmış .

Richie herkesten birkaç dakika sonra ortaya çıktı. Omuzları çökmüş, saçları duştan dolayı hâlâ ıslak ve gözleri benimkilerle buluştuğunda kırmızıya çalıyor. Ağladığını *sanmıyorum* ama iyi de görünmüyor.

"Kahretsin..." Aceleyle yanına gittim. Onu kendime çekmek, tüm desteğimle boğmak istiyorum ama o aniden uzaklaşıyor. Bir an donup kaldım, kollarımı açtım, sonra . "Sen iyi misin?"

Ben ona için çabalarken o homurdanarak yürümeye devam ediyor.

Yani, kahretsin, üzüleceğini biliyordum ama bu bir sonraki seviye. Bana bakmıyor ve adımları ona yetişemeyeceğim uzun ve hızlı.

"Richie?" Cevap yok. "*Richie?*"

Richie sonunda durdu, sırtı hâlâ bana dönüktü ve içimi en tuhaf, en istenmeyen his kapladı. Yardım edemem ama gerginliğin ondan bana doğru yuvarlandığını hissediyorum.

Yakınlaşıp yakınlaşmamak konusunda emin değilim ve bu belirsizlik, bu tereddüt, son zamanlarda endişelenmem gereken bir şey değildi. Richie beni hiç bu kadar güvensiz hissettirmemişti.

Kalın kalın yutkunuyorum. "Seni istersen arabam var."

"Teşekkürler ama ben ekiple birlikte döneceğim."

Kalbim sıkışıyor ve kendime panik yapmamam gerektiğini hatırlatıyorum. Onun için önemli olan bir maçı kaybetti. Hepsi bu kadar. Hayal kırıklığına uğradığında böyle olduğu çok açık. Bunun benimle bir ilgisi yok... değil mi? "Eğer eminsen..."

Omzunun üzerinden, "Şu anda yalnız kalmaya ihtiyacım var," demeden önce keskin bir şekilde başını sallıyor.
gereken bazı şeyler var."

Ve sonra beni orada, otoparkın ortasında bırakıyor, ben takım otobüsünün kükreyerek uzaklaşmasını izlerken.

Richie o kapıdan içeri girdiğinde hayal ettiğim durum arasında bu radarıma bile girmemişti. Hayal ettiğim her şeyde Richie'nin üzüntüsünün çeşitli aşamaları vardı, ama her birinde onu teselli etmem için bana dönüyordu.

Arabamın kilidini açıp otele dönerken uyuşmuş durumdayım ve içeri girip asansöre binip katıma çıktığımda da bu his geçmiyor. Ya da odama ulaşip yatağıma düştüğümde.

Zach'in beni izlediğini hissedebiliyorum. "Her şey yolunda mı?" "Emin değilim."

"Üzgün mü?"

"Evet, ama hepsinin bu kadar sanmıyorum." Zach'e olanları anlatıyorum ve gözleri, düşündüğünde zaman yaptığı gibi kısılıyor.

"Hayal kırıklığına karşı tipik bir alfa tepkisi gibi görünüyor."

Tabii ki düşünecekti. Zach'i zorlamak ve kesinlikle ters bir şeyler olduğunu söylemek istiyorum, yüksek sesle söylenmiş ama o kadar ağır bir şey ki boğulabilirdim, ama anlamayacaktı. Zach alt metinle mücadele ediyor, bense yaşıyorum.

Cevapsız mesaj mı? Belli ki bana kızmışlar.

Göz teması yok mu? Bir şey saklıyorsun.

Uzak mı hissediyorsun? üzereyiz.

Kocaman bir hava üflüyorum ve doğrulup telefonuma uzanıyorum. Tüm bu tahminlerle kendimi aptal durumuna düşürüyorum. Richie benimle asla dalga geçmeyeceğini ve bana her zaman doğruyu söyleyeceğini söylemişti, bu yüzden bunun da benim muhtaçlığımın bir başka örneği olduğuna inanmak zorundayım.

Bunu kendimle ilgili yapamam.

Onun güvencesine ihtiyacım olmamalı. Ama gerçekten ihtiyacım var.

Birkaç dakika kendi kendime tartıştıktan sonra, nihayet kontrol etmek için ona bir mesaj gönderdim. Tek sorduğum iyi olup olmadığı ve yarın Vermont'a dönmek için planlarının ne olduğu. Endişelendiğimi belli etmiyorum ama mesaj iletilir iletilmez, bir ömür gibi gelen bir süre boyunca telefonumu elimde tutuyorum.

Cevapsız geçen her dakika o panik hissinin yeniden neden oluyor. Cevabı bir saat sonra geldi.

Ben iyiyim. Yatmaya gidiyorum. Yarın senin evinde buluşuruz.

İşte bu kadar.

Gerçekten bu .

Üzerimi değiştirme bile katlanmadan yatağa giriyorum. Uykuya dalmam uzun zaman alıyor ve yardımcı olan tek şey kendime tekrar tekrar onun ruh halinin sabah geçeceğini söylemek oluyor.

ÖYLE DEĞİL.

Asıl plan Zach ve benimle birlikte gelmesi olmasına rağmen Richie ekiple birlikte eve dönmek üzere çıktı. Arabam çok boş geliyor. Bana takımla birlikte olması gerektiğine dair bir şeyler söylüyor ama onunla çıktıktan ve Foster'ın kardeşi olduktan sonra biliyorum ki kaybettiklerinde diğerlerinden mümkün olduğunca uzaklaşmak istiyorlar.

Yani benim yerime onların yanında olmayı tercih ediyorsa... Ruh halinin sadece kaybetmekle ilgili olmadığına dair daha net bir onay isteyemezdim.

Kahretsin.

Ya benden ayrılırsa? Ne *halt* ettim ben?

Kendimi toparlamak için neredeyse kenara çekeceğim, ama bir şekilde tamamen çıldırmaktan kendimi alıkoyuyorum. Zach kulaklıklarını takmış podcast ya da sesli kitap gibi bir şey dinliyor, bu yüzden panik sınırında olduğuma dair hiçbir fikri yok.

Ama değil. Eve gidip konuştuğumuzda şey yoluna girecek.

Yine de yaydığı o havadan kurtulamıyorum. Bana bakamıyordu bile.

Zach'i bırakıp yavaşça evime . Richie'nin çoktan orada olup olmayacağı hakkında hiçbir fikrim yok, ama eğer bitirecekse... o zaman siktir et. Duygularımın hafife alınmasına ancak kadar katlanabilirim.

Öfkem izlerinde ölüyor.

Onu kaybedemem.

Arabamdan inmeden önce birkaç derin nefes alıyorum, çantamı alıyorum ve içeri giriyorum. Ağlamaktan iki saniye uzaktayım, ki bu pek çok açıdan çok saçma. Bildiğim kadarıyla, bunların hepsi kafamın içinde olabilir.

Ama içimdeki beni şüpheyi düşürüyor.

Richie kapının önünde bekliyor. beni görmeden duruyorum ve oturduğu tarafa bakıyorum.

Yere yığılmış, bir elini saçlarına gömerken diğer eliyle telefonunu karıştırıyor.

Kendimi yürümeye devam etmeye zorluyorum ve bakışlarını başka yöne çevirmeden önce nihayet kafasını kaldırıp bakıyor.

İyi değil.

Kapının kilidini açtığımda ayağa kalkıyor ve bana dokunmaya çalışmadığında, bu beni çok etkiliyor. Koridorda zar zor ilerlerken dönüp ona bakıyorum. "Tanrım! Bir şey söyler misin?"

"Bir şey söyle..." Beni geçip bir bira içmek için mutfığa doğru yürüyor. "O maçın ne kadar boktan olduğundan başlayayım mı? Hayatımın geri kalanında geriye dönüp baktığımda son hokey maçımın tam bir rezalet olduğunu nasıl hatırlayacağımdan mı?"

Onu teselli etmeye çalışıyorum ama kesiyor.

"Yoksa Jacobs'un tüm suçu nasıl kendi üzerine attığından mı bahsetmeliyim? *Grant*'in bunun olmasına izin vermeyeceğinden durdu. *Grant*'in Frozen Four'u kazanmak için bir yardımcı kaptana ihtiyacı yoktu. Ama *Grant*'in uğraşması gereken sakatlıklar ve gıda zehirlenmesi de yoktu." Richie'nin sesi giderek . "Ve *Grant*, erkek arkadaşı arkasından iş çevirdiği için forvetlerinden birinin tüm maç boyunca dikkatini dağıtmadı."

Kahretsin.

Bok, bok, lanet bir çubukta bok.

Düşün, Seth!

Zihnim tamamen bomboş.

"Richie, ben-"

"Ne oluyor Seth? Monarchs'tan halkla ilişkilerci bir kadın beni aradı ve başvurumu aldıklarını söyledi. *Senin* e-posta adresinden gelen bir başvuru. O kadar hazırlıksızdım , muhtemelen tam bir aptal gibi ve üstüne üstlük, arka planda kusan Asher'la uğraşıyordum."

"Eminim o kadar da kötü değildi-"

"Öyleydi. Tam olarak o kadar kötüydü. Şimdi sana ilgilenmediğimi söylediğim halde neden Foster'a gittiğini açıklamaya başlamak ister misin?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Söylemek istediğim bu değildi. Özür dilemem, yalvarmam gerekiyordu ama..

ağzım işbirliği yapmıyor. "O iş senin için bir ve başvurmanın tek nedeni benim. Bu saçmalık başımın üstüdeyken yaşayamam."

"Sana yalan söylemeyeceğimi söylemiştim ve söylemedim de. Bunun kafana takılması için bir neden yok." "Belki şimdi öyle düşünüyorsun ama bir gün dönüp pişman olmanı göze ." "Bu *senin* seçimin değildi."

"Ben kendi seçimimi *yaptım*. Tanrı aşkına, bir özür mü bekliyorsun? Çünkü alamayacaksın. Bunu *senin* için yaptım. Çünkü *senin için* en iyisinin bu olduğunu biliyorum."

"Benim için en iyisi bu muydu? Yoksa senin için en iyisi mi?" Cevap vermeme izin vermiyor. "Bir saniye bile durup ne istediğimi tam olarak bildiğimi düşündün mü? Önceliklerimi nasıl belirleyeceğimi biliyorum. Bazen farkında olmayabilirim ama bu seçimi gözlerimi dört açarak yaptım. *Seni* seçtim. Seni seçtim çünkü istedim. Beni , baskı altında hissettirmedin. Ve şimdi... Sana güvenmemi çok zorlaştırırken neden bu seçimi yaptığımı merak ediyorum."

Neredeyse alay edecektim. "Bana güvenmemen için sana hiçbir sebep vermedim."

"Açıkça yalan söylememiş olabilirsin ama bu seçimi kendi başıma yapabileceğime güvenmedin. Herkes gibi bana da aptal muamelesi yaptın ve bunu bana söylemeyerek yalan söylemek kadar kötü bir şey yaptın. Her zaman arkamı kollayacak tek kişinin sen olduğunu düşünmüştüm. Bunun yerine gizledin, gerçekten büyük bir iş için başvurdu ve sonra hayatımın en kötü ve *son* maçından hemen önce tüm bunlar gözümünden kaçtı."

Gözleri ilk kez benimkilerle buluşuyor ve gözlerindeki acı beni neredeyse öldürüyor. Her şeyi böyle ortaya döktüğünde... kendimi iğrenç hissediyorum. Sinsi ve hilekâr. Yutkunmakta zorlanıyorum ve görüşüm bulanıklaştığında hemen başka tarafa bakmak zorunda kalıyorum. Kahretsin. "Ben sadece.." Ne var, Seth? *Az önce* ne yaptın sen? Sonunda devam ettiğimde sesim kısık çıkıyor. "Seni mutlu etmek istedim."

"Başarısız oldunuz, çünkü hayatımda hiç bu kadar sinirlendiğimi hatırlamıyorum."

Bana tokat da atabilirdi. Mutfak tezgahının üzerindeki dizüstü bilgisayarına koştum ve önce baktığım sayfayı açtım. Sonra ona çevirdim.

Öne çıkmadan önce bir saniye tereddüt ediyor. "Bütün bunlar ne?"

"Kiralamalar. Montreal'de."

Richie irkilerek mutfağın diğer tarafına doğru ilerliyor. "Yani şimdi de bana kalacak bir yer mi buluyorsun? Kahretsin" -sesi kırıldı- "herkes benden kurtulmaya çalıştığını düşünür."

"Hayır. Tanrım, hayır. Bunlar *bizim* için."

Donup kaldı. Sırt kaslarının nasıl gerildiğini nasıl anlayacağımı bilemiyorum ama konuşmaya devam etmek için acele ediyorum.

"Bir daha böyle bir fırsatın eline geçmeyeceğini biliyordum ve sen beni ilk sıraya koyduğunu söylediğinde bunu daha önce kimse yapmamıştı. Ve fark ettim ki, buna *ihtiyacın* yok. Bunu düşünmüş olman bile sana anlatabileceğimden çok daha fazla ifade ediyor, ama eğer başvurursam, sonra kendi işlerimi organize edersem, her şey yolunda giderse, o zaman *birlikte* gidebileceğimizi düşündüm."

Kelimeler ağzımdan çıkana kadar kulağa nasıl geldiğini anlamıyorum. Duygularımızı itiraf ettik ve bu ilişkinin devam etmesini istediğimizi açıkça belirttik, ama şimdi daha büyük şeylerden bahsediyorum. Onun için ülke değiştirmek, birlikte bir yer bulmak. Bu çok yetiştikince bir şey ve eğer benden ayrılmak için buradaysa, işler çok hızlı bir şekilde garipleşmek üzere. İçimdeki sinirler bulandırıyor.

olmaması gerekiyordu.

Sonunda arkasını döndüğünde, bakışları dizüstü bilgisayar ekranına takılıyor. Bir, iki derin nefes alışı izliyorum. Sonra öne doğru bir adım atıyor.

"Neden önce benimle konuşmadın?"

"İşle ilgili geri dönüş yapıp yapmayacağını bile İkimiz de uzun süre orada kalmayacağını biliyoruz. Düşündüm ki... Ne bilmiyorum." Boğazımda bir hıçkırık düğümleniyor. "Lütfen benden nefret etme."

"Kahretsin, Seth." Başını sallamadan ve aramızdaki mesafeyi kapatmadan önce bir saniyeliğine başını ellerinin arasına alıyor. Kollarına gömülüyorum ve yüzüm göğsüne gömülür gömülmez birkaç damla gözyaşı . "Titriyorsun."

"Seni kaybedemem. Özür dilerim. Çok, çok üzgünüm."

Richie ilk başta konuşmuyor ve ben hâlâ kızgın olmasından endişeleniyorum. Sonra tüm bedenini benimkine yaslayarak rahatlatan uzun bir nefes veriyor. "Öyle olduğunu biliyorum." Eliyle başımın arkasını kavıyor. "Ama bu gerçekten iyi değildi."

"Biliyorum."

"Ciddiyim. Bu seçimleri benim yerime sen yapamazsın. Yanlış bir şey yaptığımı düşünsen bile beni desteklemelisin - benimle konuşmalısın - aksi takdirde bu iş asla yürümez."

"Yapacağım. Söz veriyorum." Ve bu korkudan sonra, gerekirse desteğimi göstermek için ponpon alacağım. Geri çekilip gözleriyle buluştuğumda biraz zorladığımı biliyorum. "Belki seni destekleyebileceğim ilk şey bu röportajdır?"

İlk başta bana yine kızacağını ya da yapmayı reddedeceğini düşünüyorum ki bu daha da kötü olabilir. Gözleri kapanıyor ve alnını benimkine yaslıyor. "Önce bunu düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var. Bugün ..."

"Evet." Ona daha sıkı sarılıyorum. "Biliyorum."

Birbirimize uzun süre sarılıyoruz, ikimiz de bırakmak . Kavgamız sona ermiş gibi görüldüğü için hâlâ çözmemiz gereken çok şey olduğunu biliyorum. Sorunlarımı ona yansıtmayı bırakmalıyım ve Richie de onu mutlu edebilecek tek şeyin hokey oynamak olmadığını kabul etmeli.

Sonunda bir şeyler içmek ve odama çıkmak için yeterince uzun süre ayrılıyoruz. Fazla konuşmuyoruz ama dokunmayı hiç bırakmıyoruz. Odada hala yüklü bir enerji var, ama ona her zamankinden yakın hissetmekten kendimi alamıyorum ve sonunda beni soyup içime girdiğinde, içimdeki endişe yatışıyor.

Vücuduma sahip olurken, ağzı benimkinin üzerinde mühürlüyken, sadece beni ne kadar sevdiğini haykıracak kadar uzun süre ayrılırken, her şeyin üstesinden gelebileceğimizi biliyorum.

COHEN

"BU KAPIDAN İÇERİ BİR ADIM AMA MONARCHS'IN EN GÜZEL YANI ilerleme. Hepimiz bir noktada sizin olduğunuz yerden başladık." Amy bana gülümsüyor.

"En iyi notlara sahip olmadığımı biliyorum ama hokey konusunda tutkuluyum ve bu işi yapabileceğimi biliyorum."

Görüşmenin iyi gittiğini düşünüyorum ama fazla umutlanmıyorum. Eğer işi alırsam, bu hem Seth hem de benim için büyük bir hamle olacak. Benim için Montreal'e taşınmaya razı ve bunun için söyleyecek sözüm yok.

Bu olayın nasıl gerçekleştiğine hâlâ kızgın olsam da bu jeste kızamıyorum. en iyi yaptığını düşünüyordu ve bir bakıma onu bu yüzden daha çok seviyorum. Ama başka açılardan, evet, hala kızgınım.

"İhtiyacım olan tek şey kapıdan içeri bir adım atmak. Hokeye veda etmeye hazır değilim."

"Aslında buzun üzerinde olmayacağını biliyorsun, değil mi?" Sanki *o kadar* aptalmışım gibi sinirli sinirli gülüyor. Onu savunmak gerekirse, telefon görüşmemizden ve önündeki üniversite transkriptlerime baktıktan sonra, muhtemelen üniversiteye nasıl merak ediyordur.

"Birkaç ay önce bir maça geldim ve hokey dünyasında kalmamı sağlayacaksa nasıl kapıcı olabileceğimi söyledim."

"Eğer ilgilenirsen bir hademe pozisyonumuz var." Gözlerim açıldı.

"Şaka yapıyorum ama bence bu rol için tam ihtiyacımız olan kişi sensin. Instagram hesabınla sosyal medya işlerinin üstesinden zaten . Takımın hesaplarından paylaşım yapacaksın, bu yüzden gerçek hokey gerçeklerini ve terminolojisini bilen birine ihtiyacımız var. Hokey hayranı olmak yeterli değil. İlk elden bilgi sahibi birini istiyoruz. Ya da en azından kale çizgisi ile mavi çizgi arasındaki farkı söyleyebilecek biri. Sadece erkeklerin ne kadar seksi görüldüğü hakkında tweet atamazsınız." Dudaklarını büzüyor. "Bu hatayı bir daha yapmayacağız."

"Foster Grant erkek arkadaşımın ikiz kardeşi, yani oyuncularınızdan en az birinin seksi olduğunu düşünüyorum." Gerçi Foster'ı bu şekilde düşünmek iğrenç.

Tanrıya şükür birbirlerinin aynısı değiller.

Bir an sessiz kalıyor, sanki ne diyeceğini bilemiyormuş gibi. "Buraya taşınırsan ailen ve arkadaşların olacak gibi görünüyor."

"Yapacağım." Seth'le beni sır olarak saklamak aklıma bile gelmedi. mıydım? İşte bu yüzden mülakatlarda berbatım. Sanırım bazen çok dürüst oluyorum. Notlarımın ne kadar kötü olduğunu söylemek gibi. Ama yine de, bunu transkriptimde görebilirdi.

"Erkek arkadaşımın olması şansımı etkilemez, değil mi? Yani, Foster takımında ve herhangi bir sorun yaşamadı. Sanırım-"

"Özür dilerim. Beni fırlattın, hepsi bu," diyor sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi. "Foster Grantin..." Doğru terminolojiyi arıyormuş gibi üzerinde bir konsantrasyon çizgisi belirliyor.

"Sanırım kendini biseksüel olarak tanımlıyor. Tıpkı benim gibi. Ve kardeşi." Yani, teknik olarak Seth pan ve demi, ama temel konularda zorlanıyor gibi görünüyor ve bunu anlıyorum. Kısa bir süre önce ben oradaydım.

" bir sorun olmayacak, değil mi?"

Ağzı açık kalır. "Oh, Tanrım hayır. Başımızın üstünde yeriniz var. Biz kapsayıcı bir ligiz. Sanırım klişe tamamen yanlış."

"Bazen, evet."

Amy ayağa kalkar. "Sanırım yeterince şey öğrendim. Bugün birkaç görüşme daha ve muhtemelen birkaç gün içinde doğru adaya haber vereceğiz."

Ayağa kalktım ve elini sıktım. "Zaman ayırdığınız ve o felaket telefon görüşmesinden sonra bana bir şans verdiğiniz için teşekkür ederim."

"Meşgulmüşsün gibi geldi."

"Sakat bir takım arkadaşım ve gıda zehirlenmesi geçiren başka bir takım arkadaşımın üniversite playoff çeyrek finaliyle uğraşıyordum. Çok karışıktı."

Anlayış yüzünde belirir. "Ah. Bu yarar. Oyunda nasıldın?" "Muhteşem bir şekilde kaybettim."

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

Omuz silkiyorum. "Patenleri asmanın zamanı gelmişti. Yani hâlâ paten kayacağım ama bu eğlence için olacak." "Bu iyi bir bakış . Yakında temasa geçeceğim."

Görüşmeden her zamankinden daha hafif hissederek çıkıyorum ama arenadan ayrılırken buradaki hayatımı hayal etmeye çalışıyorum. Amy, Foster ve Zach'e sahip olacağım konusunda haklı. Hiç kimseyi tanımadığım bir şehre taşınmazdım. Ve ben kolay arkadaş edinirim. Ama mesele şu ki, Seth'in de burada olmasını isterdim. Kredilerini transfer edemez ve benimle taşınamazsa, iş teklif edilirse kabul edebilir miyim bilmiyorum.

Hala pek çok farklı şekilde hokey oynayabiliyorum. Koçluk yapmak, izlemek.. Başka bir Seth bulabileceğimi sanmıyorum.

Hafta ortası olduğu için, Seth moral desteği için benimle gelmek istemesine rağmen buraya kendim geldim. Telefonumu kontrol ettiğimde ondan gelen iyi şanslar mesajını kaçırdığımı ve hala görüşmede olup olmadığımı soran bir takip mesajını gördüğümde *bu iyiye işaretti!*

Ona mesaj attım: *Yeni çıktım. Sanırım iyi geçti ama birkaç gün içinde emin olamayacağım.*

Şimdi kardeşine yetişiyorum.

Ona benden ezik de! O da mesaj .

Dün gece onun felaket maçını izledik ve Seth bundan zevk alması gerektiğini söylüyor çünkü Foster'ın egosunun bir ya da iki basamak aşağıya çekilmesi nadir görülen bir durum.

Kardeşlerim. Anlamıyorum.

Arabama atlıyorum ve Colchester'a dönmeden önce öğle yemeği yemek için Foster'ın dairesine doğru gidiyorum. Kapısını açtığında bitkin .

"Seth bir ezik olduğunu söylememi istedi."

Foster patlattı. "Tabii ki söyledi." "Playofflardan

atılmak berbat bir şey, değil mi?" "Evet." Beni

içeri almak için kenara çekildi.

"Hey, en azından gelecek sezonun var."

Foster beni mutfağına götürüyor ve orada bize su dolduruyor. "Doğru." Tezgâha yaslanıyor. "Hiç ECHL seçmelerine gitmeyi düşündün mü? Ya da serbest oyuncu olarak şansını denemeyi?"

"Bu yolları çoktan keşfetmediğimi mi sanıyorsun? Hokeyde iyi olduğumu ama yeterince iyi olmadığımı kabul etmek, birinci sınıftan beri uğraştığım bir şey."

"İş görüşmen nasıl geçti?"

"Gerçekten iyi. Sanırım. Ama ..." Kardeşini azarlamadan bunu ifade etmek zor.

"Ama?"

Elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Seth bana söylemeden özgeçmişimi sana gönderdiğini söyledi mi?"

Foster'ın kaşları çatılır. "O ne?"

"İşten bahsettiğinde gitmemekte çünkü Vermont'ta aptal kardeşinle kalmak istiyordum"

Gülümsüyor. "Seth çok aptal." Hayır, gerçekten değil, ama ugh.

"Beni geride tuttuğu için kendini suçlu hissetti, bu yüzden bana devam söylemek ve eğer alırsam benimle taşınmayı teklif yerine, sadece ... benim için başvurmaya karar verdi. Bana söylemeden."

Foster yüzünü buruşturuyor. "Kendinizi daha iyi sağlayacaksa, Seth her zaman başkalarının iyiliğini düşünür."

"En kötü kısmı da bu! Çizgiyi aştığı için kızmak istiyorum ama bunu benim için yaptığını biliyorum, bu yüzden artık kızamıyorum."

Foster bir şey söylemiyor ve suçluluk duygusu

devreye giriyor. "Özür dilerim. Seninle Seth

hakkında konuşmamalıydım." "Neden?"

"Çünkü onun hakkında söylenmek adil değil. Benim için taşınacağını söyledi, bu yüzden ona gerçekten kızamam."

"Bu onun yaptıklarını boşa çıkarmaz. Kardeşimin dışını biliyorum ama bazen iyi niyetini tam olarak düşünemiyor. Herkes Zach'i her şeyden habersiz sevimli bir adam olarak görüyor ama bence insanlar Seth'in de bazen sosyal açıdan beceriksiz olabileceğini gözden geçiriyor. İnsanları memnun etmeyi seviyor, bu yüzden de en iyisi olduğunu düşündüğü şeyi bir tür büyük jest olarak yapıyor. Bu biriyle ilk berbat edişi değil."

"Harika, yani bu tekrar olacağını varsayabileceğim bir şey mi?"

"Hayır. Eğer çağırdıysan, daha bilinçli olacaktır. Zach'in aksine Seth çok çabuk anlıyor ve dersini alıyor. Ve eminim şu anda kendini suçlu hissediyordur. Neden kızgın olduğunu anlıyorum ama bu iş hepimiz için harika olabilir."

"Nasıl yani?"

"Hep birlikte Montreal'de olacağız."

Evet, kulağa mükemmel geliyor.

"Binada kiralık bir daire bile var."

"Evet, Amy bana ne kadar kazanacağımı söyledi. Seth ve ben daha ucuz bir yerde yaşayacağız."

Foster sırtıyor. "On dolarına bahse girerim ki annem ve babam birbirimize yakın kalmamızı sağlamak için Seth'in kirasını ödüyorlar."

Çok heyecanlanmadan önce umut verici düşüncelerden sıyrılıyorum. "Hâlâ işi alıp almadığımı bile bilmiyoruz. Ya da Seth'in transfer olup olamayacağını."

Ama öğle yemeğini yedikten ve ayrıldıktan sonra, telefonum Amy'nin numarasıyla çaldığında ABD sınırını henüz geçmiştim.

Arabam çok eski olduğu ve Bluetooth özelliği olmadığı için cevap veremiyorum, bu yüzden telesekretere düşüyor ama söyleyeceklerini dinlemek için eve gelene kadar bekleyemem. Yakında muhtemelen

anlamadım.

Kontrol etmek için kenara bir yer buluyorum ve sesi kulaklarıma çarptığında beklemediğim bir şey söylüyor.

"Merhaba Richard, sana pozisyonu teklif etmek istiyoruz. Franchise'ımızda başarılı olacağını düşünüyoruz ve başlaman için sabırsızlanıyoruz. Beni arayıp mümkün olan en kısa sürede haber verirseniz çok iyi olur. Teşekkürler. Oh, ve tebrikler!"

Yüzümde bir gülümseme beliriyor çünkü o anda nihayet bu olasılık karşısında heyecanlanmama izin veriyorum.

Eve dönüş yolculuğunun kalan kırk dakikası yavaş geçiyor ama Seth'i bulmak için doğruca UVM'ye gidiyorum.

Ona bir mesaj gönderdim ve benimle Catamount heykelinin yanında buluşmasını istedim.

Onu orada beklerken yerimde duramıyorum, patikayı adımlarken ayaklarım ileri geri hareket ediyor. Bana doğru geldiğini gördüğümde yüzümde bir gülümseme beliriyor ve koşarak yanına gidiyorum.

Kollarımı ona sarıp başımı boynuna gömdüğümde gülüyor. "İş görüşmen iyi geçti o zaman?"

Geri çekiliyorum. "Montreal'e taşınmaya hazır mısın?" "Gerçekten mi?"

Başımı salladım. "Anladım."

"Bu harika. Tebrikler."

NHL'de en ufak bir görevde yer almanın verdiği beklenti ve heyecan, bunu elde etmek için izlediğim yoldan çok daha ağır basıyor. Ama bu yine de Seth'i cezasız bırakacağım anlamına gelmiyor.

"Eğer bunu yapacaksak, bana bir söz vermeni istiyorum," diyorum. "Herhangi bir şey."

"Bizim için hayatımızı değiştirecek bir plan yaptığında, bunu önce bana söyleyebilir misin? Ve bunu benimle tartışır mısın?"

Yanakları pembeleşiyor ve utanç içinde başını öne eğiyor. "Söz veriyorum. Bu konuda yanlış bir yol izlediğimi biliyorum ama doğru şeyi yaptığımı sanıyordum."

"Biliyorum. Ama ancak *iletişim kurarsak* çalışabiliriz." "Ne zaman bu kadar zeki oldun?"

"Ben *iletişim* ."

Seth beni itti. "Akıllı dedim. Ukala değil."

Masumca gülümsüyorum.

"Yani, bunu yapıyor muyuz? Birlikte mi taşınıyoruz? Başka bir ülkeye mi?"

"Evet. Fransızcam işe yarayacak. *Criss de niaiseux*."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Salak herifler. Sanırım. gibi bir şey. Biraz paslanmışım."

"Tek yapabildiğin onları aşağılamaksa Montreal'deki herkes senden nefret edecek." Sırıtiyorum. "Sabırsızlanıyorum."

S E T H

RICHIE'NİN MEZUNİYETİNİ GÖRMEK HAYATIMIN EN ÖNEMLİ ANLARINDAN BİRİYDİ. ASLA Diplomasını alırken onu izlemekten ne kadar gurur duyduğumu ve belki de bir an için gözlerimin yaşardığını ona itiraf ettim.

Geçtiğimiz ay, transferimi ve vizemi ayarladığım, Richie ve ben Montreal'de kiralamak için bir daire bulduğumuz ve son değerlendirmelerimizi yaptığımız için her şey hızla ilerledi. Birlikte başka bir ülkeye taşınmamıza üç hafta var ve ben hala birlikte yaşamamanın bir şey olacağını hayal etmekte zorlanıyorum. Sadece biz, her gün, birbirimize zaman ayırmaya çalışmak zorunda kalmadan... Kulağa mükemmel geliyor.

Mezuniyet töreni bittiğinde, enerji bir üst seviyeye çıkıyor. Beck bu gece için büyük bir kutlama organize etti. Richie ve ben daireme dönüyoruz, kapıdan girer girmez dizlerimin üzerine çöküyorum ve ona yapabileceğim en iyi *Mutlu Mezuniyet* saksosunu yapıyorum. Yumuşak siki dudaklarımın arasından kayar kaymaz, iyiliğime karşılık vermek için beni tezgâhın üzerine kaldırıyor.

Buna alışabilirim.

McIntyre's'a vardığımızda biraz geç kalmıştık ve tüm bar çoktan dolmuştu. CU hokey takımının burada, çünkü bu yıl mezun ve parti onların arkadaşları ve davet ettikleri disk tavşanlarıyla dolu.

Beck'in Jacobs'ın omuzlarında, Simms'in de Rossi'nin omuzlarına odanın ortasına bir bakış, düşündüğümünden çok daha geç kaldığımızı düşündürüyor. Richie içki almaya giderken ben de Foster ve Zach'i Asher'la birlikte arka taraftaki bir kabinde otururken buluyorum. Ve Asher... şey, kardeşime rahatsız edici derecede yakın oturuyor.

"Selam çocuklar," diyorum temkinli bir şekilde ve Zach'in yüzü rahatlıyor.

"Seth, Tanrı'ya şükür. . Son bir saattir tek duyduğum şey hokey." Asher yüksek sesle geçirdi. "Kardeşine çaylak sezonunu sorup duruyordum." Zach, "Gururumu okşuyor desek daha doğru olur," diye mırıldanıyor.

Foster belli ki onu duyuyor çünkü Zach'i kendine çekiyor ve şakağına bir öpücük konduruyor.

Asher'ın yüzünde karanlık bir görmek için tam zamanında dikkatimi onlardan ayırıyorum. "Her şey yolunda mı?" Önündeki birden fazla boş bardağa bakarak soruyorum.

"Neden olmasın ki?"

Merhaba, saldırganlık.

Kaşlarım biraz kalkıyor, çünkü Asher her zaman biraz *tuhaf* olsa da, bu onun yapacağı bir şey değil. "Sana biraz su getirmemi ister misin?"

"Seninle gelmeme ne dersin?" Kaşlarını kaldırıyor. "Belki ikimiz de biraz *susamışsınız*." Richie yeniden ortaya çıkmak için o anı seçer ve ifadesinde hiçbir değişiklik yapmadan Asher'a vurur

kafasının arkasından. "Bu masadaki hiç kimse seninle yatmayacak, sık kafalı." "Yazık.

Büyük bir aletim var."

Richie homurdanıyor. "Seni soyunma odasında gördüm dostum. *Yalan* söyleyemezsin."

Asher ona parmağıyla işaret edip kalabalığa bakarken ben *de* Richie'ye *ne halt* ediyorsun der gibi bakıyorum.

Kulağıma doğru eğildi. "Son maçtan beri Asher her daha kötü." Kahretsin. Olmak istemiyorum ama onun için endişeleniyorum.

"Hey." Richie öne doğru eğildi ve Asher'ın birasını ondan uzaklaştırdı. "Bırakmalısın, dostum."

"Sanki kolaymış gibi

söylüyorsun." "Çünkü öyle."

"Bu oyunla ilgili bile değil. Endişelenme." Asher masadan uzaklaştı. "Biliyor musun, ben gidip şu oynadıkları aptal oyuna katılacağım. Siz de geliyor musunuz?"

Richie ve Foster birbirlerine bakıyorlar ve ben onun yalnız gitmesinden biraz rahatsız oluyorum.

"Evet, geliyoruz," diyor Foster, birasını bitirip Richie'yle birlikte kabinden kayarak çıkıyor.

Hepsi kalabalığın içinde kaybolur.

Zach gözlerini odanın diğer ucuna, Beck'in bir şeye tezahürat yaptığı yere dikeyyor. "Sporcuları asla anlayamayacağım."

"Muhtemelen daha iyi." Hızlı bir

gülümseme paylaşıyoruz.

"Taşınma konusunda nasıl hissediyorsun?" diye soruyor.

"Güzel. Gerçekten heyecanlıyım. *Ve* aynı apartmanda yaşıyor olacağız, ki bu ..." Alt dudağını kemirdiğini fark ettiğimde sözümü kesiyorum. " olur mu? Foster annemle babama bahsetti ve onların nasıl olduklarını bilirsin. Bir kere karar verdiler mi, tartışmaya gerek yok, ama demek istediğim"-elimi saçlarımın arasından geçiriyorum-"Mesafe falan istediğini söylediğini biliyorum, yani eğer bu çok fazlaysa-"

"Hayır." Kolumu tuttu. "Seni bırakmak *istemiyorum*. Orada benimle olacağın için çok rahatladım." Mutluluk içime işliyor. "Gerçekten mi?"

"Tabii ki. Bu beni paniğe kapılmaktan ve çıldırmaktan alıkoyuyor."

Şu kadar bunu duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. Zach'i sıkıca kucakladım ve biramın kalanını içtim. " gel. Gidip değerli sporcularımızın neyin peşinde bakalım. beyin sarsıntısı geçirmediğinden emin olmalıyız."

Değerli sporcularımız bilardo ıstakaları ve bira sürahileriyle mızrak dövüşüne benzeyen bir oyun oynuyorlar ve dürüst olmak gerekirse bilmek istemiyorum. Yakında biri sakatlanacak ve bu kişi Richie iyi olur. Onun için daha sonra birkaç önemli uzvunu kullanmasını gerektiren planlarım var.

Onu bu boktan gösteriden uzaklaştırmak üzereyken Rossi tökezliyor ve kontrolsüzce gülerek yere yığılan Asher'ı biri zorlukla yakalıyor.

"Tanrım, dostum. Ya sakatlanırsan?" Görünüşe göre sarhoş hokey oyuncularının olduğu bir odada bunu tek kişi *benim*.

", tatlım." İki omzumu birden tutuyor ve yanağıma özensiz bir öpücük konduruyor. Artık huysuz bir aptal gibi davranmadığı için rahatlasam mı yoksa bu kadar hızlı bir şekilde bir seksenlik dönüş yaptığı için endişelensem mi bilemiyorum. "Sadece bir kez yaşıyoruz, haksız mıyım?" Yanımızdaki birkaç kişi yüksek sesle onaylıyor. "Şimdi izninizle beyler, ben gidip aptalca bir şey yapacağım."

Ben onu durduramadan gitti.

"Biz, umm ..." Zach işaret ediyor.

İç çekiyorum. "O bir yetişkin. Sanırım kendi başına çözmesi gereken bazı şeyler var. Tıpkı

geri ." Her kadar peşinden gidip sorununu çözme beni kaşındırsa da, bunu bastırıyorum. Richie insanların hata yapmaya hakkı olduğunu öğrenmeme yardımcı oluyor.

Bir tezahürat daha yükseliyor ve dikkatimi Richie'nin Foster'ın omuzlarına tırmanmasına çekiyorum. Yüce Tanrım.

Uzun bir gece olacak.

Sonunda zemin birayla kaplanıp sağlam bir tutuş edilemeyince sona eriyor. Yarın bu pislği beklenen kişi için üzülyorum ve bahse girerim McIntyre's bu adamların gittiğini görmekten mutlu olacaktır.

Richie yeniden ortaya çıktığında hafif terli, kesinlikle ve yüzünde o kadar büyük bir gülümseme vardı ki ona karşılık vermekten kendimi alamadım.

Dudaklarıma uzun bir öpücük konduruyor. "Hala biraz daha kalabilir misin?"

"Tabii ki." Bizi geri götürebilmek için çok fazla içmedim ama yine de çok eğlendim.

"Asher nereye gitti?"

Yüzümü ekşittim. "Hiçbirimizin bunun cevabını bilmek isteyeceğini sanmıyorum." "Zavallı adam."

"Evet..."

Richie kaşlarını çatı. "Onun için biraz endişeleniyorum."

"Aslında ben de. Ama Asher'ın ne yapması gerektiği söylenebilecek bir adam olmadığını hissediyorum." "Öyle görünüyor."

Tüm dikkatimi Richie'ye veriyorum, bu konuyu açıp açmamam gerektiğinden emin değilim. "Peki ya sen? Resmi olarak bitti. Sezonun nasıl konusunda hâlâ hayal kırıklığına uğradın mı?"

"Tabii ki."

Kalbim sıkışıyor, çünkü o oyunda rol aldığım için hâlâ kendimi suçlu hissediyorum.

"Altı ay önce bana en kötü senaryomun ne sorsaydınız, tamamen bitmesi dışında, bu olurdu. Tutunacak hiçbir pozitif yönün olmadığı boktan bir maça çıkmak."

"Hala çok üzgünüm-"

Başparmağını dudaklarıma bastırıyor. "Dur. Bırak da bitireyim. tekmeyi yedikten sonra Fosterın başına da aynı şey geldi. Ve bu bana hokeyin böyle bir şey olduğunu fark ettirdi. Eğer oyunu seviyorsam, buz üzerinde yaşadığım iniş çıkışları hatırlamam gerekir. Muhtemelen hayatımda yaşadığım en hayal kırıklığı yaratan maçı yaşadım ama üstesinden *geldim*. Ve o gün oyuna odaklanmaktan çok ne yaptığın konusunda endişelenmem de başka bir şeyi kanıtladı."

"Bilmek istiyor muyum?"

Beni kendine çekti. "Sen benim için *tüm* oyunlardan daha önemliydin. *Seninle* kalmak için tüm yıl boyunca aradığım bir hayır dedim. Bu yıl antrenmanda hafta sonu maçını düşünmüyordum, seni bir sonraki görüşümün ne zaman olacağına odaklanmakla meşguldüm. Ve Montreal'e , dört beklediğim iş bile değil. Her gün senin yanında uyanmak."

Kalbim eriyor.

"Tüm yıl boyunca ben farkına varmadan bana sinsice yaklaştı. Ve inanın bana, bunu benden duymak kulağa saçma gelecek ama. hokey her şey değildir..."

Nefes nefese kalmış gibi yapıyorum. "Asla!"

Yumuşakça gülümsüyor ve alnını benimkine yaslıyor. "Öylesin."

Oh, o tatlı orospu çocuğu. Gözlerim tekrar akmaya başlamadan önce kendimi ona doğru fırlatıyorum. Ağzlarımız birbirine çarpıyor ve beni kollarının arasına alıp göğsüne doğru çekiyor.

Ona benim için ne kadar önemli olduğunu anlatacak kelimeleri asla bulamayacağım.

Richie geri çekilirken biraz gülüyor. "Bundan sonra ne olacağını biliyormuş gibi davranmayacağım. Belki bu iş bana göre değildir, belki bir yıl içinde buraya geri taşınmaya karar veririz. Belki sen seksi tüvit ceketli ve gözlüklü bir profesör olursun ve ben aptalca bir hobi edinirken bana destek olursun."

"Tüvit bana yakışıyor."

"Hiçbir şeyin içinde daha iyi görünmüyorsun." Kıçımı sıkıyor. "Ama mesele şu ki, göreceğiz. Ve ne olursa olsun birlikte yüzleşeceğiz. Eğer kavga edersek, bunu nasıl atlatacağımızı zaten biliyoruz."

"Bağırış çağırış ve makyaj seksi mi?"

"Bingo."

"Bununla yaşayabilirim."

Richie bir kolunu belime doluyor ve diğer elimi yana doğru uzatıyor, sonra çalan Birds of Tokyo şarkısına aldırmadan beni yavaş bir dansla sallamaya başlıyor.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Gülüyorum.

"Şimdi alışman gereken şey bu. Ben, sevgi dolu dev bir salak olmaya." "Ve görünüşe göre halkın önünde utanç verici."

"geçen her fırsatta."

Sırtışıımı omzuna bastırıyorum. "Teşekkür ."

"Ne için?"

"Bana ihtiyacı var."

"Her zaman." Kulağımı öpüyor. "Sadece sen, Einstein."

COHEN

"BU UZUN YOLCULUK SENİN ARABANLA ÇOK DAHA İYİ. YANI, HIDROLİK DİREKSİYON HARİKA BİR ŞEY." I yolda savruluyor, araba yalpalıyor. Gülümseyerek erkek arkadaşına dönüyorum ama sonra yüzüm düşüyor çünkü Seth kusacakmış gibi görünüyor. "Özür dilerim. Artık yoldan çıkmak yok."

Seth başını sallar. "Sorun o değil. Bu..." Sıcak kahverengi gözleri benimkilerle buluşuyor. "Ya ailen beni sevmezse?"

Onlarla tanışacağı için gergin olmasına bayılıyorum ama endişelenmesini gerektirecek bir şey yok. Planımız mezuniyetten bir gün sonra ailemi görmek için Maine'e gitmekti çünkü yaz boyunca dükkânı başıboş bırakamıyorlar, bu yüzden töreni kaçırdılar. Ama bunun için çok akşamdan kalmayım, bu yüzden bugün yapıyoruz ve Montreal'e taşınmak için tüm eşyalarımızı toplamaya geri dönmeden önce iki hafta kalıyoruz.

Uzanıp Seth'in kalçasını sıkıyorum. "Seni sevecekler çünkü ben seni . Bu onların genetik yapılarındaki varsayılan bir ayar."

"Bu hiç de doğru değil. Pek çok ebeveyn çocuklarının partnerlerini onaylamıyor."

"Ortak" kelimesini kullanması ısıtıyor ve tüylerimi diken diken ediyor. "Hayır, genel olarak ebeveynler değil. Ailemi *kastediyorum*. Onlara hokey oynamak istediğimi söylediğimde beni desteklediler ve her kuruşlarını beni olabileceğim en iyi oyuncu yapmak için harcadılar. Ekipman, ekstra koçluk, her şey. Bu işe yaramadığında ve üniversite eğitimi almam gerektiğine karar verdiğimde, çünkü bu, gençlerin dışında hokey oynamaya devam edebileceğim anlamına geliyordu, okul harcımı ödediler. Seni sevecekler çünkü beni destekliyorlar. Bu kadar kolay."

Seth gömleğinin etekleriyle oynar. "En azından onlara önceden haber verebilirdin."

"Hayır, açılmanın kesinlikle yüz yüze yapılacak bir şey olduğunu düşündüm. Onlara Montreal'e taşınacağımı söylemek de öyle, ama hey, bütün yıl geleceğim konusunda başımın etini yediler." Ona elimle işaret ediyorum. "Ta-da, bir tane var. Ve bir iş. Harç paralarını yakın zamanda geri ödemeye başlayamayacağım, ama birkaç yıl dayanırsam, yükselebilirim."

"Hayatının geri kalanında kendini halkla ilişkiler koordinatörü olarak görebiliyor musun?" Seth soruyor ve cevaplaması zor soru.

"Neden sordunuz?"

"Mutlu olduğundan emin olmak istiyorum."

"Çok mutluyum. Çok mutluyum. Bu doğru bir adım gibi geliyor ve hayatımı hokey maçlarını izleyerek kazanıyorum."

"Doktoramı aldıktan sonra herhangi bir yerde profesör olarak iş bulabilirim. Ya ülkenin öbür ucundaysa? Ya Kanada için çalışma vizesi alamazsam?"

"Ya şu anda bir araba kazası geçirirsek?" Yine direksiyonu kırmak istiyorum ama tam bir pislik değilim. Seth'in taşınma, ailemle tanışma ve muhtemelen Logan'la tanışma konusunda çıldırdığı çok açık. "Hepsini çözmeye çalışmak yerine her sorunu ortaya çıktıkça ele alacağız."

Şimdi. Kim bilir, Foster takas edilebilir ve o zaman o ve Zach gitmiş ve belki de sen Montreal'de kalmak istemezsin. Belki başka bir takımda daha fazla kazandıran ya da asistanlıktan bir üst basamak bir halkla ilişkiler pozisyonu olur ve ben de oraya gitmek isterim. Her şey ."

Bu onu daha iyi hissettirecek görünmüyor. Aslında, daha kötü olabileceğini düşünüyorum. Cildi solgunlaşıyor.

"istediğim, birlikte olduğumuz sürece bunun bir önemi yok, değil mi?"

Sert omuzları gevşedi. "Evet, bu... aslında çok mantıklı." "Bazen süper zeki ve anlayışlı şeylerle ortaya çıkıyorum."

Seth gülümsüyor. "Diğer zamanlarda telefonun elindeyken nerede olduğunu soruyorsun." "Aynen öyle."

Annemlerin araba yoluna girdiğimizde Seth derin bir nefes alıyor.

"Bu iş bizde," diyorum.

Eve her gelişimde olduğu gibi, annem daha araba parka bile girmeden beni karşılamaya geliyor. Bana kocaman sarılıyor ama sonra arabanın ön tarafına doğru ilerleyen Seth'le göz göze geliyor.

"Oh, bir arkadaş getirmişsin."

"Anne, bu Seth."

"oldum," diyor kibarca ve sonra bana dönüyor. "Keşke bana söyleseydin, misafir yatağını hazırlardım."

"Bu konuda." Boynumun arkasını ovuyorum. "Babam buralarda mı? Çok önemli haberlerim var. Aslında iki sürü büyük haber."

"Şu anda dükkânı . Ben gidip onu acele , sen de yemek odasındaki sürprize bir göz at."

"Dur tahmin edeyim, iki yüz elli kiloluk bir balıkçı tüm yemeğimizi yiyor." "Evet."

Seth'e başımı salladım. "Babam bitirirken gidip Logan'a merhaba diyelim."

"L-Logan?" Seth elini dağınık saçlarında gezdirerek onları evcilleştirmeye çalışıyor. Çok sevimli.

Yürürken ona eğildim ve nefesimin altında mırıldandım, "bir şey yok. Çok seksi görünüyorsun."

Şakacı bir şekilde beni itti. "Senin Zach'le buluşacağım. Ya benden hoşlanmazsa?"

"İyi haber şu ki birbirimizi neredeyse hiç görmüyoruz, bu yüzden de hayatını çok fazla etkilemeyecek. Logan her zaman benim en iyi arkadaşım olacak olsa da, birbirimizi şansımız varsa yılda sadece bir kez gördüğümüzde bu bağı korumak gerçekten zor. Biraz konuşuyoruz, biraz mesajlaşıyoruz ama eskiden olduğu gibi değil ve bence bu da bir parçası."

"Hâlâ benden hoşlanmasını istiyorum."

". " Yani, bence sevinecek. Benim için mutlu olacak, tıpkı benim onun ve Joe için olduğum gibi.

Eve giriyoruz ve kapının açıldığını duyar duymaz Logan kalkıyor ve en son eve geldiğimde ona yaptığım gibi neredeyse beni yakalıyor.

Joe arkasında durmuş başını sallıyor.

"Ben de seni özledim," diyorum kuru bir sesle.

Logan geri çekiliyor ve mavi gözleri erkek arkadaşına takılıyor. Logan sanki onun kim olduğunu tam olarak biliyormuş gibi gülümsüyor. "Gördüğüm kadarıyla bahsettiğim keşfi yapmışsın."

"Evet. Ve bu benim işime yaradı." Seth'i öne çekiyorum. "Bu benim erkek arkadaşım, Seth. Seth, bunlar Lo ve Joe. Onlara sadece böyle hitap et."

"Merhaba," diyor Seth beceriksizce. İkiz kardeşlerin nasıl bu kadar zıt olabildiği benim için şaşırtıcı. Foster

Gülümseyerek herkesi etkileyebilirim ama Seth'i dünyaya değişmem. "Gergin," diyorum. "Henüz annemle babama tam olarak söylemedim."

"Dışarı çıkmayı benim şahit olabileceğim bir yere mi sakladın?" Logan öyle diyor. "Bu şimdiye kadarki en iyi akşam yemeği olacak."

Seth sesli bir şekilde yutkunuyor ve ben de onu yanıma çekiyorum. "Her şey yoluna girecek."

"Uh-huh. Sen bu işi saklanabileceğim bir banyon var mı?"

Gülüyorum. "Hey, hiçbir şey ailene açılma şeklini yenemez. Bunu açıklamakla kıyaslandığında bu daha kolay olacak."

Seth kıkırdar. "Evet, en azından çıplak değilim."

Logan'ın gözleri büyür. "Bu hikayeyi duymaya çok ihtiyacım var."

Annem ve babam arka kapıdan girmek için o anı seçtiler.

"Beklemek zorundasınız." Seth'ten bir adım onu yemek masasına götürürken annemin bizim için hazırladığı bol miktarda yemeği servis etmesine yardım ediyorum.

Seth'in geleceği konusunda onu uyarmam gerekmeyeceğini biliyordum çünkü o her zaman çok fazla yemek pişirir.

Babam el sıkışarak kendini Seth'e tanıtıyor ve Seth sanki "*Şimdi mi olacak?*" der gibi iri gözlerle bana bakıyor. *Ben hazır değilim!*"

Acısına ne kadar çabuk son veririm o kadar iyi olur sanırım.

", büyük haber," diyorum, annem bir uğraşırken mutfağın ortasında durarak.

Durup dönüyor, bakışları Seth'le benim aramda gidip geliyor ve ağzımdan ne çıkacağını zaten bildiği hissine kapılıyorum.

"Seth ve ben... Biz, umm, birlikteyiz. Logan ve Joe'nun birlikte olduğu gibi..."

"Yani boş yatak odasını gerek yok," diyor annem.

Gülüyorum. "Hayır."

"Tamam o zaman. Bu hayatımı çok kolaylaştırdı." Fırından yemek çıkarmaya devam ediyor.

Babam Seth'in omzunu sıkıyor ve erkek arkadaşım irkiliyor. "Aileye hoş geldin o zaman. Hadi yiyelim, açlıktan ölüyorum."

Seth, Logan, Joe ve ben aynı "Az önce ne oldu?" ifadesiyle birbirimize bakıyoruz.

"Bu mı?" Logan soruyor. "Annemle babama açıldığımda söyleyecek daha çok şeyleri vardı. ... harika değildi."

Annem elindeki yemek tabağını masanın ortasına ve kollarını Logan'a doluyor. "Biliyorum tatlım. Ama ailen haber karşısında şok oldu."

Ağzım açık kaldı. "Şimdi ne diyeceksin?"

"En iyi arkadaşın eşcinsel," diyor babam. "Hiç ciddi bir kız arkadaşın olmadı." "Ama kızlarla birlikte oldum, kızlardan bahsettim, evi arayan kızlar oldu ..."

"Bu yüzden emin değildik," diyor annem. "Ama yıllar boyunca bu konuda tartışmalarımız oldu, eğer eşcinselsen-"

"Ben biseksüelim."

"Tamam, evet, eve bir erkekle gelersen seni kabul edeceğimize ve bunun eve bir kız getirmenden farklı olduğunu hissettirmeyeceğimize karar . Bu yanlış mıydı? Çünkü istediğin buysa seni sevgi ve güvence yağmuruna tutabilirim. Bu konuda büyük bir şarkı ve dans yapabilirim."

Erkek arkadaşına *sana söylemiştim* bakışı attım. "Olayı büyütmemek benim için iyi."

"Ben de," diyor Seth.

"Çok geç," diyor annem ve sonra jazz ellerini çıkarıyor. Şaka bile yapmıyorum. Ve şimdi şarkı söylüyor.

Vay be. "Eşcinsel ya da olmanız fark etmez, sizi yine de seveceğiz ve harika olduğunuzu düşüneceğiz-" "Lütfen bunu geri dön," diye yalvarıyorum.

Yere yığıldı. "İyi. İstedğin gibi olsun. Kim aç?"

Seth'in koltuğuma oturuyorum. "Bu kolay oldu."

"Bir şeyi unutuyorsunuz..." Seth ister.

"Ah, doğru." Başımı kaldırıyorum. "Anne, baba, ayrıca... Montreal bana halkla ilişkiler departmanında bir iş teklif etti, bu yüzden Kanada'ya taşınıyorum. Seth'le birlikte. Ama iyi haber şu ki, sadece bir saat falan uzakta. Yani yazları görmeye gelebileceğim."

"Hayatında yapmak istediğin şey bu mu?" Babam soruyor.

"Ben... Sanırım? Yani, bu bir hokey ve ödediğiniz diplomayı iyi bir şekilde kullanmanızı sağlıyor." İkisi de rahatlamış görünüyor. Evet, bir zamanlar kayıp oğlumuz bir amaç bulmuş gibi!

"O zaman muhtemelen bizim bazı haberlerimiz var," diyor

babam. Annem boğazını temizleyen babama gülümsüyor.

"Evi ve işletmeyi satın alıp Maine'deki en büyük rekreasyonel balıkçılık mekanına dönüştürmek isteyen birileri var. Evi gerçek bir vitrin olarak kullanmaktan ve arka dükkânı da su üzerinde bir mola yeri olarak işletmekten bahsediyorlar."

"Oh, vay canına. Bu ..." Çocukluğumun geçtiği evin bir dükkâna dönüştürülmesi fikri bana doğru gelmiyor ama aynı zamanda buraya geri dönmek de istemiyorum. "Bu harika bir fırsat."

"Ne yapacağını görmek için bekliyorduk," diyor annem. "Ne yapacağımıza karar vermeden önce eve gelip dükkânı devralmakla ilgilenip ilgilenmediğini."

"Satarsanız ne yapacaksınız?"

"Şey," diyor babam, "emekli olma zamanımızın geldiğini düşünüyoruz. Evden gelen parayla hemen hemen her şeyi yapabiliriz. Belki oğlumuzun olduğu yere taşınırız ama oranın farklı bir ülke olacağını düşünürsek, sınıra yakın bir yere bakmamız gerekebilir."

Şimdi onlara danışmadan tüm bu planları yaptığım için kendimi biraz suçlu hissediyorum ama her zaman dükkânı sonsuza kadar onların işleteceğini düşünmüştüm. "Sudan uzaklaşmaktan mutlu olacak mısınız?"

"Champlain Gölü'nde balık , değil mi?" Babam soruyor. "Mesele şu ki, beş saat yerine sadece bir saatten biraz fazla uzakta olabiliriz."

Bu fikri sevdim. "O zaman satmaya . Yatak odamın bir ofise ya da balıkçılık malzemeleri için bir depoya dönüştürülmesini tuhaf olsa bile."

Anne ve baba, tüm bu konuşma boyunca şüpheli bir şekilde sessiz ve hareketsiz kalan Logan'a bakıyor.

Sırıtmaya başladı. "Odanı depoya çevirmeyeceğime söz veriyorum."

"Bekle, alıcı sen misin?"

Logan kolunu Joe'ya doladı. "Teknedeki yorucu çalışma programından ve uzakta olmaktan nefret ediyorum.

Ailem ve Joe bu fikre benimle birlikte yatırım yapmaya istekliler ve sanırım bunu başarabilirim."

"Tamam, daha önce sadece adil davranama şimdi bunun gerçekleşmesi için gerçekten heyecanlıyım." Ayağa kalktım ve

Logan'a sarıl.

Logan, "İsteddiğiniz zaman geri gelip ziyaret edebilirsiniz," diyor.

Ailem burada olmadan, bunun için pek bir nedenim olacağını düşünmüyordum, ama şimdi var. Logan ve ben yıllar içinde birbirimizden uzaklaşmış olabiliriz ama o her zaman benim en iyi arkadaşım

olacak. Seth dışında.

Başımı erkek arkadaşına doğru çevirdim. Dürüst olmak gerekirse ona bu kadar aşık olmamın sebebinin ilk olarak internette kurduğumuz arkadaşlık olduğunu düşünüyorum. Birbirimizi bu dünyadaki herkesten daha iyi tanıyoruz.

"Seni seviyorum," ona.
Hayatımıza birlikte başlamak için sabırsızlanıyorum.

"ÇOK FAZLA HOKEY EKİPMANINIZ VAR," diye bağıyor Seth boş yatak odamızdan. "Aslında, çok fazla eşyaya sahipsin."

Hokey eşyalarının olduğu kutuyu oturma odasına bırakıyorum. Seth'in zaten yüksek olan "*Richie'nin neden kadar işe yaramaz ıvır zıvrı var, artık hokey bile oynamıyor?*" durumunu daha da yükseltmeyeceğim.

"Bunun tek nedeni ailemin evini saklamak istediğim tüm eşyalardan temizlemek zorunda kalmamdı." Kutularla dolu odaya bakıyorum, Seth'in burada bir çalışma masası olması için yeterli yer olduğundan emin değilim. "Hepsini düzgünce gözden geçireceğim ve artık ihtiyacım olmayanları atacağım."

Seth eski bir sporcu askısını tutuyor. "Artık buna ihtiyacın olmadığına eminim. Bunları ailenin evinde toplarken beni ."

"Dudaklarınla, ağzınla ve sakinle dikkatimi dağıtmaya devam etmen benim suçum değil ki tüm tatilimizi ailemin yanında ya onlarla vakit geçirerek ya da yatakta birbirimizin tadını çıkararak geçirdik." Kimi kandırıyorum ki? Tamamen benim hatam ama bunu kabul etmeyeceğim.

Tatilimiz erdiğinde, tüm çocukluk eşyalarımı düzenlemek için bir günümüz vardı.

"Söz veriyorum, hepsini gözden geçireceğim. Şehri ve yeni dairemizi tanımak için yazın geri kalanında zamanımız var."

Seth şüpheli görünüyor.

Elini tutup onu balkonumuza doğru sürüklüyorum. Zach ve Foster'dan daha alt katlardan birindeyiz ama de şehrin muhteşem bir manzarasına sahibiz. Burası çok pahalı ve ben daha ucuz bir yerde kalmayı tercih ederdim ama Seth'in ailesi Foster ve Seth'in yakın kalmaları konusunda ısrarcıydı.

Muhtemelen çok ucuz yemekler yiyeceğiz ya da Foster'ın dairesine gizlice girip yemeklerini yiyeceğiz ama hayatımda ilk kez kendi paramı kendim ödeyeceğim ve bunun için heyecanlıyım.

Tüm o... inanılmaz sorumluluk ve amaç duygusuyla yetişkin olma zamanı. Bir kez daha düşününce kulağa o kadar da eğlenceli gelmiyor ama sonra erkek arkadaşına bakıyorum ve yeniden heyecanlanıyorum.

Kollarımı Seth' arkadan doluyorum ve başımı boynuna gömüyorum. "Sanırım burada mutlu olacağız."

"Ben de," diye fısıldıyor. Kollarımda dönüyor. "O kadar uzun süre kırıldığımı düşünerek yaşadım ki, sonra sen geldin ve bana geçerli olduğumu, kimliğimin geçerli olduğunu gösterdin ve doğru insanla, doğru bağlantıyla eksikliğini duyduğum her şeye sahip olabileceğimi kanıtladın. Sevgiyi arzuluyorum ve ihtiyaç duyduğumu hissetmek istiyorum."

"Sana ihtiyacım var. Birine ihtiyaç hiç düşünmediğim kadar çok. Ve seni bundan daha çok seviyorum."

"Birlikte harika bir geleceğimiz olacak."

Bunun doğru olduğundan kesinlikle şüphem yok. "Hemen şimdi başlamak ister misin?" Kaşlarımı oynatıyorum.

Seth'in bakışları önce boş odaya, sonra tekrar bana yöneliyor.

"Dağınıklığı düşünme."

"Senin için söylemesi kolay."

Yüzünü avuçlarım. "Bana

odaklan." Kahverengi gözleri
yüzüme odaklanıyor.

"Bu çok iyi. Öğleden sonrayı her yüzeyini vaftiz ederek geçireceğiz." "Oh, öyle mi?"

Başımı salladım. "Uh-huh."

Onu usulca öpüyorum, ama o geri itip dilini ağzıma soktuğunda, saniyeler içinde ısınıyor. Sonra dairemizin ön kapısı açılıyor ve Foster ile Zach içeri giriyor. "Anahtar çalışıyor," diye sesleniyor Foster.

"Ona anahtar mı verdin?"

Homurdanıyorum. "Acil durumlar için."

"Güzel. Bir tane olmak üzere. Montreal'in yıldız çaylağının bir hastaneye ihtiyacı olacak."

Seth homurdanıyor. "Buna alışmamız gerekecek. Çünkü gözle beklediğimiz o gelecek var ya?

Bu onları da kapsıyor."

Başımı salladım. "'Acil durum anahtarları' konusunda dersini almış olman gerekirdi."

Bizimle balkonda buluşmak için dışarı çıkıyorlar ve Foster bakışlarını üzerime diker eğlencesini gizlemekte başarısız oluyor. "Hiçbir şeyi , değil mi?"

"Unutma, intikam çok , Grant."

Foster'ın yüzü düşer. "Kahretsin, apartmanda yapmamız gereken bir şey olduğunu unutmuşum."

Zach kaşlarını çatı. "Ne şeyi?" Gülümsememeye çalışıyorum.

"Biliyorsun, kardeşimin ya da lanet olası Cohen'in seks yaparken bizi bölmesini istemiyorum, bu yüzden onlara yeni dairelerine yerleşmeleri için biraz zaman vermeliyiz."

"Bekle, oluyor?" Zavallı Zach'in kafası çok karışmış görünüyor. Seth gülüyor. "Asla değişme, Zach. Lütfen."

Foster bize başıyla selam verdi. "İşiniz bittiğinde akşam yemeği için yukarı gelin, böylece bavulları açmak için tabak bulmak zorunda kalmazsınız."

". Öğleden sonra bavulları boşaltmamız ," diyorum. Foster yüzünü buruşturdu. "Bilmek istemiyorum."

Zach'in kaş çatma çizgisi derinleşiyor. "Bavulları boşaltmaktan , değil mi?"

"Hayır," de aynı anda söylüyoruz.

Foster ve Zach gidince Seth bana döndü. "İstediğin geleceğin bu olduğuna emin misin?"

Bunu düşünmeme bile gerek yok. "Araya giren kardeşler ve hepsi."

Erkek arkadaşım -ortağım- memnun bir iç geçirdi. "Yatak odasıyla başlayalım."

Şaşkınlık sırası bende. "Hâlâ seksten mi bahsediyoruz, yoksa gerçekten bavulları boşaltmak mı istiyorsun?" "Sen ne düşünüyorsun?"

Seth yatak odasına giderken tişörtünü çıkarıyor ve ben de cevabımı alıyorum.

O benim tüm geleceğim ve hayatımın her gününü ona bunu göstererek geçireceğim.

İYİ Kİ VARSINIZ

Goal Lines & First Times'ı okuduğunuz için teşekkür ederiz.

Kim hasarlı Asher'a aşık olmaya hazır? Saxon'ın , bir çöp duygusal kapasitesine sahip, ancak duvarlarını yıkmak için sadece özel biri gerekiyor. CU evrenindeki 4. kitap için bizi izlemeye devam edin.

Her iki yazarı da takip etmek isterseniz, onları burada bulabilirsiniz: Saxon'un Facebook Grubu:

www.facebook.com/groups/saxonssweethearts/

Eden'in Facebook Grubu:

www.facebook.com/groups/absolutelyeden/

Alternatif olarak, haber bültenlerimize buradan abone olabilirsiniz: Saxon:

www.subscribepage.com/saxonjames

Eden: <https://landing.mailerlite.com/webforms/landing/d4e2a5>

ABOUT SAXON JAMES

Saxon James'i aşağıdaki platformlardan herhangi birinde takip edin.www.facebook.com/thesaxonjames/
www.amazon.com/Saxon-James/e/B082TP7BR7
www.bookbub.com/profile/saxon-james
www.instagram.com/saxonjameswrites/

SAXON JAMES'İN DİĞER KİTAPLARI

ASLA SADECE ARKADAŞ DEĞİLİZ SERİSİ

Sadece
Arkadaşız Sahte
Arkadaş

AŞK BİR KUMARDIR SERİSİ

Blöfünü
Gördüğüme Bahse
Gir

Ve eğer biraz daha tatlı bir şeyin peşindeyseniz, YA takma adımı unutmayın

S. M. James.

Bu kitaplar kocaman kalpleri olan sevimli, kusurlu karakterlerle dolu.

www.amazon.com/S-M-James/e/B07DVH3TZQ

ABOUT EDEN FINLEY

Eden'i aşağıdaki platformlardan herhangi birinden takip edebilirsiniz: <https://www.facebook.com/EdenFinleyAuthor/>
<https://www.facebook.com/groups/absolutelyeden/>
<https://amzn.to/2zUIM16>
<https://www.edenfinley.com>

EDEN FINLEY'İN DİĞER KİTAPLARI

ÜNLÜ SERİLER

Pop Star
Spotlight
Fandom
Novellalar
ı:
Kilitli Kalp
Dikenli Kalp

SAHTE ERKEK ARKADAŞ SERİSİ

Fake Out
Trick Play
Deke
Blindsided
Hat Trick
Novellas:
Sahte Erkek Arkadaş Kaçamakları: Bir kısa öykü koleksiyonu Final Play

VINO & VERITAS

Sarina Bowen'ın Gerçek Kuzey Serisi
Headstrong

STEELE KARDEŞLER

Yazılmamış
Yasa
Söylenmemiş
Yemin

KRALİYET YÜKÜMLÜLÜĞÜ

Un princely (M/M/F)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.